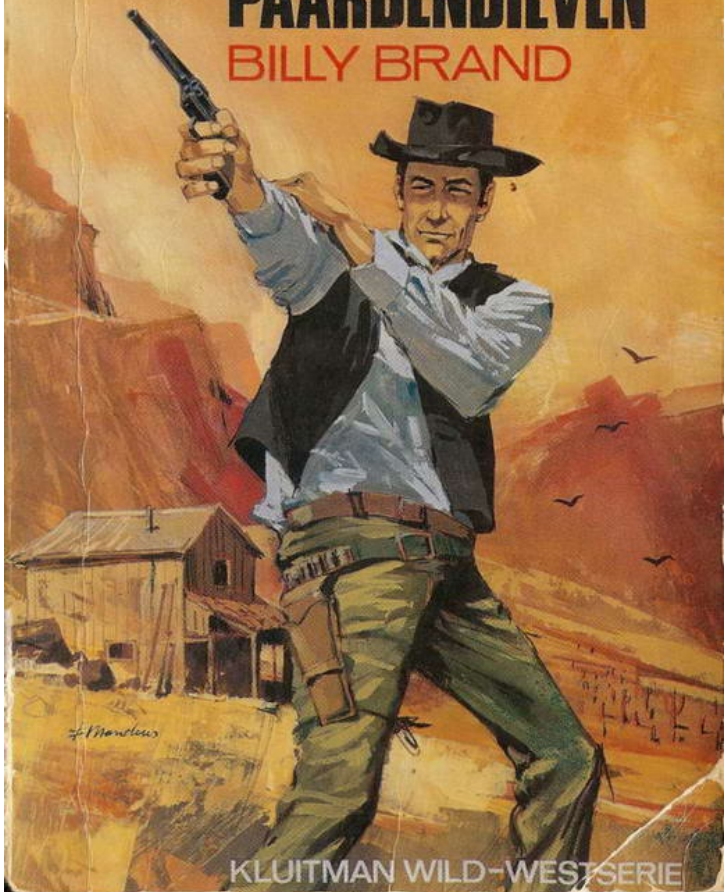

DE NACHTHAVIK

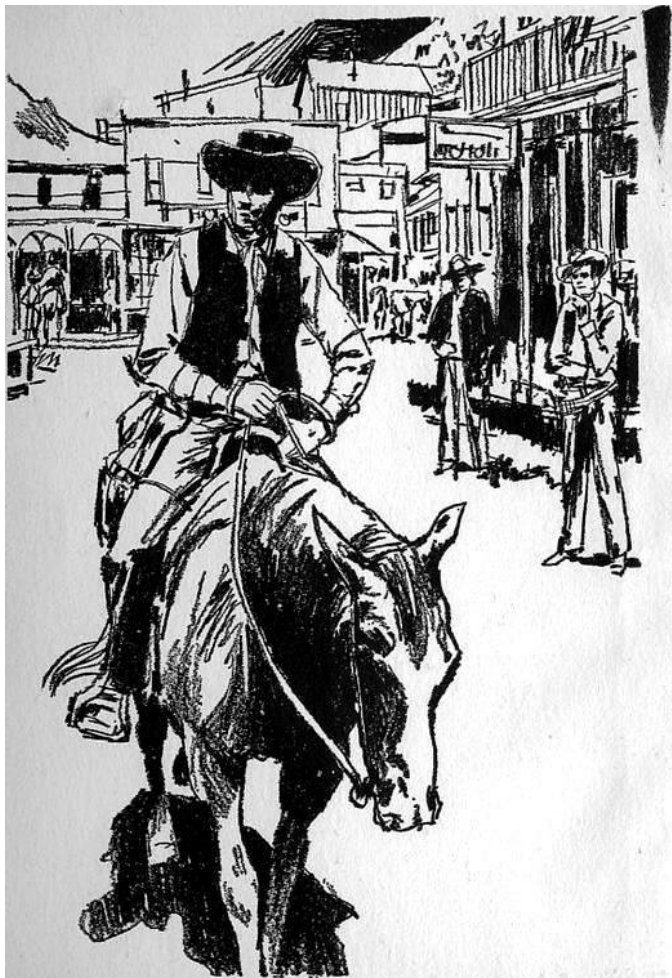
DE JACHT OP DE PAARDENDIEVEN

BILLY BRAND

KLUITMAN WILD-WESTSERIE

SERIE DE NACHTHAVIK
DE JACHT OP DE PAARDENDIEVEN
WILD-WEST

Stapvoets reed hij de hoofdstraat in (blz. 13)

DE JACHT OP DE PAARDENDIEVEN

DOOR

BILLY BRAND

NACHTHAVIK-SERIE (WILD-WEST)

Geïllustreerd door
F. MANDERS

UITGEVERIJ KLUITMAN ALKMAAR

IN DE NACHTHAVIK-SERIE VERSCHENEN:

*

VEEDIEVEN IN DE VAL

*

HET GEHEIM VAN DE DUIVELSKLOOF

*

ONRUST IN DE RATELSLANGVALLEI

*

DE SPOOKRUITERS VAN DE LOBOVALLEI

*

DE BENDE VAN DE APACHE-MOUNTAINS

*

KRUITDAMP OM DE DONOVAN-RANCH

*

TERREUR IN SAN PABLO

HOOFDSTUK I

De Nachthavik rijdt naar Buckaroo

De Nachthavik, stoffig en vermoeid na een groot deel van de dag in het zadel te hebben doorgebracht, hield aan de voet van de heuvelhelling zijn paard in, toen hij het ruwhouten bord in het oog kreeg, dat met enkele grote spijkers tegen de stam van een hoog oprijzende pijnboom was bevestigd. Het droeg in zwarte, wanstaltige letters het opschrift: Gebied van de Lazy Horse.

De onderkant van het bord liep schuin af en was rafelig door uitstekende houtsplinters. Het leek erop, dacht hij, dat een gedeelte er met geweld van was afgebroken. Nog niet lang geleden, aan de kleur van het hout te zien.

Hij knikte peinzend, haakte zijn veldfles van de zadelknop, nam een lange teug van het lauwe water en veegde met de rug van zijn hand zijn mond af.

„Wel, dat weten we dan weer, Blackie,” bromde hij tegen zijn rijdier. „We naderen de bewoonde wereld. Buckaroo kan niet ver meer zijn... hooguit een mijl of tien. Laten we zien dat we daar komen.”

Hij trok zijn stetson naar voren om zijn ogen te beschutten tegen de namiddagzon en haalde zachtjes de teugel aan. In een langzaam tempo reed hij de helling op, langs een nauwelijks zichtbaar pad, dat, tussen laag struikgewas, kronkelend opliep naar de heuveltop, waar een rij cederbomen stond afgetekend tegen een vrijwel wolkeloze hemel.

Halverwege de helling prikte Blackie plotseling zijn oren op en snoof hoorbaar. De Nachthavik liet zijn blik snel over de omgeving gaan om uit te vinden wat de aandacht van Blackie had getrokken, terwijl zijn hand onwillekeurig zijn pistool zocht.

Toen kreeg hij een ruiter in zicht die tussen het geboomte op de heuvelkam te voorschijn kwam, een honderdvijftig meter van hem vandaan, en langzaam de helling begon af te dalen.

Een ogenblik later ontdekte de man ook zijn aanwezigheid en met een ruk hield hij zijn paard in en greep naar zijn geweer in het zadelfoedraal.

De Nachthavik, zijn ogen samengeknepen, tuurde gespannen naar de ruiter, schuin boven hem, wachtend op het moment dat deze zijn geweer aan de schouder zou brengen. Zijn hand omklemde de kolf van zijn Winchester en hij was gereed om zich, met zijn geweer, uit het zadel te werpen en zijn huid zo goed mogelijk te verdedigen.

Maar zo ver kwam het niet.

Na enkele lange seconden duwde de man, met een wilde beweging, zijn wapen terug in het foedraal, rukte aan de teugels, deed zijn grijze paard op de achterbenen keren en rende weg over de heuvelkam.

De Nachthavik blies langzaam zijn adem uit en staarde naar de plaats waar de ruiter verdwenen was.

„Dat is iemand die blijkbaar niet op ons gezelschap gesteld is,” mompelde hij. „Ik heb ’t idee dat hij me in het eerst voor iemand anders aanzag. Iemand, die niet zijn beste vriend is.”

Blackie knikte enkele keren met zijn hoofd en de Nachthavik grinnikte zachtjes.

„Blij dat je ’t met me eens bent,” bromde hij. „Laten we maar eens gaan kijken wat het volgende nummer is op het programma.”

Even later bereikte hij de heuveltop, een klein plateau, dichtbegroeid met bomen en struikgewas, vanwaar hij uitzicht kreeg op een vallei die zich verscheidene mijlen in noordelijke richting uitstreckte. Er groeide volop gras en in het midden van dit weideland lag een aantal gebouwen, scherp afstekend in het helle licht van de namiddagzon.

Dit moest de Lazy Horse ranch zijn, peinsde de Nachthavik terwijl hij zijn kijker te voorschijn haalde.

De vele bijgebouwen lagen links en rechts verspreid rond het ranchhuis, een lang, laag gebouw, opgetrokken uit leem en hout, geflankeerd door twee hoge eikenbomen.

Bij een van de stallen waren twee mannen bezig met het repareren van een platte wagen.

Links van de gebouwen was een groot stuk weiland, afgerasterd door palen met draad. Binnen deze afrastering liepen een vijftig paarden te grazen en ook in de corral, ten dele zichtbaar achter een van de stallen, waren een aantal paarden verzameld.

De Nachthavik knikte voor zich heen terwijl hij door zijn kijker de ranch en de omgeving daarvan gadesloeg.

Door de vallei liepen een tweetal kleine stroompjes, waarvan het water door smalle geulen tot diep in het weiland doordrong.

Een paardenranch, zoals er in dit gebied van de Bearcat Hills, rond het stadje Buckaroo, verschillende lagen.

Dit heuvelland, dicht begroeid, deels woest en onherbergzaam en alleen maar doorsneden met kleine, grasrijke valleien, was als veeland weinig geschikt. Vandaar dat de ranchers die er zich gevestigd hadden, zich voornamelijk hadden toegelegd op het fokken van paarden.

Raspaarden voor het bezit waarvan heel wat dollars moesten worden neergeteld! Afstammelingen van de wilde mustangs die hier vroeger hun domein hadden, evenals de Indianen, totdat de blanke er vaste voet kreeg...

De Nachthavik voelde plotseling hoe Blackie zich onrustig bewoog en hij liet zijn kijker zakken.

„En, heb je gezien wat er te zien is, vreemdeling?” De stem, hard en uitdagend, kwam achter hem vandaan. De Nachthavik zat een ogenblik roerloos en liet toen zijn paard langzaam keren.

De man, die tegen de stam van een boom stond geleund, was groot en zwaar gebouwd. In zijn massieve gezicht, waarop een stoppelbaard zat van enkele dagen, kwam een haviksneus scherp naar voren. Zijn ogen onder de verfromfaaide hoedrand hadden een sluwe uitdrukking. Zijn vinger zat om de trekker van een karabijn, waarvan de kolf onder zijn arm was geklemd.

De Nachthavik bekeek hem met koele blik en stelde vast dat dit niet de man was die hij eerder, op een afstand, gezien had.

„Wel, je tong kwijt?”

De Nachthavik glimlachte flauw.

„Er valt niet veel te zeggen,” merkte hij op.

De man kwam een stap naar voren.

„Je weet dat je hier op verboden terrein bent.”

„Dat weet ik niet.”

„Waar kom je vandaan?”

„Daarginds,” wees de Nachthavik.

„Dan ben je langs het bord gekomen.”

„Sure!”

„Je kunt toch lezen, niet,” viel de man driftig uit terwijl hij de loop van zijn karabijn langzaam

omhoogbracht.

„I guess so,” antwoordde de Nachthavik lijk. „Het bord gaf aan dat dit het terrein is van de Lazy Horse.”

„En wat nog meer?”

De Nachthavik keek hem vragend aan en haalde de schouders op.

„Forbidden territory!” (Verboden gebied), snauwde de man. „Je bent te vroeg met lezen opgehouden, cowboy. Verboden gebied, dat staat eronder.”

De Nachthavik schudde het hoofd.

„Niet toen ik er langskwam,” verzekerde hij.

De man keek de Nachthavik doordringend aan en liet toen zijn ogen op Blackie rusten. Zijn blik had iets loerends en de Nachthavik kon zijn gedachten bijna raden. Hij vroeg zich af of hij iets zou kunnen doen en hij kwam tot de conclusie dat hij op dit ogenblik machteloos was.

„Laat je pistool vallen!” beval de kerel terwijl hij langzaam het geweer op de Nachthavik richtte en toen deze een ogenblik aarzelde, snauwde hij: „Drop it, of je vangt ’n kogel!”

De Nachthavik trok voorzichtig zijn pistool uit de holster en liet het wapen op de grond vallen.

„Wat ben je van plan?” vroeg hij.

De man lachte grimmig.

„Ik zal je naar m'n baas brengen. Die zal je graag ontmoeten.” „En wie is je baas?”

„Jack Dane. Eigenaar van de ranch waar jij zoveel belangstelling voor hebt.”

„Nooit van 'm gehoord.”

„Dan krijg je nu de kans om kennis met 'm te maken, cowboy. Sinds ze vorige week vijf van zijn fijnste paarden hebben gestolen, is Jack heel nieuwsgierig naar alle kerels die hier op zijn terrein rondscharrelen. Vooral als ze op een paard rijden zoals dat van jouw. Waar heb je dat gestolen, cowboy.”

De Nachthavik haalde diep adem en antwoordde niet.

De man stiet een schorre lach uit en wendde zijn hoofd half om.

Hij floot schel en enige ogenblikken later kwam zijn paard, een bruine, hoogbenige merrie naar hem toegelopen.

Zonder zijn ogen van de Nachthavik af te wenden, greep hij de zadelknop beet, zette een voet in de

stijgbeugel en sprong met opvallende lenigheid in het zadel.

„Hoe is je naam, cowboy?”

„Smith.”

„Smith, eh,” grijnsde de man ongelovig.

„That’s right!”

„All right, Smith, ik en jij gaan dan samen een ritje maken. Je weet waar naar toe. En geen flauwe smoesjes. Ik kan heel goed met dit hier overweg.” En zijn hand maakte een beweging met het geweer die niet kon worden misverstaan.

„Wel, als je erop staat,” mompelde de Nachthavik.

Zijn woorden werden weggevaagd door het krakende geluid van een geweerschot.

Hij hoorde de kogel inslaan in een boom vlak bij en met een daverende vloek wendde de kerel zich om in het zadel, naar de richting vanwaar het schot was afgevuurd.

De Nachthavik liet zich als een steen van zijn paard vallen en een moment later had hij zijn pistool in de hand.

„Laat dat geweer vallen, mister!” snauwde hij.

„Met je pistool. Pronto!”

Een ogenblik later maakte de Nachthavik zich meester van de beide wapens terwijl zijn oren het geluid opvingen van hoefslagen die zich snel verwijderden. De onzichtbare schutter had het bij één kogel gelaten.

Met een zweem van een glimlach om de lippen, keek hij naar het norse gezicht van zijn ontwapende tegenstander, die kennelijk zijn woede zat te verbijten.

„Ik ben bang, dat het ritje naar de Lazy Horse vandaag niet door zal gaan, vriend,” verklaarde hij luchtig. „Je kaarten zijn nu niet meer zo sterk. Wel, misschien een andere keer.”

„Als wij elkaar weer ontmoeten, ben jij aan je laatste spel toe, cowboy,” snauwde de kerel op venijnige toon.

De Nachthavik trok zijn wenkbrauwen op.

„Daar zou ik niet te vast op rekenen, vriend,” zei hij zacht.

Hij hing het geweer aan de zadelknop, stopte het pistool tussen zijn riem en steeg op.

„Je kunt je schietgerei terugvinden ergens ginds langs het pad,” verklaarde hij. „Het zal je niet al te

veel moeite kosten om het te vinden. Maar kom me niet te vlug achterna, want daar zou ik iets aan moeten doen. Tussen twee haakjes, hoe is jouw naam?”

„Loop naar de duivel,” brieste de man woedend.

„’n Wat vreemde naam, maar hij past goed bij je,” spotte de Nachthavik. „Well, be seein’ ye!”

Met een zachte druk van zijn sporen zette hij Blackie in beweging en langzaam reed hij aan. Toen hij na een honderd meter te hebben afgelegd en de lange, glooiende helling voor zich zag, omkeek, was van zijn tegenstander niets meer te ontdekken.

Hij liet Blackie overgaan in draf en na een kwartier toen hij de rand van de begroeiing bereikte, hield hij zijn paard in, steeg af, begroef het pistool onder een hoopje zand en stak het geweer daarnaast met de loop in de grond. Dat zou in elk geval voorkomen dat de wapens weer onmiddellijk zouden kunnen worden gebruikt.

Toen slingerde hij zich weer in het zadel en liet Blackie even de sporen voelen.

„Come on, boy! We hebben wat tijd verloren. Die moet worden ingehaald.”

Het zwarte paard scheen er precies zo over te denken want het strekte de glanzende, gespierde hals en ging in een snelle galop over.

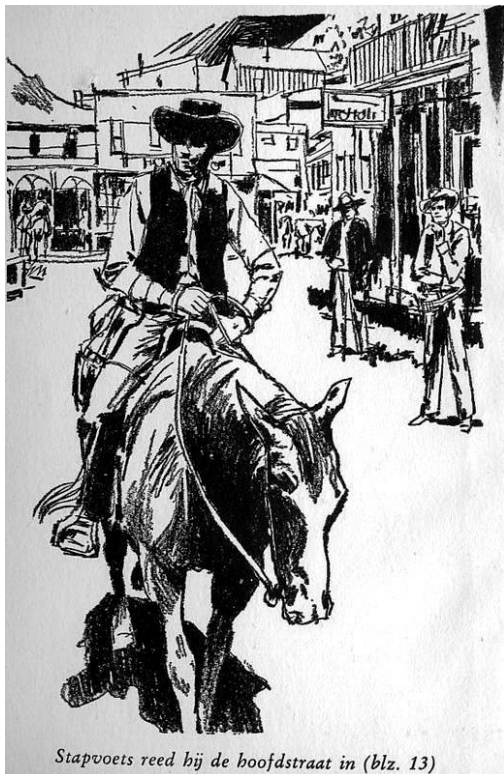
Terwijl paard en ruiter zich naar Buckaroo spoedden, zat de Nachthavik zich af te vragen, wie de schutter kon zijn, die, op zo'n gelukkig moment tussenbeide was gekomen.

Of was de kogel voor hem bedoeld geweest?

De tijd zou het leren.

Hij was ervan overtuigd, dat, wanneer hij in Buckaroo zou blijven, hij zowel zijn tegenstander van deze middag als de onbekende schutter nog zou ontmoeten.

De zon stond op het punt om achter een heuveltop te verdwijnen toen de Nachthavik het plaatsje Buckaroo voor zich zag liggen. Een bonte verzameling van huizen en hutten, voornamelijk uit hout en leem opgetrokken, kriskras door elkaar met als enige patroon een lange, stoffige hoofdstraat en enkele zijstraten die in de omringende vlakke uitliepen.

Stapvoets reed hij de hoofdstraat in terwijl hij zijn ogen over de omgeving liet gaan, om een indruk van het stadje te krijgen.

Het liep tegen etenstijd en er was weinig verkeer in de straat.

Hij passeerde een vrijstaande hut, een pover, bouwvallig optrekje, met daarachter een kleine stal, toen plotseling een jongen van een jaar of twaalf naar buiten kwam gevlogen.

Hij was klein van stuk, haveloos gekleed en op blote voeten, die dik onder het stof zaten. Zijn bruine gezicht onder een kriekzwarte haardos zat vol stofvegen, maar zijn mond was vertrokken in een olijke grijns, die al zijn witte tanden blootlegde.

Een kleine Mexicaan, dacht de Nachthavik en hij hield zijn paard in toen de jongen haastig naar hem toeliep.

„Wil je je paard niet laten drinken, mister?” vroeg hij terwijl hij uitnodigend wees naar een grote houten tobbe, die opzij van de hut stond.

Blackie, die het water al geroken had, snoof luidruchtig en de Nachthavik grinnikte zachtjes.

„Dat is 'n goed idee, son,” antwoordde hij terwijl hij zich uit het zadel liet glijden, en Blackie bij de teugel nam.

„'t Beste water wat er hier te krijgen is,” verzekerde de jongen enthousiast. „Ik drink 't zelf ook!”

„Ik neem aan dat je er zelfs je gezicht mee wast... af en toe,” veronderstelde de Nachthavik op plechtige toon.

De jongen maakte een afwerend gebaar.

„No mister... daar zou 't water weleens vuil van kunnen worden.”

De Nachthavik lachte luidkeels.

„Da's ook een manier om het te bekijken,” gaf hij toe.

Hij nam Blackie het bit uit en onmiddellijk stak Blackie zijn fluwelige snuit in de tobbe om even later, met kennelijk welbehagen, het water luid hoorbaar op te slurpen.

De Nachthavik haalde uit zijn geldbuidel een half dollarstuk te voorschijn onder het nauwlettend oog van de kleine Mexicaan en wierp het tussen duim en wijsvinger omhoog.

Eer het zijn weg naar beneden begon, had de jongen het geldstuk met 'n sprong te pakken.

„Jee... thanks, mister,” riep hij geestdriftig.

„You're welcome, son,” knikte de Nachthavik. „Hoe heet je?”

„Pepe, mister!”

„Waar haal je al dat water vandaan?”

„Uit een put die daarginds ligt,” wees de jongen.
„Heeft mijn vader nog geslagen. Die is dood.”

„I’m sorry, son,” bromde de Nachthavik.

„’t Is fijn water, mister. Ik vul de tobbe iedere dag met vers water, soms wel twee of drie keer,” ging de jongen snel verder.

„Een fijn paard heb je daar, mister. Heb je ’t al lang?” De Nachthavik lachte.

„Vanaf z’n geboorte,” antwoordde hij grijnzend.

„’n Fijn paard,” verzekerde de jongen opnieuw, terwijl hij Blackie van alle kanten bekeek. „Pas er maar goed op, mister!”

„Hoe bedoel je dat, Pepe?”

„Paardendieven vind je overal,” verklaarde de jongen met een ernstig gezicht.

Toen keek hij de Nachthavik aan met een vragende blik in zijn ogen.

„Zal ik je paard direct eens verzorgen, mister. ’m Goed droogwrijven, roskammen en te eten geven? We hebben hierachter een stal en we hebben zelf een muilezel. Ik zal het met plezier doen.”

De Nachthavik overwoog de vraag.

„Waar zou ik zelf 't beste kunnen eten en slapen, son,” vroeg hij toen.

„In de Mustang, mister. 't Grootste hotel van de stad. 't Is van Pat Smart en die zorgt goed voor z'n klanten.” „Jij bent zeker 'n vriend van Pat?” veronderstelde de Nachthavik.

„Pat is all right,” verzekerde de jongen. „Ik mag weleens boodschappen voor hem doen. Hij is niet gierig.” „Is 't ver hiervandaan?”

„Niet meer dan 'n honderd meter. Je kunt zijn uithangbord van hier af zien!”

„En... eh... waar is 't kantoor van de sheriff, Pepe?” De jongen keek hem verschrikt aan en de Nachthavik schudde lachend het hoofd.

„Maak je geen zorgen, son. Maar ik wil altijd als ik ergens kom, graag weten waar ik de sheriff kan vinden.” „Wel, het sheriff's office is een eindje voorbij het hotel, aan de andere kant van de straat.”

De Nachthavik knikte.

„All right, Pepe, jij zorgt voor m'n paard en goed, denk erom. Je kunt er twee dollar mee verdienen. Ik ga een stukje eten bij Pat Smart en als jij je werk gedaan hebt, zet je m'n paard daar maar voor het

hotel aan het rek vast. Daar halen ze toch geen paarden weg, wel?”

Pepe grijnsde breed uit.

„Nee, zo erg is 't nog niet. Wel, ik zal voor je paard zorgen alsof 't van mezelf was, mister. En thanks!”

De Nachthavik klopte Blackie liefkozend op de slanke hals en terwijl de zwarte hengst zich gewillig door de jongen naar de stal liet brengen, ging de Nachthavik op weg naar het hotel.

De Mustang was een vrij groot gebouw van twee verdiepingen met aan de voorkant, langs de hele verdieping, een houten balkon.

Pat Smart, een kleine man met dun, grijs haar en pientere oogjes in een mager gezicht, verzekerde dat hij een prachtige logeerkamer aan de voorzijde beschikbaar had en hij ging de Nachthavik voor om hem naar die kamer te brengen. Hij hobbelde voor hem uit de achtertrap op en de Nachthavik ontdekte dat de kleine man kreupel was.

„Ben zelf jarenlang cowhand geweest, mister Smith,” legde de hotelhouder ongevraagd uit, „tot op een goede dag, eigenlijk was het een hele beroerde, een paard, dat blijkbaar 'n hekel aan me had, me uit

het zadel smeeet. Ik brak een been, op twee plaatsen, en Doc Haines heeft het nooit meer kunnen fatsoeneren.”

„Pech,” verzekerde de Nachthavik.

„Och, dat weet ik niet. Ik had eigenlijk maar ’n hondenbaantje. Ik ben nu een stuk beter af. Hoelang ben je van plan te blijven, mister Smith?”

„’n Paar dagen. Misschien iets langer.”

„Als je nog iets nodig hebt, dan laat je ’t me maar weten.”

„Als ik me wat heb opgeknapt, kom ik beneden een stukje eten.”

„Ik zal iets goeds voor je klaarmaken,” verzekerde Smart waarna hij weer naar beneden hobbelde.

Het was vrij druk in de gelagkamer toen de Nachthavik een kwartiertje later weer naar beneden kwam, maar hij vond nog een onbezet tafeltje bij het raam, vanwaar hij uitzicht had op het rek voor het hotel, waaraan bezoekers hun paarden konden vastzetten.

Er stonden enkele paarden, maar Blackie was er nog niet bij.

Rustig een sigaret rokend, staarde hij naar buiten,

waar de schemering gevallen was terwijl zijn gedachten zich opnieuw bezighielden met de ontmoeting die hij die middag had gehad met de ruiter van de Lazy Horse. En met die andere ruiter, die eerst niet veel goeds in de zin had gehad, maar toen plotseling de benen had genomen. Hij vroeg zich af of de laatste de onzichtbare sluipschutter was geweest. Beide ontmoetingen wezen er wel op dat de omgeving van Buckaroo geen oord van rust en vrede Was, maar dat wist hij al en sheriff Maynard zou hem daar nog wel verder over inlichten.

Zijn gedachten werden onderbroken door de komst van Pat Smart, die een bord met een uitgebreide maaltijd droeg, waarvan een enorme ,steak', badend in heerlijk, bruine jus, het hoofdbestanddeel vormde.

„Ik hoop dat het zal smaken, mister Smith,” zei hij grijnzend.

„Daar kun je je hele vermogen om verwedden,” grinnikte de Nachthavik terug.

Hij had zijn maaltijd bijna beëindigd, toen hij, uit het raam kijkend, de kleine Mexicaan met Blackie aan de teugel zag komen aanstappen.

De jongen bond het paard vast, ontdekte de

Nachthavik achter het raam, en stond een ogenblik later naast zijn tafel.

„Daar staat je paard, mister. Helemaal schoon en zijn buik vol.”

„Mooi, Pepe. Dan heb jij je geld verdiend. Kijk eens,” en twee zilveren dollars verwisselden van eigenaar.

„Thanks, mister. En als ik nog eens iets voor u kan doen.”

„Dan weet ik je te vinden, Pepe. Heb je zelf al gegeten?”

„Mister Smart zal nog wel iets voor me over hebben,” veronderstelde de jongen terwijl hij zich uitrekte om de aandacht van de hotelhouder te trekken.

Pat Smart knikte met een zwaar knipoogje en de Nachthavik glimlachte. De hotelhouder wist het aanbrengen van een klant te waarderen.

„Nogmaals bedankt, mister.”

„Eet maar lekker, Pepe!”

De Nachthavik zat achter een kop koffie en was bezig een sigaret te rollen, toen twee ruiters kwamen aanrijden, voor het hotel stilhielden, afstegen en hun

paarden aan het rek vastmaakten.

In het naar buiten schijnende licht kon de Nachthavik hen vrij duidelijk waarnemen.

Een van de twee was kennelijk geen cowhand, aan zijn kleding te zien. Hij droeg een kort, donker jasje op een lichte rijbroek en zijn benen staken in hoge, glimmende laarzen. Zijn gezicht ging schuil in de schaduw van een enorme lichte stetson.

Hij liet zijn blik een ogenblik onverschillig langs de aan het rek vastgebonden paarden gaan en liep toen langzaam naar Blackie toe. Hij bekeek het zwarte paard van alle kanten en maakte een opmerking tegen zijn metgezel, een lange, pezige, nog jonge cowboy, die, naar de Nachthavik opmerkte, twee pistolen droeg in laaghangende holsters.

Na een kort gesprek, waarvan Blackie het onderwerp scheen te zijn, stapte het tweetal de treden van de houten veranda op en kwam de gelagkamer binnen.

„Hallo, mister Dane.”

Pat kwam gedienschtig achter zijn tapkast vandaan.

„Hallo, Pat! Graag een glas bier, om te beginnen. En jij, Harry?”

„Hetzelfde,” bromde zijn lange metgezel.

Jack Dane, de eigenaar van de Lazy Horse, keek een ogenblik de gelagkamer rond en wendde zich toen tot Smart, die bezig was de bierglazen te vullen.

„Van wie is dat zwarte paard, daar buiten aan het rek?”

Smart zette de glazen bier voor zijn bezoekers neer en keek naar buiten.

„Don’t know, mister Dane. Ik zou niet weten wie hier...”

Hij hield op en richtte een vragende blik op de Nachthavik.

Deze knikte met een flauw glimlachje en Dane, die de blik gevolgd had, liep langzaam naar hem toe.

„Geen bezwaar dat ik even bij je kom zitten?” vroeg hij.

„Geen bezwaar,” beaamde de Nachthavik.

„Mijn naam is Jack Dane. Ik ben de eigenaar van de Lazy Horse, een paardenranch, ten oosten van Buckaroo.”

„Dat weet ik,” knikte de Nachthavik en Dane trok vragend de wenkbrauwen op.

„Hoorde je naam vanmiddag en zag je ranch liggen

toen ik in de buurt was,” legde hij uit.

Dane bekeek hem een ogenblik met gefronste wenkbrauwen.

„Dan ben jij de man die het vanmiddag aan de stok heeft gehad met mijn voorman, Mike Hart?”

„Hij heeft je ’t verhaal verteld?”

„Waarom zou hij het niet doen?”

De Nachthavik haalde de schouders op.

„Het was niet zo’n geslaagd nummer van hem,” glimlachte hij. „Ik dacht dat hij er liever niet mee te koop zou lopen.”

Dane antwoordde niet maar zijn donkere ogen hadden een kille blik terwijl hij de Nachthavik onderzoekend aankeek.

„Waarom was je mijn ranch aan het bespioneren?” vroeg hij toen, op ijzige toon.

„Geen kwestie van bespieden. Ik keek er alleen maar naar, dat is alles.” „Dat is niet wat Hart me vertelde.”

„Wat jouw voorman je vertelde, interesseert me maar weinig,” verzekerde de Nachthavik koel.

Hij haalde zijn rookgerei te voorschijn en strooide met vaste hand tabak op het sigarettenpapiertje, zijn

ogen op de rancher gericht.

Handig fabriceerde hij met één hand een sigaret en streek een lucifer aan langs de rand van de tafel.

„Zo is het, mister Dane,” glimlachte hij. „Of je ’t gelooft of niet.”

De rancher die hem zwijgend had gadegeslagen, haalde een lange, zwarte sigaar te voorschijn en stak die aan.

„All right, laten we het dan daar voorlopig op houden,” zei hij.

„We hebben de laatste tijd nog al wat last gehad van paardendieven, see, en we zijn nogal gevoelig als we denken dat iemand te veel belangstelling aan den dag legt voor ons doen en laten. ’n Paar weken geleden ben ik vijf van m’n beste paarden kwijtgeraakt.”

De Nachthavik knikte.

„Geen idee in welke richting ze verdwenen zijn?”

„In de heuvels en er zijn daar plaatsen genoeg om de sporen te doen verdwijnen. We zijn erachteraan gegaan, zonder resultaat.”

„Geen enkele aanwijzing?”

„Nee!”

„En geen idee waar je de daders moet zoeken?”

„Die hebben ergens een goed verborgen schuilplaats in de Bearcat Hills, vermoed ik.”

Hij staarde enkele ogenblikken naar buiten en vroeg toen: „Jij bent ’n vreemdeling hier. Ben je op zoek naar werk?”

„No!”

„Je hebt een fijn paard. Prima ras, zo te zien.”

„’t Is een goed paard,” beaamde de Nachthavik met een glimlach. Hij wist wat er ging komen.

„Ik wil het kopen.”

„Sorry, maar het is niet te koop.”

De rancher keek hem enkele ogenblikken aan en vertrok zijn mond tot een scheef glimlachje.

„Zeg dat niet te vlug, cowboy. Je hebt m’n prijs nog niet gehoord. Ik bied je duizend dollar en je mag bij mij ’n ander paard komen uitzoeken.”

De Nachthavik schudde het hoofd.

„Tweeduizend.”

„Sorry.”

„Drie!!”

„Het antwoord is nog altijd no.”

Het gebruinde gezicht van de rancher kreeg

plotseling een rode kleur en zijn ogen lichtten fel op.

„All right!” zei hij luid. „Ik zal gaan tot vijf. Vijfduizend dollar, Smith, voor die zwarte hengst. Een dwaze prijs, maar ik wil dat paard hebben. En gewoonlijk krijg ik wat ik wil hebben.”

„Deze keer niet, Dane,” antwoordde de Nachthavik. „Al bied je me al het geld van de wereld.”

De rancher draaide zich met een ruk om op zijn stoel en riep:

„Pat en jij, Harry, kom hier!”

De kastelein kwam haastig aanlopen, gevolgd door de lange cowboy.

„Breng me nog een glas bier. Wat wil jij drinken, Smith?”

„Nothing!” antwoordde de Nachthavik kort.

Smart haastte zich weg en Dane wendde zich tot zijn cowhand.

„Harry, wat is die zwarte hengst die daar buiten staat waard?”

De cowboy keek zijn baas een ogenblik onderzoekend aan en antwoordde toen:

„Misschien duizend dollar. Het is geen slecht paard zo te zien, maar ik zou het eerst eens wat beter

moeten bekijken.”

„Ik heb vijfduizend geboden,” schreeuwde Dane, „en ik krijg nee als antwoord.”

Harry keek met een slome blik de gelagkamer rond naar de bezoekers die een en al aandacht waren, en hij grijnsde verachtelijk.

„Je hebt altijd stommelingen die geld dat voor hun neus ligt, niet oprapen,” bromde hij smalend.

Hij richtte zijn diepliggende ogen op de Nachthavik en in zijn blik lag een uitdaging. Zijn handen rustten op zijn heupen, vlak boven zijn pistolen.

De Nachthavik glimlachte vaag.

„Jij zou zo’n stommeling niet zijn, wel?” vroeg hij luchtig.

„Reken maar.”

„Dat,” vervolgde de Nachthavik op spottende toon, „is misschien de reden waarom jij nog steeds voor paarden moet zorgen tegen dertig dollar in de maand en de kost.”

Harry’s gezicht liep plotseling rood aan en zijn handen zakten wat lager.

„Listen, mister,” viel hij uit, maar Dane onderbrak hem met een korte handbeweging.

De rancher greep het glas bier dat voor hem was neergezet en dronk het in een lange teug leeg.

Toen stond hij op en zei:

„Denk nog maar eens goed over m'n bod na, Smith!” en met een kort lachje voegde hij er aan toe: „En houd er rekening mee, dat als Jack Dane zijn zinnen ergens op gezet heeft, hij het gewoonlijk ook krijgt. Good night!”

Met een hoofdbeweging naar zijn metgezel, keerde hij zich abrupt om, liep naar de tapkast, smeed een geldstuk op het blad en zonder op of om te zien, verdwenen ze naar buiten.

De Nachthavik zag hen opstijgen en in draf wegrijden. In een oogwenk waren ze in het donker verdwenen.

Langzaam wandelde hij naar de tapkast en bestelde een kop zwarte koffie.

Een zwaargebouwde man, kennelijk een inwoner van Buckaroo, die het gesprek blijkbaar gevolgd had, keek hem van ter zijde aan over een glas bier, nam een stevige teug en merkte toen op:

„Je hebt daar heel wat geld laten lopen, cowboy. Geen enkel paard is zoveel geld waard.”

„Het mijne wel.”

De man lachte zachtjes voor zich heen.

„Toch durf ik erom te wedden, dat Jack Dane jouw paard in handen krijgt. Hij is iemand die geen nee accepteert.”

„Dat vertelde hij. Maar toch zou je die weddenschap verliezen, vriend.” „Dan ken jij Jack Dane niet. En als ik je misschien nog een goeie raad mag geven, zorg dan dat je niet overhoop komt te liggen met Harry Bogart, de man die bij 'm was.”

„Waarom niet?”

De man lachte opnieuw en liet zijn beide handen naar zijn heupen glijden in een duidelijk gebaar.

„Daarom niet!” antwoordde hij.

„Is 't zo erg?”

„Probeer 't maar niet uit te vinden,” verzekerde de man. „Je zou er misschien niet van terug hebben.”

De Nachthavik knikte peinzend en wendde zich toen tot de kastelein.

„Waar kan ik de stalhouderij vinden?” informeerde hij.

„Aan de overkant van de straat, 'n vijftig meter voorbij het kantoor van de sheriff,” legde Pat Smart

uit.

„Thanks!”

Dat kwam goed uit, want een bezoek aan de sheriff stond voor deze avond ook nog op het programma.

Hij dronk met langzame teugen zijn koffie op en liep toen naar buiten om zijn plunjezak van zijn paard te halen.

Hij bracht de zak naar de hotelhouder, die beloofde hem naar zijn kamer te brengen en met een ,tot straks’ verliet hij het hotel.

Hoewel het nog vrij vroeg in de avond was, was de straat vrijwel verlaten en stapvoets reed hij in de richting van de stalhouderij om voor Blackie onderdak te zoeken.

Hij passeerde het kantoor van de sheriff en begon uit te kijken naar de plaats waar de stalhouderij gelegen was.

Aan de andere zijde lag een zijstraat, een donkere spelonk tussen twee ver uiteenstaande, schamele huizen, en hij reed erlangs, zonder er aandacht aan te schenken.

Daar gebeurde het...

Een vaag gerucht en plotseling gleed uit het duister

de lus van een soepel geworpen lasso als een slang naar hem toe.

Eer hij er erg in had, gleed de lus om zijn schouders, werd aangetrokken en met een machtige ruk werd hij uit het zadel gelicht. Hij kwam met een plof op de grond terecht, en probeerde zich met verwoede bewegingen van het touw, dat zijn armen tegen zijn lichaam klemde, te bevrijden.

Hij kreeg er niet de tijd voor.

Haastige voetstappen kwamen in het duister naar hem toe... hij hoorde het zachte rinkelen van sporen... was half overeind toen een donkere schaduw hem bereikte.

Hij deed een laatste krampachtige poging tot verweer... toen beukte een kolf van een pistool op zijn achterhoofd neer.

In een golf van pijn plofte hij in het stof en bleef liggen.

HOOFDSTUK II

De Nachthavik rijdt naar de Lazy Horse

De Nachthavik kwam weer tot bewustzijn en zijn eerste gewaarwording was een knagende pijn die zijn hele hoofd scheen te omvatten en een zacht rumoer van stemmen om hem heen.

Hij opende zijn ogen en sloot ze weer haastig voor het felle licht dat plotseling in zijn ogen scheen. Een stem zei:

„Hij komt weer boven water, Doe!” en een andere stem:

„Draai de lamp wat lager, wil je!”

Hij zuchtte diep en probeerde het opnieuw.

Het eerste wat hij zag was een aanplakbiljet tegen een wand, met aan de bovenzijde de letters: Wanted, (gezocht) en het drong tot hem door dat hij zich in het kantoor van de sheriff moest bevinden.

Een man boog zich over hem heen, hij zag de

blikken ster en daarna het gezicht van sheriff Ken Maynard.

„Hoe voel je je, cowboy?”

„Beroerd, sheriff. Misschien gaat 't beter als je me overeind zet.”

„Wat denk je ervan, Doc?”

„Daar is geen bezwaar tegen.”

Behulpzame handen hielpen hem overeind en de Nachthavik stond een ogenblik te zwaaien op zijn benen en plofte toen neer op een stoel die iemand haastig bijschoof.

Hij bracht zijn beide handen naar zijn hoofd in de hoop dat het de pijn wat zou verlichten en kreunde zachtjes.

Een man met een zwarte pandjesjas aan boog zich naar hem toe.

„Je bent er goed af gekomen, cowboy,” zei hij, terwijl hij de Nachthavik nauwlettend bekeek. „Je hebt 'n harde schedel.”

Met voorzichtige vingers betastte hij de plek waar de klap was aangekomen.

„Je zult er een paar dagen koppijn van overhouden, maar er is niets gekneusd, voor zover ik kan nagaan.”

„Hoelang ben ik onder zeil geweest, sheriff?”

„Je hebt hier in elk geval een uur gelegen. We weten niet wanneer je de klap hebt opgelopen. Deze twee mannen hier, hebben je gevonden... in een zijstraat, hier schuin tegenover. Ze struikelden over je en dat was je geluk. Anders had je er vermoedelijk de hele nacht gelegen. Doc Ryan heeft je een spuitje gegeven...”

De Nachthavik knikte met een pijnlijk gezicht en keek naar de twee mannen, die hem blijkbaar hadden gevonden.

„Bedankt voor je hulp,” zei hij. „Jullie hebben m’n paard zeker niet gezien... ’n zwarte hengst...?”

Hij wist dat het een overbodige vraag was.

De beide mannen schudden het hoofd.

„We hebben jou gevonden,” zei een van hen, „maar we hebben geen paard kunnen ontdekken.”

„Wel, niks aan te doen! In elk geval, nogmaals bedankt en Pat Smart van de Mustang zal je met plezier van bier voorzien, op mijn kosten. Smith is de naam en ik logeer daar.” „Thanks, mister, daar zullen we graag gebruik van maken.”

„You’re welcome!”

De beide mannen verdwenen en Doc Ryan nam zijn koffertje van het bureau.

„Ik heb er het mijne wel aan gedaan,” bromde hij.
„Als je ergens last van mocht krijgen, Smith, dan kom maar bij me binnenlopen. Twee deuren hiervandaan.”
„Dat zal ik Doc, als het nodig is!”

Toen ook dokter Ryan het kantoor verlaten had, stak sheriff Maynard glimlachend zijn hand uit.

„Wel, Steve,” zei hij, terwijl hij de hand van de Nachthavik schudde, „ik had niet gedacht dat we elkaar onder deze omstandigheden zouden ontmoeten. Hoop dat je er niet te lang last van zult hebben.”

De Nachthavik vertrok zijn gezicht in een pijnlijk grimas.

„Hoe ’t ook is, ik ben blij je weer eens te zien, Ken,” verzekerde hij. „Ik was op weg naar je toe, maar ik wilde eerst Blackie op stal zetten. Toen kreeg ik vanuit die zijstraat een lasso om me heen en eer ik dat ding kwijt kon raken, voltooide iemand de operatie met een pistoolkolf. Het was natuurlijk om Blackie te doen.”

„Beroerde situatie, Steve,” bromde de sheriff terwijl hij achter zijn schrijftafel ging zitten en een

pijp te voorschijn haalde.

„Denk je dat ze van je komst hier op de hoogte zijn geweest? En van de reden?”

De Nachthavik, bezig met het rollen van een sigaret, schudde langzaam het hoofd.

„Dat geloof ik niet, Ken. Het is zo dat Blackie een waardevol paard is en... wel... je hebt hier paardendieven rondlopen. Dat heb je me tenminste geschreven en ik kan je nu wel op je woord geloven.”

Hij glimlachte een beetje wrang.

„Ik kreeg vanavond nog 'n bod op Blackie van vijfduizend dollar, dus je hoeft niet te vragen.”

Sheriff Maynard richtte zijn waterige blauwe ogen verbaasd op de Nachthavik en zijn mond, onder de van bruine punten voorziene witte snor, viel open.

„Vijfduizend dollar?” vroeg hij toen.

„Zo is het!” herhaalde de Nachthavik. „Hij deed zijn aanbod in de Mustang, waar nogal wat bezoekers waren. Dat is misschien de reden waarom ik Blackie zo vlug ben kwijtgeraakt.”

Hij trok peinzend aan zijn sigaret.

„Tenzij Dane er zelf bij betrokken is,” mompelde hij. „Hij was er blijkbaar over verstoord, dat ik z'n

aanbod afwees.”

Sheriff Maynard staarde nadenkend voor zich uit, grote rookwolken uitblazend.

„Hoe is het precies gegaan?”

De Nachthavik gaf een kort relaas van zijn ontmoeting die middag met de voorman van de Lazy Horse en van zijn gesprek met Dane in het hotel.

„Wat denk je ervan?”

Maynard blies een zware rookwolk uit die hem een ogenblik bijna aan het gezicht onttrok.

„Ik geloof niet dat Jack Dane de hand heeft gehad in de diefstal van jouw paard,” antwoordde hij. „Ik ken Jack al jaren en ik heb ook zijn vader gekend. Zij zijn in de paardenfokkerij rijk geworden. Jack laat zich nogal op zijn geld voorstaan. Hij meent dat er alles mee te koop is en kan gewoon niet begrijpen dat iemand daar anders over kan denken. Maar paardendiefstal, nee. Trouwens hij is een van de ranchers die nog al wat paarden is kwijtgeraakt. Nog maar een week of wat geleden, vijf van z’n beste dieren. Dat is natuurlijk de reden waarom hij zijn zinnen op jouw volbloed gezet heeft.”

„Ja, en toen-ie erachter kwam dat het paard niet

voor geld te koop was...” mompelde de Nachthavik. De sheriff schudde het hoofd.

„Nee, Steve, je zult in een andere richting moeten zoeken. Bovendien wat zou Dane met een gestolen paard moeten beginnen? Hij zou het verborgen moeten houden.” „Dat zou niet zo moeilijk zijn,” wierp de Nachthavik tegen. „Ik neem aan dat hij niet al zijn paarden bij de ranch heeft?”

„Niet allemaal, maar wel z’n meest waardevolle beesten.”

„Dus die laatste diefstal gebeurde bij zijn ranch?” „That’s right. De paarden liepen in het weiland dat aan de ranchgebouwen grenst.”

„Tezamen met een aantal andere paarden!”

De sheriff knikte.

„En de diefstal had natuurlijk ’s nachts plaats?” „Vanzelfsprekend.”

„Was er geen bewaking?”

„Jawel. Maar de man die een oogje in het zeil moest houden, werd buiten westen geslagen.”

„En toen wisten de dieven er in het donker de vijf beste paarden uit te zoeken?”

„Zo moet ’t gegaan zijn, Steve. Dane is de andere

morgen bij me gekomen en we zijn er met een groep op uit getrokken om het spoor van de dieren terug te vinden. Het was onbegonnen werk. Maar ja, dat wisten we al bij voorbaat. Zo is 't bij iedere paardenroof nog geweest.”

„Hoelang is 't al aan de gang?”

„Al verschillende jaren, bij tussenpozen. Maar de laatste tijd zijn de diefstallen zo toegenomen, dat we geloven dat er een goed georganiseerde bende aan het werk is. Alle nasporingen zijn tot dusverre zonder resultaat geweest, vandaar Steve, dat ik jou heb gevraagd om de zaak eens te bekijken. Ben blij dat je gekomen bent!”

„Ik kon 't niet laten, Ken, vanwege de oude vriendschap. Bovendien ben ik er nu zelf rechtstreeks bij betrokken.”

„Dat vind ik 't beroerde van de hele geschiedenis, son!” bromde de sheriff. „Ik zou 't me nooit vergeven, als jij er je paard bij zou verspelen.”

„Ik krijg 't wel terug, Ken, al moet ik ervoor tot het einde van de wereld gaan. Heb je nooit een enkele aanwijzing gekregen over de vermoedelijke daders van die diefstallen?”

Sheriff Maynard streek met duim en wijsvinger langs zijn snor en scheen zich niet helemaal op zijn gemak te voelen bij die vraag.

„De eerste keer kregen we ’n mannetje te pakken, tenminste...”

De sheriff hield stil en de Nachthavik trok vragend de wenkbrauwen op.

„Ben je er niet zeker van?” vroeg hij.

„Dat was een paar jaar geleden,” ging Maynard verder, zonder op de vraag in te gaan, „en het betrof een diefstal van een twintig paarden van de Horseshoeranch van Joe Landon, een stuk of wat mijlen oostelijk van Buckaroo.”

Hij maakte een vaag gebaar met zijn hand om de richting aan te duiden.

„Wel, we gingen erachteraan en we vonden zes paarden terug in een oude stal in de heuvels op het terrein van de oude Chuck Danvers, en de zoon van Chuck, Lew, was bij de paarden toen wij er aankwamen. Lew beweerde dat hij van niks wist, dat-ie ’t maar toevallig ontdekt had, maar niemand geloofde hem. Lew was in die tijd nogal een wilde jongen van voor in de twintig. Wel, ’t slot van het

liedje was dat de jury hem schuldig bevond, medeplichtig aan de diefstal en hij kreeg vier jaar gevangenisstraf.”

„Hij zit dus nog steeds vast?”

„Voor zover ik weet wel.”

„Maar jij bent er niet zeker van dat hij inderdaad medeschuldig was aan die diefstal?”

„Ik weet ’t niet. In elk geval bleef Lew tot het einde toe ontkennen en ook z’n vader heeft nooit in zijn schuld geloofd, ’t Heeft van de oude Chuck een verbitterd man gemaakt.”

„Waar woont ie?”

„Hij heeft een kleine ranch in een vallei, ten zuiden van de Lazy Horse. Een van de weinige veeboeren. Z’n bedrijfje heeft niet veel te betekenen. Hij doet ’t helemaal zelf. Heeft dat stukje grond nog gekocht van de vader van Jack Dane, met wie hij nogal bevriend was.”

De Nachthavik knikte peinzend en streek met zijn hand over de pleister waarmee Doc Ryan zijn achterhoofd versierd had.

„I see. Ik geloof dat ik eens met Chuck Danvers moet gaan praten, Ken.”

„Wat denk je daar te bereiken?”

„Misschien niets. Maar hij en z'n zoon hebben in elk geval ook met die diefstallen te maken gehad, al zijn ze er dan misschien alleen maar een slachtoffer van.” Sheriff Maynard haalde de schouders op.

„Jij trekt je eigen spoor maar, son,” zei hij berustend. „Weet je nog, Ken, wie deel uitmaakten van de ‚posse’, die achter die gestolen paarden aanging?”

De sheriff trok een gezicht.

„Nou vraag je me wat, Steve.”

Zijn voorhoofd plooide zich in rimpels terwijl hij nadacht.

„Daar was in de eerste plaats Joe Landon en zijn zoon Eric, en twee van zijn mannen en verder enkele ruiters van de Lazy Horse, Mark Jones en Mike Hart.”

„Hoe kwamen die erbij?”

„Ze waren toevallig in de stad toen Joe bij mij aangifte kwam doen en ze besloten mee achter de dieven aan te gaan. Weet je, Steve, paardendiefstal wordt nog erger aangeslagen als cattlerustling. 'n Paardendief wordt opgehangen als hij betrapt wordt!

Ik weet waarachtig niet wat ze met Lew Danvers

zouden hebben uitgespookt, als ik er niet bij geweest was.” „Yeah. Heb jij er enig idee van, Ken, wie die kerel achter die lasso, die mij strikte, zou kunnen zijn geweest?” „Daar vraag je weer zo wat, Steve,” bromde Maynard.

„Al die kerels die regelmatig met paarden moeten omgaan, kunnen er wat van!”

„Maar het werpen van een lasso in het donker is niet het werk van iedereen, Ken. Dat eist bijzondere handigheid.”

„Ik zou 't niet weten, son.”

„Laat maar, ik neem aan dat de stalhouder me wel aan een behoorlijk paard kan helpen. Ik zal het nodig hebben in de komende dagen.”

„Sure. Bill Robbins kan je vast en zeker een goed paard verhuren. Ik zou er morgenvroeg maar eens naar toe gaan.”

„Dat zal ik... Wel, dan ga ik nu maar eens onder de wol. Ik weet niet of er van slapen veel zal komen, maar we zullen het toch proberen.”

„Ik loop zover met je mee,” zei de sheriff terwijl hij achter zijn tafel overeind kwam.

De Nachthavik grijnsde met een pijnlijk gezicht.

„Graag, Ken, voor ze me m'n laarzen, m'n shirt en m'n pistolen ook nog afhandig maken...”

De eerste die de Nachthavik, na een wat rusteloze nacht, de andere morgen te zien kreeg, was de kleine Mexicaan Pepe.

De jongen stond in de gelagkamer toen hij de trap afdaalde.

Zijn gezicht stond ernstig.

„You all right, mister Smith?” vroeg hij op bezorgde toon.

„Sure son. Dat kon heel wat slechter.”

„Ik hoorde vanmorgen wat er gebeurd was,” legde Pepe uit. „Ze hebben je op je hersens geslagen en je paard weggehaald, niet?”

„In die volgorde,” verzekerde de Nachthavik op plechtige toon.

„En wat ga je nu doen,” informeerde Pepe verder. „Eerst eten, Pepe, en dan zien dat ik een ander paard krijg... tot ik 't mijne weer terugheb. Heb jij al gegeten?” „Ik... eh... wel, ik heb...”

„Eten voor twee,” grinnikte de Nachthavik tegen Pat Smart, die al achter de tapkast stond.

„Sure, mister Smith. You feelin' better this mornin'?” Even later zaten ze beiden aan een tafel bij het raam het ontbijt naar binnen te werken en toen dat achter de rug was, leunde de Nachthavik achterover en begon een sigaret te rollen.

„Ken jij iemand, Pepe, die heel erg goed met een lasso kan omgaan?”

De jongen trok zijn hele gezicht in rimpels.

„Bedoel je iemand die het heel goed kan? Iemand die het beter kan dan de meeste...”

„Zo iemand bedoel ik.”

„Wel, dan zou je Al Tucker moeten hebben... tenminste, als-ie niet dronken is.”

„Is Al goed?”

„Die kan met de lasso alles. Hij heeft vroeger op een ranch gewerkt maar daar hebben ze 'm buiten gegooid. Hij woont in een hutje even buiten de stad, aan een pad, een eindje van de weg af.”

„Wat doet-ie voor de kost?”

„Hier en daar 'n klusje opknappen. En als-ie dan weer wat geld heeft, gaat-ie 't verdrinken. Maar met z'n lasso kan hij alle mogelijke kunstjes. Ik heb hem weleens bezig gezien. De gekste dingen kan-ie in z'n

lasso vangen. Met z'n ogen dicht, als het moet."

„Da's niet mis," mompelde de Nachthavik terwijl hij, nadenkend, een trek deed aan zijn sigaret.

Voor iemand die met zijn ogen dicht een lasso kon werpen, zou het niet moeilijk zijn het ook in het donker goed te doen.

Het leek erop dat hij ook met Al Tucker maar eens een praatje moest gaan maken.

De jongen keek hem met ernstige ogen aan.

„Denk je dat je je paard nog terug zult kunnen vinden, mister Smith?"

„Don't know, son, maar ik zal er wel m'n uiterste best voor doen."

„Ik hoop dat je geluk hebt en dat je die smerige dieven te pakken krijgt."

„Ik zal 't proberen."

„En ik zal m'n ogen en oren goed openhouden en als ik toevallig iets hoor, dan laat ik 't je weten," beloofde de jongen.

„Daar reken ik op."

„Dan ga ik nu maar weer eens aan het werk. Nog bedankt voor 't eten!"

De Nachthavik glimlachte en stond eveneens op.

„Ik zal maar eens gaan kijken of de stalhouder me aan een fatsoenlijk paard kan helpen. Be seein' you, son!” De stalhouder bleek al door de sheriff te zijn ingelicht.

„Wat denk je van deze cayuse, mister?” vroeg hij, wijzend op een zwarte vos, die aan het rek op de binnenplaats stond vastgebonden. „'t Beste paard dat ik heb. 'n Goeie gang, snel en een lange adem!”

De Nachthavik bekeek het dier van alle kanten en wat hij zag stond hem wel aan.

„Ik neem het,” zei hij. „Het ziet er inderdaad als een goed paard uit. Ik weet niet hoelang...”

„Je kunt 't gebruiken zolang als je het nodig hebt,” viel de stalhouder hem in de rede. „De sheriff vertelde me van je moeilijkheden. Het wordt tijd dat die vervloekte paardendieven in hun kraag gegrepen worden. Waar blijven we als je paard hier midden in de stad niet meer veilig is.”

„Net wat je zegt. En wat de prijs betreft...”

„Heeft de sheriff al met me geregeld.”

De Nachthavik trok een verbaasd gezicht en lachte. „Wel dan blijft er voor mij niet veel meer te doen, dan er maar op te klimmen,” grinnikte hij terwijl hij

het dier van het rek losmaakte.

Hij steeg in het zadel en zei:

„Ik zal proberen om dit paard niet kwijt te raken.”

De stalhouder grijnsde.

„Nee, je moet er geen gewoonte van maken. Good luck, mister!”

„Thanks!”

De Nachthavik reed langzaam door de hoofdstraat van Buckaroo. Hij was reeds eerder tot het besluit gekomen als eerste stap in zijn onderzoek, een bezoek te brengen aan de Lazy Horse. Maar, na het gesprek met de kleine Pepe, wilde hij toch eerst weleens kennismaken met de lasso-artiest, Al Tucker.

Hij vond zonder veel moeite de hut waar Al Tucker woonde, een schots en scheef geval van leem en wrakhout opgetrokken, bedekt met een roestig, gegolfd plaatijzeren dak.

Het lag aan een zanderig pad, omzoomd door struiken. Er was een raamopening, waarvoor een stuk deken, half opzij geslagen, hing. Een gammele deur stond op een kier.

De Nachthavik steeg af en duwde met zijn voet de deur verder open.

Een geur van slechte whisky kwam hem tegemoet.

Op een laag veldbed zat een man, die niet veel ouder kon zijn dan een jaar of dertig maar die er uitzag als vijftig.

Zo te zien was hij nog lang niet uit bed, maar zijn eerste greep was kennelijk naar de whiskyfles gegaan, die naast hem op de grond stond.

Hij keek op toen de Nachthavik binnenkwam met de vage, verstoorde blik van een man die in een belangrijke bezigheid wordt lastig gevallen.

„Wat mot je?” vroeg hij met dikke stem.

De Nachthavik bekeek hem enkele ogenblikken met afkeer.

„Ben jij Al Tucker?”

„En wat dan nog?”

„Ze hebben me verteld dat jij goed met een lasso kunt omgaan.”

„Niemand beter dan ik,” verzekerde de man met een zweem van belangstelling. „Heb je iets voor me te doen?”

De Nachthavik lachte spottend.

„Wil je weer aan 't werk, na het karweitje dat je gisteravond hebt opgeknapt?” vroeg hij.

„Oh, dat,” bromde de man. „Dat was nog minder dan niks.”

„Je werd er toch behoorlijk voor betaald.”

Tucker trok minachtend zijn schouders op. „Vijfentwintig dollar. 't Zou wat!”

„Wie heeft je betaald?” vroeg de Nachthavik langs zijn neus weg.

Tucker kwam langzaam overeind en stond onzeker op zijn benen. Hij keek de Nachthavik aan met een argwanende blik.

„Wie ben jij?” vroeg hij. „Ik heb jou nooit eerder gezien.”

De Nachthavik deed een stap naar hem toe en zijn ogen stonden kil.

„Ik was de man aan het andere eind van de lasso,” zei hij afgemeten. „De man wiens paard gestolen werd. Vertel me maar eens, vriend, wie jou daarvoor betaald heeft.” „Ik weet van niks.”

De Nachthavik gaf Tucker een duwtje en de man tuimelde terug op zijn bed.

„Ik ben bang dat je het me toch zult moeten vertellen, vriend,” zei hij zacht en onheilspellend. „Goedschiks of kwaadschiks.”

Zijn hand gleed langzaam naar zijn pistool en Tucker volgde de beweging met angstige blik.

„Ik weet van niks,” herhaalde hij op huilerige toon. „Ze vertelden me dat het om een grap ging. Beweerden dat ik niet in staat zou zijn in het donker de lasso goed te gooien. Ze wilden er iemand tussen nemen.”

„Wie waren de grappenmakers?” vroeg de Nachthavik kort.

Tucker maakte alleen maar een hulpeloos gebaar. „Wie?” hield de Nachthavik aan, terwijl hij zijn hand op de kolf van zijn pistool liet rusten.

Al Tucker slikte enkele keren krampachtig en deed een greep naar de fles.

Hij nam haastig een teug en veegde met de rug van zijn hand zijn mond af.

„Ik wacht!” zei de Havik toonloos.

„All right, mister, ik zal 't je vertellen. Maar doe je hand dan weg van dat pistool...”

„Zo is 't, vreemdeling, blijf uit de buurt van je schietijzer anders vliegen er kogels!”

De Nachthavik wendde zich langzaam om.

De man die in de deuropening stond, was jong en

tenger gebouwd, maar zijn gezicht was hard en zijn mond een dunne streep. De Colt in zijn hand was op de Nachthavik gericht. Hij riep:

„Frank!” en een ogenblik later kwam een tweede man binnen, kort en breed, met een rond, bleek gezicht en bolle ogen.

„Ik geloof, dat we precies op tijd waren,” zei de jongste van het tweetal. „De boss had gelijk. We kunnen Tucker hier niet laten. All right, Al, je gaat met ons mee. We hebben een paard voor je meegebracht.” Hij lachte kort en onaangenaam. „Krijg je geen last meer met kerels zoals deze.”

„Wel, ik... ik geloof dat ik toch maar beter hier kan blijven,” begon Al Tucker op aarzelende toon. „Ik heb... ik geloof niet dat...”

„Shut up! Je gaat mee. Anders zit je in de kortste keren in de nor. Die fles laat je maar hier. Come on!”

„Oké, Kid,” mompelde Tucker gelaten.

„En voor jou zullen we wat moeten verzinnen, vreemdeling,” wendde Kid zich tot de Nachthavik.

Hij grijnsde boosaardig.

„Ze hebben me verteld dat je hier al eerder mee hebt kennis gemaakt,” zei hij terwijl hij zijn pistool

omhoogstak. „Misschien doet het nog steeds zeer.”

Hij keek een ogenblik rond en zei scherp:

„Frank, daar ligt meer dan voldoende touw in de hoek. Get it!”

Zijn metgezel haastte zich aan het verzoek te voldoen.

„Draai je maar om, stranger, en steek je handen naar achteren. Zonder flauwe smoesjes!”

Met een onbewogen gezicht gaf de Nachthavik aan het bevel gehoor. Er viel niets anders te doen.

De Kid maakte zich meester van zijn pistool en smeed het wapen in een hoek.

Enkele minuten later lag de Nachthavik, vakkundig ingesnoerd, op het veldbed van Al Tucker.

„Zo, dat houd jou wel een poosje hier, makker,” bromde Kid, terwijl hij op de Nachthavik neerkeek. Hij lachte spottend. „Je kunt maar beter je verlies nemen, buddie, en de zaak verder op zijn beloop laten. Anders krijg je er alleen maar last mee, see. Als we elkaar nog eens ontmoeten, zou dat weleens het eind van het liedje kunnen zijn,” voegde hij er dreigend aan toe.

Met Al Tucker tussen hen in, verlieten de beide

mannen de hut en de Nachthavik bleef alleen achter.

Wel, dit was de tweede keer in enkele uren dat ze hem te grazen hadden genomen, dacht hij en hij grinnikte zachtjes toen hem plotseling de woorden van de stalhouder te binnen schoten: Je moet er geen gewoonte van maken!’

Hij was aardig op weg.

De beide mannen hadden hun werk grondig en met kennis van zaken gedaan en na enkele pogingen kwam de Nachthavik tot de conclusie dat hij er niet in zou slagen, zonder hulpmiddelen of zonder de hulp van anderen, zich van zijn boeien te ontdoen.

Hij keek vanaf zijn ligplaats het vertrek rond om te zien of er hulpmiddelen voorhanden waren.

Toen ontdekte hij de fles die Al Tucker had moeten achterlaten en die naast het bed op de grond stond.

Misschien dat daar een mogelijkheid in zat.

Hij rolde om, liet zich van het bed op de grond vallen en werkte zich daarna tegen het bed weer omhoog in zittende houding. Na enig schuiven was hij bij de fles en tastend met zijn, op de rug geboeide handen, kreeg hij ze te pakken.

Het beetje whisky dat er nog in zat, liet hij eruit

lopen en toen beukte hij, wat onbeholpen, de fles tegen de harde lemen vloer. Na enkele vergeefse pogingen slaagde hij erin de hals van de fles te slaan.

Nu kwam het moeilijke werk.

Zich afzettend met zijn voeten, schoof hij naar de wand van de hut, zette de fles daar tegenaan en op de tast drukte hij het touw dat om zijn polsen zat gesnoerd, op de scherpe, onregelmatige bovenrand van de fles.

Drie keer viel deze om, zodra hij een lichte, schurende beweging maakte en voelde hij de venijnige glasrand in zijn pols snijden. Toen wist hij de fles een wat steviger plaatsje te geven tegen een uitstekende stijl van de wand.

Met kleine, langzame bewegingen deed hij het touw langs de glasrand schuren...

Het leek onbegonnen werk maar met uiterste concentratie, zijn ogen gesloten, terwijl de zweetdruppels tappelings langs zijn gezicht liepen, bleef hij doorgaan.

Het duurde een half uur... een uur... het werd een kwelling en tenslotte had hij ieder begrip van tijd verloren.

Zijn handen en polsen voelden kleverig aan van het bloed dat erlangs liep, maar hij was maar van één gedachte doordrongen.

Het touw moest stuk...

Toen, na een schijnbare eeuwigheid, kwam tenslotte het moment, waarop hij voelde hoe zijn handen meer speelruimte kregen en plotseling wist hij één hand vrij te krijgen. Toen was het leed geleden.

Enkele ogenblikken bleef hij hijgend tegen de wand geleund zitten, waarna hij met vrijwel gevoelloze vingers het touw, waarmee zijn voeten gebonden waren, wist los te knopen.

Langzaam kwam hij overeind, strompelde naar het veldbed en liet er zich languit op vallen.

Dit was harder werken geweest dan een tocht met duizend koeien over een afstand van tweehonderd mijl, dacht hij grimmig.

Hij keek naar zijn handen. Ze zagen eruit alsof er met een mes in gekerfd was, maar het bloeden was opgehouden.

Nadat hij zich korte tijd op het bed had ontspannen, keek hij de hut rond en ontdekte in een hoek een

bukkelige emmer.

Water.

Hij gleed van het bed en liep erheen.

Er was inderdaad water in, niet veel, maar genoeg en nadat hij zijn gezicht had opgefrist, liet hij zijn branderige handen in het water hangen.

Het gaf hem een heerlijk gevoel en hij haalde diep adem om iedere spier en zenuw te ontspannen.

Na enkele minuten droogde hij zijn gezicht en handen voorzichtig af met zijn halsdoek, raapte zijn hoed van de grond en liep naar buiten.

Zijn paard stond nog op de plaats waar hij het had vastgebonden, zijn staart in driftige beweging om de vliegen te verjagen.

Aan de stand van de zon te oordelen, was het al voorbij het middaguur. Het had hem ruim drie uur gekost om weer vrij te komen.

Wel, de dag was nog lang, dacht hij, en er was geen reden om het verdere programma niet uit te voeren.

Hij maakte het paard los, klopte het dier zachtjes op de hals en steeg in het zadel.

Met een zachte druk van de sporen zette hij het in beweging en reed in oostelijke richting, naar de ranch

van Jack Dane...

Rijdend door het zacht glooiende prairieland van de vallei, bereikte hij de Lazy Horse, zonder dat hij een menselijk wezen ontmoet had.

Dat was misschien niet verwonderlijk, want het was het warmste deel van de dag, waarop iedereen, zo mogelijk, zijn werkzaamheden of rust binnenshuis zocht.

Hij draafde het erf op en steeg af in de schaduw van een van de eikenbomen. Terwijl hij de teugel van het paard losjes om een paal bond, kwamen uit de stal naast het ranchhuis twee mannen te voorschijn, blijkbaar aangelokt door het geluid van de hoefslagen.

De Nachthavik kende hen allebei, Mike Hart, de voorman en Harry Bogart, de ranchhand, en scherpschutter, als hij de bewoner van Buckaroo moest geloven.

Harts gezicht vertrok van woede toen hij de Nachthavik in het oog kreeg en met driftige passen liep hij naar hem toe. Bogart slenterde achter hem aan, zijn handen recht naar beneden hangend langs zijn pistoolkolven. Zijn ogen waren zonder uitdrukking

maar de Nachthavik wist dat dat maar schijn was. Bogart was heel wat minder sloom dan hij er uitzag, dacht hij.

„Wat moet je hier, stranger?” vroeg de voorman op grove toon.

„Ik kom een bezoek brengen aan je baas,” antwoordde de Nachthavik luchtig. „Hoop dat je er geen bezwaar tegen hebt.”

Hij glimlachte spottend.

„Als ik me goed herinner,” voegde hij eraan toe, „stond je er gisteren nogal op dat ik met je baas zou kennismaken. Wel, hier ben ik dan.”

Hart liep rood aan bij de herinnering aan zijn nederlaag. Zijn zware kaken maakten een malende beweging, zijn scherpe neus scheen nog meer naar voren te komen.

„Jij bent op moeilijkheden uit, mister,” zei hij met een stem die dik was van woede, „en je zult ze krijgen ook, als je niet vlug je biezen pakt.”

De Nachthavik schudde langzaam het hoofd.

„Daar ben ik niet voor gekomen, vriend,” zei hij rustig. „Ik wou jouw baas spreken en ik geloof niet dat jij me daarvan zult kunnen afhouden.”

„Dane is er niet,” snauwde de voorman. „Harry, zorg jij...”

„Ik vrees dat je je vergist,” glimlachte de Nachthavik met een blik naar de deur van het ranchhuis, waaruit Jack Dane te voorschijn kwam.

„Wat is er aan de hand?” vroeg de rancher, terwijl hij met wrevelige blik het groepje opnam.

„’n Klein misverstand,” mompelde de Nachthavik.

„Ik zie dat je toch gekomen bent, Smith.”

Hij keek naar het paard en zijn gezicht betrok.

„Waar heb je dat... dat karrenpaard vandaan?” vroeg hij op minachtende toon. „Waar is je eigen paard? Kom me niet vertellen...”

„Het is niet zo’n slecht paard,” viel de Nachthavik hem in de rede, „en wat m’n eigen paard betreft...”

Hij zweeg en keek de rancher een ogenblik aan met een harde glans in zijn grijze ogen.

„Vertel me niet dat je het aan een ander verkocht hebt,” viel Dane uit.

Als de man iets met de diefstal van Blackie te maken had, wist hij het goed te verbergen, dacht de Nachthavik. Het gezicht van Mike Hart stond somber van ingehouden woede. Op het gezicht van Bogart

meende hij een flauw glimlachje te bespeuren, maar dat kon verbeelding zijn.

„...dat werd gestolen,” ging de Nachthavik verder. „Nog geen uur nadat wij gisteravond ons gesprek hadden.”

„Gestolen?” riep Dane uit met een ongelovig gezicht.

„That’s right. Ze vingen me met een lasso, sloegen me buiten westen en toen ik ’n uur of wat later weer aan de oppervlakte kwam in het kantoor van de sheriff, was m’n paard verdwenen. Spoorloos!”

De rancher keek hem sprakeloos aan.

„Dat is pech, Smith,” zei hij tenslotte en de Nachthavik meende in zijn stem enig meegevoel te horen. „Vervloekte pech. Je had beter m’n aanbod kunnen accepteren.”

„Dan was ik m’n paard ook kwijt geweest.”

„Maar je had een tas vol geld gehad,” bromde Dane.

„Ik heb je geld niet nodig,” zei de Nachthavik kort.

„Wat ben je nu van plan te doen?”

„M’n paard terugvinden.”

„Da’s vlugger gezegd dan gedaan,” bromde Dane.

Hij fronste plotseling de wenkbrauwen en keek de

Nachthavik onderzoekend aan.

„Waarom ben je hier gekomen,” vroeg hij met iets van een dreiging in zijn stem. „Dacht je dat je hier je paard zou vinden?”

„Nee, dat niet precies,” zei de Nachthavik lijkig.

„Wat dan wel?” vroeg Dane op kille toon.

De Nachthavik haalde de schouders op, keek toen de rancher met een vaag glimlachje aan.

„Misschien wilde ik je alleen maar vertellen dat ik je m'n paard niet zou kunnen leveren, gesteld dat ik het had willen verkopen.”

Dane klemde zijn lippen op elkaar terwijl hij enkele ogenblikken voor zich uit staarde. Toen zei hij op strakke toon:

„Als jij denkt, Smith, dat ik iets met de roof van jouw paard te maken heb gehad, dan kun je rustig wat anders denken, want het is niet zo. Als ik 'n goed paard zie, dan wil ik het hebben, maar dan wil ik er ook 'n goeie prijs voor betalen, begrijp je. Ik kan m'n ranch niet drijven met gestolen paarden. Ik haat paardendieven, Smith, en als ik er een te pakken krijg, dan is-ie niet gelukkig.” De Nachthavik knikte.

„Ik geloof je op je woord, Dane,” verklaarde hij.

„Thanks! Heb je enig idee in welke richting je moet zoeken?”

„Ik weet in elk geval wie de lasso hanteerde.”

„Wie was het?”

„Al Tucker.”

„Tucker... Tucker... die ken ik. 'n Dronkaard en 'n nietsnut. Denk je dat hij iets met de paardendiefstallen te maken heeft?”

„Don't know. Misschien was-ie alleen maar voor dit karweitje gehuurd. Hij is nu overigens verdwenen. Werd meegenomen door twee kerels, die hem wel uit de circulatie willen hebben. Jij ooit gehoord van een man die Kid heet? 'n Jonge, tengere kerel. Een gunman, als ik me niet vergis!”

„Hoe heet-ie nog meer?”

„Dat weet ik niet. Hij had een metgezel, Frank, klein en breed, bleek rond gezicht, bolle ogen!”

Dane schudde langzaam het hoofd.

„Die heb ik nooit ontmoet.”

Hij wendde zich tot Hart en Bogart.

„Zeggen die namen jullie iets?”

De beide mannen schudden zwijgend het hoofd, hun gezichten nors en ontoegankelijk.

Dane haalde de schouders op.

„Sorry Smith,” zei hij verontschuldigend. „Kom even binnen en drink een glas bier. En als je wilt, kan ik je ook aan een ander paard helpen, zolang je hier in de buurt blijft.”

„Bedankt voor dit aanbod, maar dit paard is goed genoeg. Wat dat bier betreft, graag.”

Hij volgde de rancher naar binnen, waar het heerlijk koel was en even later zaten ze beiden met een glas bier.

„Ik weet niet wie je bent, Smith,” merkte Dane plotseling op, „maar ik geloof niet dat je zomaar een zwervende cowboy bent, die hier komt opduiken. Het zou me niet verbazen als je ’n Ranger zou blijken te zijn.” „Beslist niet, Dane, neem dat van me aan.”

„Ik dacht ’t een ogenblik. Sorry, ik wil me niet in jouw zaken mengen. Ik hoop alleen dat je succes zult hebben met je naspeuringen. Als je hulp nodig hebt, dan kun je op me rekenen. Ik ben zelf in de laatste jaren verschillende goeie paarden kwijtgeraakt. Het wordt tijd dat aan die diefstallen een eind komt.”

„Wat ik niet snap is, dat jullie in al die tijd geen enkel spoor van die dieven hebt kunnen vinden.”

„We hebben er een te pakken gekregen, een paar jaar geleden. De zoon van de ouwe Chuck Danvers. Hij kreeg vier jaar, maar het heeft geen eind gemaakt aan de diefstallen. Ik ben er zelfs niet meer van overtuigd, dat de jongen er iets mee te maken had. Hij heeft altijd z'n onschuld volgehouden.”

„Dat heeft de sheriff me ook verteld,” beaamde de Nachthavik.

„Sindsdien hebben we inderdaad geen succes meer gehad. Het is ook verdraaid moeilijk, Smith. Die kerels treden met soms lange tussenpozen op. Je weet nooit wanneer ze zullen toeslaan. Bovendien gaat 't altijd maar om enkele paarden, gewoonlijk niet de slechtste, en die kun je veel vlugger verplaatsen dan koeien.”

„Dat is zo,” gaf de Nachthavik toe.

„En in het uitgestrekte gebied van de Bearcat Hills is het vrijwel onbegonnen werk om te speuren naar verdwenen paarden. Je zou een leger nodig hebben om de heuvels uit te kammen. Er zijn rotsachtige terreinen, waar een paardenhoef geen enkel spoor achterlaat. Ik geloof vast dat de paarden in een of andere vallei, die goed verborgen ligt, bij elkaar

worden gebracht, van een ander merk worden voorzien, en daar blijven tot ze worden afgevoerd naar een of andere koper, die niet weet dat die dieren gestolen zijn. Het is een winstgevend zaakje, Smith. De dieren die een week of wat geleden hier werden weggehaald, vertegenwoordigden een waarde van rond de tienduizend dollar.”

„Zo veel.”

„Ja. In de laatste jaren hebben die diefstallen mij meer dan dertigduizend dollar schade berokkend. En er zijn hier nog twee, drie ranches in de omgeving, die weinig minder verlies geleden hebben.”

De Nachthavik knikte nadenkend voor zich heen. „Hoeveel mannen heb je in dienst?” vroeg hij toen. „Vijf. En ik zou er nog wel een kunnen gebruiken. Voel jij er iets voor?”

„Nee, ik heb ander werk te doen.”

De Nachthavik streek nadenkend langs zijn kin.

„Heb je ooit aan de mogelijkheid gedacht, dat de dieven hulp krijgen van binnen uit. Ik bedoel van de mannen die op de ranches werken?”

„Niet van mijn mensen,” antwoordde Dane zeer beslist. „Die zijn allemaal even fel gebeten op de

rustlers. Ze beschouwen mijn verlies als hun eigen.”

Hij keek de Nachthavik met een spotlachje aan.

„Jij hebt het trouwens zelf gemerkt, toen je gisteren mijn voorman tegen het lijf liep.”

„Da’s waar,” grinnikte de Nachthavik. „Hij schijnt er nog steeds niet overheen te zijn. Ik ben bang dat we geen dikke vrienden zullen worden. Niks aan te doen.” Hij haalde de schouders op en kwam overeind.

„Wel, dan rijd ik maar weer eens aan. Bedankt voor het bier!”

De rancher maakte een afwerend gebaar.

„Laat maar,” zei hij. „Je voelt er nog steeds niet voor om dat hobbelpaard van je te ruilen voor iets goeds?” „Dit is goed genoeg.”

„Jij zegt ’t,” bromde Dane.

Terwijl hij zijn paard drenkte aan de drinkbak op het erf, zag hij in de deuropening van de stal Mike Hart staan.

De voorman leunde tegen de deurstijl, zijn ogen gericht op de Nachthavik, en om zijn mond lag een honend lachje.

Het stemde de Nachthavik plotseling tot nadenken en hij luisterde maar met een half oor naar de

geringschattende opmerkingen die de rancher over zijn paard maakte.

Even later zat hij in het zadel en na een laatste groet reed hij de vallei in.

Het lachje op het gezicht van de voorman had zijn argwaan gewekt en terwijl hij door de vallei draafde, bleven zijn ogen het landschap om hem heen afspeuren, uitkijkend naar mogelijk onraad. Hij had het gevoel dat iemand bezig was hem een onaangename poets te bakken.

Hij bereikte de voet van een lage heuvel, spaarzaam begroeid met bomen en laag struikgewas, en hij boog zich naar voren toen het paard een korte, zanderige helling begon te bestijgen.

Op dat ogenblik gierde een kogel over zijn hoofd, zo dichtbij, dat hij het jankende geluid duidelijk hoorde, en zwiepte een stuk schors van een boom.

De Nachthavik viel bijna plat in het zadel en gaf het zwarte paard de sporen.

Het dier wierp zich naar voren met een formidabele sprong terwijl een tweede kogel fluitend overkwam en rakelings zijn doel miste. Toen slingerde de Nachthavik zich van het paard tussen de struiken en

terwijl het dier in paniek doorholde, gleed hij met getrokken pistool tussen het struikgewas door, naar de plaats waar hij de sluipschutter vermoedde.

Deze hield zich nu stil. Vermoedelijk was hij zijn tegenstander uit het oog verloren en wachtte hij nu op zijn beurt af of hij nog een nieuwe kans zou krijgen.

Dat zou ie, dacht de Nachthavik grimmig.

Hij stond op het punt een kleine open ruimte over te steken, toen de ingevallen stilte opnieuw verbroken werd.

Snel achter elkaar kraakten er twee schoten. Het gedaver van de luide knallen kwam links van hem vandaan en hij bleef onbeweeglijk staan, zijn wenkbrauwen nadenkend gefronst.

Er had zich een andere strijder in het gevecht gemengd.

De twee schoten die op hem gericht waren geweest en die akelig dicht langs hem waren heen gegaan, waren afkomstig van een 30-30 Winchester, daar was hij zeker van. Maar de laatste twee schoten kwamen uit een ander geweer, dat was uit het geluid te horen geweest. Vermoedelijk een Lee Enfield Rifle...

Hij wachtte geduldig op verdere actie, maar de stilte bleef.

Het enige dat hij hoorde was het zachte geritsel van een grote hagedis, die zich met snelle bewegingen over enkele dorre bladeren uit de voeten maakte en onder een steen verdween.

Een eind voor hem uit vlogen een paar koolduiven op met een snelle wiekslag in de hete lucht.

Toen, na enkele minuten, drong het geluid van snelle hoefslagen tot hem door en hij liep haastig naar een plek op de heuvel, vanwaar hij een deel van de vallei kon overzien.

Op enkele honderden meters van hem vandaan raasde een ruiter, diep over zijn paard gebogen, door het weideland in de richting van de Lazy Horse. De afstand was te groot om de man te herkennen maar hij had een vaag vermoeden dat het Harry Bogart was, de scherpschutter van de Lazy Horse.

Het was in elk geval een scherpschutter geweest, dacht hij grimmig en het was meer geluk dan wijsheid dat de kerel hem niet te pakken had gekregen.

Hij liep langzaam de heuvel op in de richting waarin zijn paard verdwenen was. Er kwam nog maar aan te

kort, dat het dier was blijven doorhollen. Dat zou betekenen dat hij een wandeling van enkele uren voor de boeg had en dat idee lokte hem niet erg aan.

Maar na enig zoeken vond hij zijn rijdier terug en toen hij het zag, bleef hij opnieuw wenkbrauwfronsend staan.

Het paard stond rustig bij een kleine berkenboom, de teugel losjes om een lage tak geslagen.

Iemand had het dier opgevangen en ervoor gezorgd, dat het zich niet verder kon verwijderen.

Terwijl de Nachthavik in lichte draf naar Buckaroo reed, hielden zijn gedachten zich bezig met de vraag, wie de beschermengel kon zijn, die hem nu al voor de tweede maal te hulp was gekomen.

Want het stond voor hem vast, dat de man die zich over zijn paard had ontfermd en de sluipschutter had verjaagd, dezelfde was die gisteren bij zijn ontmoeting met Mike Hart tussenbeide gekomen was en de kansen had doen keren.

Wie kon het zijn?

Hij haalde de schouders op.

De tijd zou het leren.

HOOFDSTUK III

De Nachthavik rijdt naar Chuck Danvers

Nadat de Nachthavik zich wat had opgeknapt, zijn avondmaaltijd had gebruikt en in de ‚store’ van Buck Calhoun wat inkopen had gedaan, tabak, verbandmateriaal en ontsmettingsmiddel, reed hij in de schemering naar het kantoor van de sheriff.

Ken Maynard zat op zijn gemak voor zijn kantoor op een bank zijn pijp te roken, toen de Nachthavik zijn paard inhield en afsteeg.

„Hello Steve, kom hier bij me zitten en strek je benen,” nodigde hij uit.

„Thanks, I will!”

Hij bond zijn paard vast aan het rek, stapte het houten platform op voor het kantoor, en zette zich naast de sheriff op de bank. Hij haalde zijn tabakszak en vloeitjes te voorschijn en begon een sigaret te

fabriceren. Zijn handen voelden nog steeds stram aan.

„Hoe is 't vandaag gegaan, Steve? Ben je wat wijzer geworden?”

De Nachthavik streek een lucifer aan en deed een haal aan zijn sigaret.

Langzaam blies hij de rook uit.

„Wijzer geworden, Ken? Ja, vooral in ervaring.” Hij grinnikte zachtjes voor zich heen. „Als je wilt weten of ik er al achter ben, waar ik jouw paardendieven en mijn paard moet vinden, dan moet ik zeggen: nee!”

„Je maakt het wel moeilijk, son,” zuchtte de sheriff terwijl hij zijn pijp tegen de hak van zijn laars uitklopte, zodat de vonken in de vallende duisternis rondstoven. „Wat is er gebeurd?”

„Dat zal ik je vertellen, Ken,” antwoordde de Nachthavik plotseling ernstig, en hij gaf een uitvoerig relaas van hetgeen hem die dag was overkomen.

„Ik ben dus wel 't een en ander te weten gekomen, Ken,” besloot hij. „Ik weet nu wie die lasso om mij heen wierp, alsof ik een kalf was. Ik heb kennis gemaakt met twee kerels wier voornamen Kid en Frank zijn en die vermoedelijk in relatie staan met de paardendieven, deel uitmaken van de bende

misschien... Zeggen die namen jou iets?"

„Kid niet. Volgens jou zou 't een gunman kunnen zijn? Nee, ik geloof niet dat ik die hier ooit ben tegengekomen. Wat die Frank betreft, de Horseshoeranch heeft een Frank Porter in dienst en die beantwoord wel enigszins aan jouw beschrijving. Zeker weet ik 't niet.” „Dan kom ik er wel achter,” verzekerde de Nachthavik. „Verder staat het vast dat Mike Hart, de voorman van de Lazy Horse en zijn makker, Harry Bogart, niks van me moeten hebben. Het zou me zelfs niet verbazen als het Bogart was, die vanmiddag probeerde mijn lichtje uit te blazen. En neem van mij aan, Ken, dat dat z'n bedoeling was. 't Was echt niet bedoeld als waarschuwing.” „Geloof jij dat zij iets met de paardendieven te maken hebben?"

„Ik weet het niet,” mompelde de Nachthavik peinzend. „Jack Dane is vast overtuigd van niet, maar dat zegt me niet veel.”

„Wat denk je van Dane zelf?"

„Hij maakt een oprechte indruk. Ik zou zeggen dat hij alleen maar 'n slachtoffer is of ik moet me sterk vergissen. Het is me allemaal nog niet duidelijk.”

„En dan je beschermengel nog,” bromde de sheriff

met een kort lachje.

„Dat is nog 'n duister punt,” bekende de Nachthavik. „Hij kent je blijkbaar, hoewel het me een raadsel is hoe dat mogelijk is.”

„Dat hoeft ook niet. Hij kan alleen maar een hekel hebben aan die kerels van de Lazy Horse en iedereen helpen die het met hen aan de stok krijgt.”

„Dat is ook mogelijk,” gaf Maynard toe.

De Nachthavik staarde enkele ogenblikken voor zich uit naar de verspreide lichten in de huizen, aan de overzijde van de straat.

„Hoe oud is Chuck Danvers eigenlijk?” vroeg hij toen. „Een goeie zestiger,” antwoordde hij. „Waarom...?” „En zijn zoon is vooraan in de twintig?” ging de Nachthavik verder.

„Zal nu drie- of vierentwintig zijn,” knikte Maynard. „Was, meen ik tweeëntwintig toen-ie veroordeeld werd!” „Waar hebben ze hem opgeborgen?”

„In Bentonville. In de State Prison.”

„Zou-ie daar nog zijn?”

„Dat moet wel. Hij kreeg vier jaar.”

„Soms laten ze iemand weleens vrij... op erewoord... wegens goed gedrag.”

„Dat is zo,” mompelde de sheriff peinzend. „Denk je... ik kan daar wel naar informeren?”

De Nachthavik schudde het hoofd.

„Laat maar. Is de ranch van Danvers gemakkelijk te vinden?”

„Niet zo moeilijk, als je eenmaal op het goede pad zit. Ze ligt een mijl of tien ten zuiden van de Lazy Horse. Er loopt een smalle zandweg door de heuvels heen, die in de vallei van Danvers uitkomt. Ben je van plan hem een bezoek te gaan brengen?”

„Misschien ga ik er weleens langs,” bromde de Nachthavik vaag. „Vandaag of morgen.”

„Ik geloof niet dat je van hem veel wijzer zult worden,” merkte de sheriff op. „Sinds ze zijn zoon te pakken hebben genomen, heeft-ie een hekel aan iedereen. Maakt de indruk dat hij mensenschuw is.”

„Misschien heeft nog niemand op de juiste manier met hem gepraat,” mompelde de Nachthavik. „Het is voor een eenzame oude man niet moeilijk om van de mensen te vervreemden.”

„Je denkt toch niet dat hij in relatie staat met de paardendieven?”

„Dat lijkt me niet. Hij kan ook wel een hekel

hebben aan paardendieven. Maar misschien moet-ie nog minder hebben van de lui die ervoor gezorgd hebben dat zijn zoon veroordeeld werd. Misschien zelfs onschuldig veroordeeld. Het kan heel goed zijn dat-ie wel het een en ander weet over die diefstallen maar zijn mond dichthoudt.”

„’t Zal me benieuwen of je hem aan ’t praten kunt krijgen,” bromde de sheriff.

„’t Valt te proberen.”

De Nachthavik zweeg en zijn blik volgde een ruiter die in het duister kwam aandraven.

De man reed in het midden van de straat en de afstand was te groot om hem te herkennen, maar iets in de houding van de man wekte de belangstelling van de Nachthavik.

Zijn scherpe ogen volgden de ruiter die, als een donkere schim, voorbijreed, zonder op of om te kijken en even later een zijstraat insloeg, schuin tegenover het kantoor van de sheriff.

Dezelfde zijstraat van waaruit de verraderlijke lasso was komen aansuizen, dacht de Nachthavik.

En hij moest zich al sterk vergissen, meende hij, wanneer de man, die zojuist voorbijgereden was, niet

Harry Bogart was... de scherpschutter van de Lazy Horse.

Hij kwam met een ruk overeind.

„Weet jij wie die ruiter was, die hier zojuist langsreed, Ken?”

„Ik heb er niet zo opgelet, son. Wie was het?”

„Harry Bogart, maar ik weet 't niet zeker. Waar komt die zijstraat op uit, Ken?”

„Loopt uit op een soort vuilnisbelt,” antwoordde de sheriff. „De straat is niet veel zaaks. Er staan niet meer dan een stuk of tien huizen aan. Huizen... 't zijn meer hutten. Ze zijn niet eens allemaal bewoond.”

„Dan ga ik eens kijken. Ik wil weten of 't Bogart was en wat-ie daar uitspookt.”

„Ik zal met je meegaan, Steve.”

„Nee... let jij op m'n paard. Ik ben zo weer terug.”

„Het is een gevaarlijke kerel, Steve. Een ,bad hombre’.”

„Ik ook, als het nodig is.”

De Nachthavik verdween in het duister en liep met haastige passen naar de zijstraat, waarin de ruiter verdwenen was.

Er was niets te zien en langzamer nu, wandelde hij

de straat in.

Hij kon vaag de contouren waarnemen van de enkele hutten, die, ver uiteen, langs de straat lagen.

De meeste waren donker en wekten niet de indruk dat er iemand was. Slechts in twee brandde licht en daaraan besteedde hij zijn aandacht.

In het eerste zag hij een man en een vrouw aan tafel zitten. De man was bezig iets te repareren, maar hij kon niet zien wat het was. Daar had hij ook verder geen belangstelling voor.

Het andere bouwsel waarvan het venster vagelijk verlicht was, lag verderop, aan de andere kant van de straat.

Toen de Nachthavik naderbij kwam, ontdekte hij naast het gebouwtje een paard, dat daar stond vastgebonden en hij glimlachte voldaan.

Zonder geluid te maken, sloop hij naar het gebouwtje toe.

Het licht scheen door een laag venster, dat met een jute zak, die als gordijn dienst deed, was afgeschermd.

Een scheefhangende voordeur was gesloten.

Het paard reageerde op zijn aanwezigheid door een

zacht hoefgestamp en daarom sloop hij langs de andere zijde naar de achterkant.

De bewoner had kennelijk alles wat hij niet meer kon gebruiken zomaar buitengesmeten en de rommel van allerlei soort, die links en rechts verspreid lag, noodzaakte de Nachthavik om behoedzaam verder te gaan, om geen lawaai te veroorzaken.

Aan de achterzijde was een kleine aanbouw, waarin een deur en een raam zaten.

Voorzichtig schuifelde hij naar het raam, dat donker was, en luisterde.

Hij hoorde een vaag gemompel van stemmen maar hij kon er niets uit opmaken.

Toen liep hij naar de deur. Er was geen klink en hij duwde er zachtjes tegen.

Ze ging zonder moeite open en hij stapte naar binnen. Er hing een verschraalde etenslucht en het was er donker als in een zak.

Aan zijn linkerhand voelde hij nog een deur en opnieuw bleef hij luisterend staan, terwijl zijn hand naar het pistool op zijn heup tastte.

Hetzelfde zachte stemgerucht, dat hem niets wijzer maakte.

Deze deur was wel een klink rijk en hij draaide die zachtjes om en opende de deur op een kier.

Het vertrek daarachter was donker en hij deed de deur verder open, en schuifelde langzaam naar binnen.

Hij liet de beide deuren openstaan om snel weg te kunnen komen als het nodig mocht zijn.

Het gebouwtje had twee kamers en een keukentje, of wat er voor door moest gaan, en blijkbaar zat de bezoeker in het voorste vertrek.

Voorzichtig bewoog de Nachthavik zich door het stikdonkere vertrek, zijn voeten langzaam verplaatsend om het rinkelen van zijn sporen te voorkomen en om nergens tegenaan te lopen.

Het geluid van de stemmen was nu veel duidelijker geworden.

Geruisloos, om zich heen tastend, schuifelde hij door de kleine ruimte, waarin, voor zover hij kon nagaan, een tafel en een paar stoelen stonden, en bereikte de tegenover gelegen wand.

Een wand van ruw houten planken, stelde hij vast, en hij legde zijn oor ertegenaan.

Het koste hem nu niet de minste moeite het

gesprek in de kamer ernaast te volgen.

„...zou hij je niet herkend hebben?” vroeg een stem die de Nachthavik nooit eerder gehoord had.

De man die antwoordde was Harry Bogart.

„Dat geloof ik niet, Lee. Ik had m’n cayuse een eind weggezet. Bovendien zal-ie wel ergens weggedoken hebben gezeten!” Hij vloekte luid en nijdig. „Twee schoten en ik miste allebei de keren. Dat is me nog nooit overkomen.”

„Wat zei de boss ervan?”

„Wat denk je,” snauwde Bogart op bitse toon. Hij vloekte opnieuw.

„,t Zou allemaal niet nodig zijn geweest, als Kid vanmorgen niet zo stom was geweest en meteen met die vent had afgerekend.”

„Dat durfden ze niet, vertelde Frank me. Het was volop dag en ze waren gezien toen ze naar Al toegingen.” „Yeah...!” gromde Bogart, niet goed wetend wat hij daarop moest zeggen.

„Heb jij er enig idee van wie die kerel is?”

„Nee. Het enige wat ik weet is dat het een stomme streek was, om z’n paard te jatten.”

„Dat beest is vijftienduizend dollar waard,” betoogde

Lee. „’t Was een gemakkelijk karweitje zonder risico. Gevonden geld.”

„Gevonden geld,” herhaalde Bogart op verachtelijke toon. „Alleen laat die vent ’t er niet bij zitten en hij zal er zoveel drukte over maken, dat de hele zaak er gevaar door loopt. Ze hadden hem beter met rust kunnen laten. Dat heb ik ook tegen de boss gezegd.”

„Zo’n vaart loopt ’t niet,” suste de ander. „Ik zal je nog eens inschenken.”

Het was even stil.

Toen kwam opnieuw de stem van Lee.

„Je hebt er geen idee van wie vanmiddag die schoten op jou loste?”

Bogart antwoordde niet onmiddellijk.

Toen zei hij: „Ik heb er wel m’n gedachten over. Morgen weet ik daar meer van, zo gauw ik de ouwe man gesproken heb.”

„Dus de boss vertrouwt ’t niet meer?”

„Nee. Hij weet te veel en de boss is bang dat die kerel Smith met ’m in aanraking komt en dat de ouwe dan z’n mond voorbijpraat!”

„Wie halen hem op?”

„Kid met nog een paar van de jongens. Ik heb ze gezegd dat ze op moeten passen. Dat het weleens zo zou kunnen zijn, dat-ie niet alleen is en dan zou er weleens een hoop gloeiend lood rond kunnen vliegen!”

„Hoezo niet alleen?” vroeg Lee verbaasd. „Er komt daar nooit iemand.”

„Misschien niet... misschien wel,” bromde Bogart op raadselachtige toon. „Ik heb daar zo m’n eigen gedachten over, see? En ik houd m’n bek dicht zolang ik niks méér weet. Ik heb Kid alleen gewaarschuwd om vannacht goed uit z’n doppen te kijken, ’t Zou weleens een lastiger karweitje kunnen zijn, dan zo op het eerste oog lijkt. Als-ie er zich niks van aantrekt, is ’t zijn begrafenis.”

„Oké, maak je niet kwaad,” suste Lee. „Jij hebt je best gedaan en dat gevalletje van vanmiddag, dat had iedereen kunnen overkomen. Maar nou dat andere. De boss wil dus dat ik naar Wachito ga en daar een afspraak maak...”

De Nachthavik luisterde niet langer meer maar trok zich langzaam terug naar de deur waardoor hij gekomen was. Hij had genoeg gehoord en hoewel hij nog graag was blijven luisteren, meende hij toch dat

dat niet verantwoord was.

De tijd drong. Uit het gesprek was duidelijk geworden, dat Chuck Danvers – dat was zonder enige twijfel de ,ouwe man' waarover het tweetal gesproken had – gevaar liep om door de bende te worden opgepakt, omdat-ie te veel wist. Dat zou vannacht gebeuren en dat moest, meende de Nachthavik, voorkomen worden.

Hij was er zelf ook van overtuigd dat Danvers het nodige wist van het doen en laten van de paardendieven en hem, als-ie dat wenste, op het goede spoor zou kunnen zetten.

Voorzichtig trok hij de deuren achter zich dicht en haastte zich toen terug naar het kantoor van de sheriff.

Halverwege de straat kwam een donkere figuur naar hem toe en hij herkende sheriff Maynard.

„Het duurde me wat lang,” bromde de sheriff, terwijl hij zijn pistool in de holster liet glijden. „Geen moeilijkheden. gehad, Steve?”

„Nee, ik niet. Maar Chuck Danvers loopt gevaar om meer trouble te krijgen dan-ie kan verwerken.”

Terwijl ze naar het sheriffs office terugliepen,

vertelde de Nachthavik snel wat hij had afgeluisterd.

„Dan rijd ik er als de bliksem naar toe,” bromde de sheriff, toen de Nachthavik aan het einde van zijn relaas was gekomen.

„O nee. Jij blijft rustig hier. Ik ga daar heen, om te voorkomen, hoe dan ook, dat Danvers verdwijnt. Tegen mij zal-ie misschien willen praten, Ken, maar tegen jou zal hij zijn mond dichthouden. Jij maakte tenslotte deel uit van de ‚posse’ die zijn zoon oppikte. Nee, dit is een karweitje voor mij. Ik moet alleen een ander paard hebben, die zwarte is vandaag al lang genoeg in touw geweest.”

„Wel, als je er zo over denkt,” bromde Maynard met tegenzin, „dan kun je mijn paard wel nemen.”

„Mooi. Het kan zijn dat ik een dag of wat in de heuvels blijf rondzwerven. Dat hangt af van hetgeen ik te weten kom. Wil jij zorgen voor het nodige proviand... een deken... een geweer en als je die hebt, een kijker. Dan ga ik nog even naar ’t hotel om een paar spullen te halen. Ben over een kwartier weer bij je.”

„Oké, son.”

„Ben je er zeker van, dat je het zonder mijn hulp

kunt stellen, Steve?” vroeg de sheriff toen de Nachthavik zich, een kwartier later, in het zadel zette en de teugel aantrok.

„Als ik je nodig heb, laat ik 't je weten, Ken,” antwoordde de Nachthavik met een goedmoedig glimlachje. „Maak je voorlopig geen zorgen. Ik red 't wel.”

„Ik hoop 't. Good luck, Steve!”

„Be seein' you, Ken!”

De Nachthavik liet het grijze paard de sporen voelen en draafde weg.

De sheriff keek hem met een zorgelijk gezicht na, tot hij, na weinige ogenblikken, in het duister was verdwenen...

Na een snelle rit door de vlakte bereikte de Nachthavik de heuvels en, zich richtend op de ligging van de Lazy Horse, waarvan hij een vrij duidelijke voorstelling had, reed hij onder het sterrenlicht door het heuvelland, op zoek naar de zandweg die volgens de sheriff naar de vallei voerde waar Chuck Danvers zijn ranch had.

Vertrouwend op een oriëntatievermogen en een

zesde zintuig voor afstand en richting, die door een jarenlang regelmatig verblijf in onbekende omgevingen, bij nacht en ontij, was getraind en gescherpt, volgde hij een lijn in oost-westelijke richting, waarbij hij, naar hij meende, het pad dat hij zocht zou moeten kruisen.

Het kostte hem drie kwartier voor hij de zandweg gevonden had die, naar zijn vaste overtuiging, de juiste was.

Toen zette hij zijn rijdier opnieuw in draf en met een verbeterd trek om zijn mond, volgde hij het soms onduidelijke pad door de donkere, op vele plaatsen zwaar beboste, heuvels.

Het ritmische gestamp van de paardenhoeven verdreef de nachtelijke stilte terwijl de Nachthavik met vaste hand het grijze paard over de golvende zandweg dreef. Zijn ogen strak gericht op het voor hem liggende terrein om obstakels, die zich mochten voordoen, tijdig te ontdekken en te vermijden.

Hij voelde zich onrustig door de gedachte dat hij misschien toch te laat zou zijn. Dat hij de ranch van Danvers verlaten zou vinden en de oude man verdwenen. Er was hem alles aan gelegen om dat te

voorkomen.

Een lange, glooiende heuvelhelling, waarlangs de zandweg zich kronkelend naar beneden bewoog en het dunner worden van de begroeiing waren de aanwijzingen dat hij zijn doel naderde.

Met enkele uitroepen en een zachte druk van de sporen, zette hij zijn rijdier aan tot een laatste krachtsinspanning en in een felle galop rende het paard langs het zanderige pad naar beneden, in de richting van de vallei.

Hij was nog steeds aan de afdaling bezig toen, boven het lawaai van de denderende paardenhoeven, de knallen van enkele geweerschoten hoorbaar werden.

Onmiddellijk hield hij zijn paard in en luisterde.

Weer vielen er enkele schoten, hard en fel, in de nachtelijke stilte en toen schreeuwde een stem, die de Nachthavik herkende als die van de ,gunman' Kid.

„Houd op met schieten, Chuck, we komen hier alleen maar om eens te praten.”

De stem en de knallen van de schoten kwamen van rechts en niet ver van hem vandaan, naar het scheen, maar hij wist dat in de stilte van de nacht en in een

vallei, omringd door hoge heuvels, geluiden zeer ver hoorbaar waren.

Hij mende zijn paard naar rechts, tussen de ver uiteen staande bomen door en door laag struikgewas, in de richting van de plaats waar de ranch van Danvers zich moest bevinden.

Het antwoord van Danvers op de uitnodiging van Kid bestond opnieuw uit enkele schoten die luid en uitdagend in de nacht opklonken.

Opnieuw de stem van Kid:

„We komen met vreedzame bedoelingen, Chuck, geloof me nou.”

„Ik heb niet om je gevraagd,” schreeuwde Danvers woedend terug. „Zie maar dat je hier weggomt, galgebroed, anders trakteer ik je op kogels.”

En om de daad bij het woord te voegen, loste de rancher opnieuw een paar schoten.

De Nachthavik grijsde waardierend en met een gevoel van opluchting.

Hij was op tijd gekomen... precies op tijd.

De oude baas was kennelijk op het bezoek van Kid en zijn trawanten bedacht geweest en hij had het nodige schietgerei klaar gehad om hen warm te

ontvangen.

„Je hebt geen schijn van kans, Chuck, als het op vechten aankomt,” kwam weer de stem van de gunman. „We zijn hier met vijven.”

„Al was je met honderd... kom me maar halen als je kunt en als je niet bang bent van een stukje gloeiend lood,” riep Danvers uitdagend en strijdlustig terug.

De Nachthavik wendde zijn paard naar rechts en plotseling bereikte hij de grens van de begroeiing en lag de vallei voor hem.

Bij het onzekere sterrenlicht kon hij het ranchgebouw als 'n donkere massa waarnemen, schuin beneden hem aan de voet van de helling. Het was, voor zover hij kon zien, maar één gebouw, een grote blokhut, waarlangs, aan één zijde, enkele bomen hun donkere kruinen omhoogstaken.

Er was een stilte gevallen en de Nachthavik vroeg zich af wat de aanvallers nu aan het uitbroeden waren. Zijn scherpe ogen speurden de omgeving af maar ze waren buiten zijn gezichtskring.

Hij steeg af, leidde zijn paard naar een kleine groep struiken en bond het daar vast. Daar stond het wel

veilig.

Toen trok hij de Winchester uit het foedraal, werkte snel met zijn duim een kogel voor de loop en begon langzaam de helling af te dalen in de richting van het ranchhuis.

Op enkele tientallen meters van het gebouw hield hij stil in de schaduw van een eenzaam, grillig gevormde boom en wachtte op de dingen die zouden komen...

Hij hoefde niet lang te wachten.

Plotseling barstte er van twee kanten een fusillade van schoten los... geweerschoten. De knallen retten de nachtelijke stilte uiteen en schenen de hele vallei met een hels lawaai te vullen.

De Nachthavik, in elkaar gedoken, hoorde de kogels tegen het ranchhuis inslaan... en het gerinkel van glas toen enige vensters in splinters gingen...

Dat, dacht hij, was het voorspel.

Terwijl het schieten onverminderd voortging, hoorde hij in het tumult het geluid van hoefslagen die van links naderbij kwamen.

De bedoeling was duidelijk.

Terwijl enkele aanvallers de oude rancher

bezighielden, moesten enkele anderen gelegenheid krijgen om de ranch van opzij te benaderen.

Het schieten was een afleidingsmanoeuvre.

Hij richtte zijn blik naar links en toen, even later, kreeg hij de donkere schimmen van een tweetal ruiters in het oog, die daar kwamen aanrijden, vlak naast elkaar.

Met een grimmig lachje bracht hij het geweer aan de schouder en haalde de trekker over...

Een van de paarden wierp zich met een sprong opzij en botste tegen het andere paard met zo veel geweld, dat het van de been werd gerukt en als een blok tegen de grond sloeg. Zijn berijder tuimelde uit het zadel en bleef liggen.

De eerste ruiter, die zich met veel moeite in het zadel wist te handhaven, rukte verwoed aan de teugel, liet zijn rijdier op de achterbenen keren, toen een tweede kogel laag over hem heen jankte en stormde, luid schreeuwend naar zijn kameraden, weg in het duister.

Het ruitelloze paard krabbelde haastig overeind en rende, hinnikend, achter zijn collega aan.

De Nachthavik rukte zijn pistool uit de holster en

liet zich snel langs de helling naar beneden glijden terwijl hij in een razend tempo de cilinder leegschoot.

De schoten hadden op zich geen zin maar het zou Kid en zijn kornuiten de indruk geven dat de tegenstanders aanzienlijk talrijker waren, dan waarop ze hadden gerekend.

Zijn verwachting kwam uit.

Terwijl hij in het donker haastig zijn Colt van nieuwe patronen voorzag, hoorde hij hoe onder luid geschreeuw van verschillende kanten, de bandieten zich verzamelden en even later dreunde de vallei opnieuw van de hoefslagen toen de troep de aftocht blies...

De Nachthavik, het pistool in de vuist, liep langzaam naar de plek waar het paard gevallen was, maar hij kon niets meer ontdekken van de afgeworpen ruiter. De man had zich in het duister uit de voeten weten te maken.

Hij luisterde naar het langzaam wegstervende hoefgestamp en toen klonk vanaf het ranchhuis de stem van Chuck Danvers:

„Ik weet niet wie je bent, vreemdeling, maar je bent welkom. Houd alleen je handen waar ik ze zien

kan.” De Nachthavik grinnikte zachtjes. De oude ijzervreter nam geen enkel risico.

„Ik ga eerst m’n paard ophalen,” riep hij terug.

Toen hij met zijn paard aan de teugel afdaalde naar het ranchhuis, stond Danvers hem op te wachten, zijn geweer onder de arm geklemd.

Hij bekeek de Nachthavik een ogenblik met onderzoekende blik en zei:

„Je kunt je paard in de corral onderbrengen. Daar is water en voedsel. Ik neem aan dat je de nacht hier overblijft.”

„Thanks, I will.”

Nadat hij zijn paard had afgezadeld, liep hij, met het zadel op zijn schouder en zijn plunjezak onder de arm, terug naar het huis.

Danvers had de olielamp aangestoken en behalve de gebroken ruiten, waarvan de glasscherven zo goed mogelijk al verwijderd waren, viel de schade in het grote woonvertrek nogal mee.

De Nachthavik deponeerde zijn spullen in een hoek van het vertrek en liep glimlachend met uitgestoken hand op de oude rancher toe.

„Smith is de naam... Steve Smith. Howdy.”

„Mijn naam is Danvers... Chuck Danvers noemen ze me, hoewel ik eigenlijk Pete heet.”

Hij glimlachte op zijn beurt. Hij had spierwit haar en een korte eveneens witte baard. Zijn ogen lagen verscholen in een bed van kleine rimpeltjes en rond zijn mond zaten enkele zorgelijke lijnen. Maar het was een eerlijk, krachtig gezicht van een man die zich niet gemakkelijk gewonnen zou geven, dacht de Nachthavik.

„Sit down, Smith,” nodigde hij uit. „En bedankt voor je hulp. Je kwam precies op tijd. Ik zou wel enkele van die vervloekte coyotes te grazen hebben kunnen nemen, maar tenslotte had ik ’t toch alleen niet kunnen bolwerken. Wil je een kop koffie?”

„Graag. Zwart als ’t kan.”

In de open schouw, waarin een klein houtvuur brandde, hing aan een haak een zwart geblakerde koffiepote te dampen.

„Hij zal wel zwart zijn,” mompelde Danvers. „Had ’m net gezet toen die vervloekte schurken kwamen aanrijden. Stomme idioten. Deden geen enkele moeite om hun komst te verbergen.”

Hoewel het oor van de pot gloeiend heet moest

zijn, pakte hij het zonder aarzelen met zijn blote, harde, eelterige hand beet en zette de koffiepote op de tafel. Uit een kast in een hoek van het vertrek haalde hij een paar kroezen te voorschijn en schonk die vol met het dampende, zwarte nat.

De Nachthavik was intussen bezig met het fabriceren van een sigaret en schoof toen zijn tabakszak naar Danvers.

„Een geluk voor mij, dat je hier toevallig in de buurt was, Smith,” bromde Danvers terwijl hij de tabak in het papiertje rolde.

De Nachthavik streek een lucifer aan, bracht die naar zijn sigaret en deed een lange haal, zijn ogen op de rancher gericht. Terwijl hij langzaam de rook uitblies, zei hij:

„’t Was geen toeval, Danvers. Ik had drie uur hard rijden achter de rug, om hier op tijd te zijn.”

Danvers bleef een ogenblik stilzitten, de sigaret tussen zijn vingers. Zijn gezicht verstrakte.

„Je was op weg naar hier?” vroeg hij.

„Yeah. Hoorde toevallig in Buckaroo een gesprek, waaruit bleek dat ze je vannacht hier op wilden halen, en dat kwam niet in mijn kraam te pas. Ik ben dus zo

vlug mogelijk hier naar toe gekomen om er een stokje voor te steken.”

„Waarom?”

„Omdat ik eens met je wilde praten, Danvers.”

„Jij wilt met mij praten,” herhaalde de rancher zacht, alsof hij in zichzelf sprak. Toen rechtte hij zijn schouders en zijn gezicht werd hard.

„Waarom?” vroeg hij kort. „Jij kent mij niet, Smith en ik ken jou niet. Waarom zouden wij samen moeten praten. En waarover?”

De Nachthavik trok peinzend aan zijn sigaret terwijl hij zijn grijze ogen op de oude rancher richtte.

„Over paardendieven,” antwoordde hij langzaam.

Danvers stak met een hand die niet helemaal vast was, zijn sigaret aan.

„Daar heb ik geen kennis aan,” zei hij.

„Waar is je zoon op ’t ogenblik?” vroeg de Nachthavik.

Danvers fronste de wenkbrauwen en zijn lippen klemde op elkaar. Toen haalde hij diep adem.

„Jij weet meer over mij dan ik over jou, Smith,” antwoordde hij schor. „Dan zul je ook weten dat mijn zoon in de gevangenis zit... in Bentonville.”

De Nachthavik schudde het hoofd.

„Nee... niet meer. Hij is uit de gevangenis ontsnapt, niet?”

Danvers streek met zijn tong langs zijn lippen en nam toen, met een hand die zachtjes beefde, een slok koffie.

„Wie ben jij, Smith?” vroeg hij toen. „Politie...? Rangers...?”

„Niets van dat alles.”

De Nachthavik leunde voorover, zijn handen plat op tafel, zijn ogen strak op Danvers gericht.

„Mijn naam is Smith,” zei hij met nadruk, „maar ik heb nog een andere naam... de Nighthawk. Jij bent een van de weinige mensen, die mij nu onder die naam kennen... Chuck!”

„De Nighthawk...” mompelde Danvers voor zich heen. „Die naam heb ik eerder gehoord. 'n Ouwe vriend van me, Rusty Bowers, heeft me over hem verteld. Je kent Rusty...?”

„Hij werkt op mijn ranch... de Double S!”

Danvers knikte, terwijl hij de Nachthavik peinzend aankeek.

„Dus jij bent de Nachthavik...” herhaalde hij. „De

man die vecht tegen het onrecht. Onrecht... daar weet ik van mee te praten.” Zijn stem schoot plotseling uit tot een kreet. „Ze hebben mijn zoon veroordeeld... vier jaar gevangenisstraf, hoewel-ie onschuldig is. Nu is-ie 'n vluchteling voor de wet. Moet zich verbergen in de heuvels. Dat is onrecht, Nighthawk.”

Hij zweeg, knipperde met zijn ogen en de Nachthavik zag hoe zijn lippen beefden. Langzaam streek hij met zijn hand over zijn gezicht. De Nachthavik stond op en legde zijn hand op de schouder van de oude man.

„'t Is allemaal voorbij, Chuck,” verzekerde hij op zachte toon. „Je zoon is vrij en hij gaat niet meer terug. Dat kan ik je verzekeren.”

„Jij gelooft dus ook dat mijn zoon onschuldig is aan die diefstallen?”

„Dat doe ik. En ik ben niet de enige. Ook sheriff Maynard gelooft niet in zijn schuld. Hij heeft mij gevraagd om naar Buckaroo te komen om de zaak van die paardendiefstallen te onderzoeken. Daarom ben ik hier.” „M'n zoon zit ondergedoken in een hut in de heuvels. Weet je ook of er... naar 'm gezocht wordt?”

„Nee. De sheriff weet niet eens dat-ie vrij is. Komt je zoon je hier nooit opzoeken?”

„Soms, maar we dachten dat het te gevaarlijk was. Meestal ontmoeten we elkaar ergens in de hills.”

„Daar is nu geen reden meer voor.”

Chuck Danvers glimlachte.

„Ik dacht 'n ogenblik dat je achter m'n zoon aan zat,” mompelde hij.

„Dan zou het alleen zijn om 'm te bedanken, Chuck. Ik sta bij hem in het krijt. Als ik 't wel heb, heeft hij me in de laatste dagen al twee keer min of meer uit de puree gehaald, maar da's een ander verhaal. No, Chuck, ik zit achter die paardendieven aan, ook om een persoonlijke reden. Ze hebben mijn paard ook gestolen, see.” „Hoop dat je 't terugkrijgt,” bromde Danvers.

„Daar kun je je laatste koe onder verwedden,” antwoordde de Nachthavik grimmig. „Maar nu wat anders, Chuck. Ik weet nog te weinig en ik dacht dat jij me verder op 't spoor zou kunnen zetten. Ik ken enkele kerels die naar mijn mening deel uitmaken van de bende. Harry Bogart, van de Lazy Horse, vermoedelijk Frank Porter van de Horseshoe, dan nog

een paar kerels, waarvan ik alleen de voornaam ken, Lee... en nog wat, hij woont in Buckaroo...”

„Lee Lasky,” knikte Danvers.

„...en een jonge kerel, een gunman als ik me niet vergis, Kid...”

„...Young,” vulde de rancher aan. „Hij was de aanvoerder van de troep die hier vanavond aan kwam zetten.”

„That’s right, ik herkende zijn stem. Wel, dat is zowat alles wat ik weet. Ik heb er geen idee van waar ze hun hideout hebben... met de gestolen paarden blijven.”

Hij keek Danvers vragend aan.

„Heb jij nog informatie weg te geven?” vroeg hij.

„Niet zo heel veel,” bromde Danvers. „Die kerels, die jij noemde, horen inderdaad bij de bende. Dat weet ik. Ik kan je nog een paar namen noemen... Burt Wabble... Nick Pernel...”

„Wie is de leider? Kid Young?”

„Nee, dat geloof ik niet. Ik heb ’m nooit horen noemen.”

„Zou ’t Jack Dane kunnen zijn?”

Danvers haalde de schouders op.

„Dane heeft nogal wat paarden verloren,” antwoordde hij.

„Dat zegt niet veel. Die kunnen veilig zijn opgeborgen. Op die manier kan hij iedere verdenking van zich af weten te houden.”

„Ik geloof toch dat je je vergist!”

„Je weet niet waar ze met gestolen paarden naar toe gaan?”

„Ergens in de zuidelijke heuvels hebben ze vermoedelijk ’n schuilplaats,” veronderstelde Danvers. „Ze voeren de dieren naar het zuiden, langs een weg die hier vrij dicht langsloopt. Ik heb de sporen weleens gezien.”

Hij keek de Nachthavik aan met een gezicht waarop een verontschuldiging lag.

„Heb er in mijn omstandigheden nooit behoefte aan gehad om anderen daarover in te lichten,” voegde hij eraan toe. „Misschien had ik het wel moeten doen?”

„Denk je dat die schuilplaats ver van hier ligt?”
„Don’t know. Ik ken wel de plaats waar die kerels nogal eens bij elkaar komen. In Laryat... da’s een gehucht, een mijl of vijftien zuidoostelijk van hier. Er wonen in de buurt enkele veeboeren en er is ’n kleine

nederzetting... niet veel zaaks. Dan is er 'n kroeg, de Laryat... zo'n beetje het trefpunt voor die kerels die buiten de wet staan en niet in Buckaroo durven komen... of die het te ver vinden.”

„Zou die schuilplaats in de buurt van Laryat kunnen liggen?”

„Dat zou me niet verbazen,” gaf Danvers toe, terwijl hij zijn pijp te voorschijn haalde. „Jij nog wat koffie...?” „Graag.”

De Nachthavik staarde peinzend voor zich uit terwijl hij langzaam met zijn hand langs zijn kin wreef.

Laryat... (lasso).

Hij had al eens met de lasso kennis gemaakt. Een tweede kennismaking stond blijkbaar op het programma, maar nu zou hij de man zijn die het touw zwaaide.

Hij dronk van de verse koffie en glimlachte.

„Dan zullen we maar eens een bezoek gaan brengen aan Laryat,” zei hij.

„Toch niet vannacht nog?”

„Nee, dat niet!” lachte de Nachthavik. „Ik heb een drukke dag achter de rug en vannacht wordt er

geslapen. Zoveel is er vannacht trouwens niet meer over. Morgen, Chuck, ga ik de heuvels rond Laryat eens verkennen en als dat geen resultaat heeft, dan ga ik misschien wel eens in Laryat... praten met de jongens.”

„Praten is er bij hen niet bij,” bromde Danvers. „Als die praten dan is het met een pistool of een mes...”

„Misschien heeft nog niemand het op de juiste manier geprobeerd,” spotte de Nachthavik.

Hij dronk zijn koffiekop leeg en rekte zich uit.

„Wat denk je ervan Chuck? Zouden we 't mandje maar gaan opzoeken?”

„Ga jij maar slapen, Steve. Ik heb er nog geen behoefte aan.”

„Zoals je wilt. Zeg maar waar ik terecht kan.”

Een kwartier later was de Nachthavik in diepe rust verzonken, terwijl Chuck Danvers aan de tafel zat, in gedachten verdiept, en zijn pijp rookte.

Op zijn gezicht lag een tevreden uitdrukking.

De oude rancher had zich in lange tijd niet zo gelukkig gevoeld...

HOOFDSTUK IV

De Nachthavik rijdt voor zijn leven

De zon was nog maar nauwelijks boven de hoge toppen van de oostelijke heuvels verschenen, toen de Nachthavik zijn grijze paard besteeg voor de verkenningstocht die hij zich voor die dag had voorgenomen.

Chuck Danvers stond in de deuropening, druk gebarend met zijn pijp, nog een paar laatste aanwijzingen te geven.

De Nachthavik luisterde maar met een half oor, zijn scherpe grijze ogen gericht op de heuveltoppen, wazig in het morgenlicht.

Daar, binnen dat uitgestrekte heuvelland, moest ergens de vallei liggen van de gestolen paarden, waar hij ook zijn eigen zwarte hengst zou kunnen terugvinden... als hij er eens in zou slagen de vallei te ontdekken...

„Wel, Chuck, als alles goed gaat, zie je me weer gauw verschijnen. Maak je geen zorg. En als je je zoon vandaag mocht ontmoeten, wel... dan weet je wat je hem zeggen kunt.”

Hij glimlachte, stak zijn hand op als groet en draafde weg.

De aanwijzing van Danvers volgend, reed hij door de vallei in oostelijke richting, besteeg de zacht glooiende heuvelhelling, begroeid met kleine dennen en cederstruiken, en toen hij de top bereikte, wendde hij de teugel naar het zuiden.

Dit was, althans volgens de oude rancher, de route, die ook de dieven met hun gestolen paarden volgden.

Zijn paard snoof de frisse morgenlucht op en ook de Nachthavik haalde diep adem en voelde zich na een goede nachtrust, monter en opgewekt.

Hij reed langzaam verder door het golvende heuvelland en hoewel hij ervan overtuigd was, dat hij hier geen spoor van paardendieven of gestolen dieren zou kunnen ontdekken, was hij waakzaam en ontging er weinig aan zijn scherpe blik.

De heuvels werden hoger, de hellingen steiler en moeilijker begaanbaar en geleidelijk aan, werd ook de

bebossing minder en kwamen er gedeelten rotsachtig terrein, hier en daar in de laagten afgewisseld met enkele kleine weiden, waar in de wijde omtrek geen vee te bespeuren viel.

Na enkele uren hield hij stil bij een kleine wei, waar hij een bron ontdekte. Hij steeg af, dronk, drenkte zijn paard en vulde zijn veldfles met fris water.

Het begon al aardig warm te worden.

Hij rookte een sigaret, languit liggend in het gras, starend naar de blauwe lucht, waarin een tweetal arenden rondcirkelden, zonder hun vleugels te bewegen.

Na korte tijd reed hij weer verder, tot hij een steil ravijn bereikte dat de grens scheen te vormen met het daarachter gelegen woeste en onherbergzame terrein.

Hij boog af naar links over een smal plateau, begroeid met doornige struiken, tot hij plotseling een pad ontdekte dat kronkelend afliep naar het ravijn.

Hij volgde dit pad en bereikte de bodem van het ravijn, rotsachtig en op sommige plaatsen zo glad, dat de hoeven van zijn paard erop weggleden.

Zijn ogen zochten naar sporen, maar zelfs waar de hoeven weggleden, bleef er geen spoor achter op de harde bodem.

Hij reed langzaam aan, nog steeds in oostelijke richting, tussen grote rotsstenen door.

Op deze hoogte, dacht hij, moest Laryat liggen.

Het ravijn ging over in een ander, smaller en meer oneffen, en een tijdlang volgde hij het ene ravijn na het andere, zonder dat hij er veel wijzer van werd.

De zon brandde nu fel en de hitte hing zwaar tussen de rotswanden waar vrijwel geen levend wezen verder te bekennen viel.

Toen begon de bodem weer te stijgen en kwam hij uit op een met kreupelhout en bosjes hard gras begroeide vlakte, aan één zijde begrensd door een bos van dicht bijeenstaande sparren.

Langzaam reed hij verder. Hij kon nu niet zo ver meer van Laryat verwijderd zijn.

Hij wendde zijn paard naar het bos, dat hem zo nodig enige beschutting zou kunnen geven. Als hij inderdaad het gehucht naderde, werd de kans op een ontmoeting met mensen, die hij liever wilde vermijden, steeds groter. Langs de rand van het bos

vervolgde hij zijn weg, waakzaam nu en lettend op ieder teken, dat de aanwezigheid van mensen kon verraden.

Plotseling zag hij uit het struikgewas, vlak binnen de bomenrij, enkele gieren, met luid vleugelgeklepper, opstijgen.

De vogels bleven op geringe hoogte rondcirkelen en de Nachthavik richtte zijn paard naar het struikgewas.

Daar lag het half opgegeten kadaver van een paard. Hij keek er enkele ogenblikken naar, ontdekte toen dat het dier een gebroken been had en daarna vermoedelijk was doodgeschoten.

Toen hij verder reed, kwamen de aasvogels onmiddellijk naar beneden, om hun onderbroken maaltijd voort te zetten.

De aanwezigheid van het paard wees erop, dat hij zich hier niet meer in verlaten gebied bevond en hij verhoogde zijn waakzaamheid.

Hij bereikte het einde van het bos. Links van hem lag een heuvelhelling waarlangs de begroeiing zich voortzette. Recht vooruit liep het terrein af naar een smalle canyon, die vermoedelijk het begin vormde van

een reeks spleten en kloven waarmee dit gebied van de heuvels doorsneden was.

Hij besloot de heuvelhelling te nemen. Dat zou vermoedelijk de richting zijn naar het gehucht, waarvan hij de ligging eerst wilde opnemen, om vandaar zijn verdere naspeuringen te doen.

Nadat hij opnieuw enkele honderden meters had afgelegd, stuitte hij plotseling op een spoor van verschillende paarden. Het kwam van de kam van de heuvel naar beneden en liep in oostelijke richting verder. De paarden waren allemaal beslagen geweest en het spoor was vers, dat kon hij zien aan de omgewoelde aarde. Hoogstens een uur oud.

Hij besloot het te volgen. Het kon niets te betekenen hebben, een spoor gemaakt door enkele cowboys, die op een ranch in de buurt werkten, hoewel, dacht de Nachthavik, cowhands er gewoonlijk niet met vieren of vijven op uittrokken, behalve in de tijd van de round up.

Na ongeveer een halve mijl bevond hij zich aan de voet van een vrij steile heuvel en, nog steeds het paardenspoor volgend, begon hij die te beklimmen.

Voor hij de top bereikte, hield hij zijn paard in, trok

zijn geweer uit het foedraal en steeg af. Te voet klauterde hij naar boven en voorzichtig, in gebukte houding, werkte hij zich op de top.

Het pad strekte zich verder voor hem uit, zacht glooiend naar beneden, aan één zijde omzoomd door bomen en hoog struikgewas.

Meer naar rechts had hij een ruimer uitzicht over een uitgestrekt heuvelland. In de verte steeg een ijle rookpluim boven de heuvels uit, grijsig tegen de blauwe hemel. Hij schatte de afstand op drie mijl. Daar kon een ranch liggen maar hij vermoedde dat zich daar het gehucht Laryat bevond.

Hij keek peinzend naar het pad dat voor hem lag en waarop het spoor van de ruiters duidelijk zichtbaar was.

Zou hij het verder volgen?

Hij kreeg niet veel tijd voor beraad, want plotseling verschenen, op een afstand van misschien honderd meter, vanuit het struikgewas een tweetal ruiters op het pad.

De Nachthavik herkende een van de twee... Kid Young.

Op hetzelfde ogenblik hadden ze ook hem in het oog

gekregen.

Hij hoorde een luide uitroep van de jonge gunman en zag hoe deze zijn paard aanzette...

Hij bedacht zich geen ogenblik, bracht zijn geweer aan de schouder en vuurde twee schoten af, laag over de hoofden van de beide tegenstanders.

Toen draaide hij zich om en rende naar zijn paard.

Hij wierp zich in het zadel en liet het dier de sporen voelen.

Een ogenblik had hij gehoopt, dat de snel afgevuurde schoten de paardendieven tot voorzichtigheid zouden manen en hem een kans zouden geven om een behoorlijke voorsprong te verkrijgen maar hij kwam bedrogen uit.

Achter zich hoorde hij de doffe hoefslagen van de paarden van zijn achtervolgers, die tegen de helling opreden en geen tijd hadden laten verloren gaan.

Hij reed de weg af die hij zojuist gekomen was, spoorde zijn paard tot de grootst mogelijke snelheid aan terwijl hij al voortrazende, zijn geweer opnieuw laadde.

Toen hij een ogenblik later snel omkeek, zag hij zijn belagers over de top komen... het waren er vier.

Onmiddellijk daarna bereikte de luide knallen van revolvergeschoten zijn oren, maar daar maakte hij zich niet druk over. De afstand was te groot maar toch boog hij zich diep over zijn paard terwijl dit in een razende galop de helling afstoot.

De pistoolschoten achter hem verstomden, maar het hoefgestamp bleef nog duidelijk hoorbaar ten teken dat zijn belagers niet van plan waren de achtervolging stop te zetten.

Aan de voet van de helling keek hij opnieuw achter zich.

Hij was iets op de bandieten uitgelopen maar niet veel en het zag er niet naar uit, dat deze hun achtervolging zouden staken.

Kid Young, die blijkbaar het beste paard had van het viertal, was zijn makkers een tiental meters vooruit. Hij ranselde het dier om het tot een uiterste krachtsinspanning aan te zetten.

De Nachthavik bedacht zich geen moment.

Hij wendde de teugel en zonder de snelheid van het paard te minderen, raasde hij naar links, de canyon in, die zich in zuidoostelijke richting voor hem uitstreckte. Een smal ravijn, waarvan de harde bodem,

vrijwel zonder obstakels, hem de gelegenheid bood pijlsnel voort te gaan.

Het grijze paard hield zich goed en hij had de indruk dat het dier nog lang niet aan het eind van zijn krachten was.

De canyon, smal en alleen langs de wanden hier en daar begroeid met laag, doornig struikgewas, grijs van het stof, liep naar rechts uit in een breder ravijn en voor hij zijn paard die richting instuurde, keek de Nachthavik nogmaals achterom.

De hitte in de kloof deed de lucht trillen zodat hij zijn achtervolgers slechts wazig kon zien en maar een vage schatting kon maken van de afstand, maar het leek hem in elk geval niet genoeg om zijn belagers van de verdere jacht op hem te doen afzien.

Er klonken opnieuw enkele schoten... de knallen weerkaatsten tegen de rotswanden maar hij trok er zich weinig van aan.

De bodem van het ravijn werd moeilijker begaanbaar en er lagen stenen en kleine granietblokken links en rechts verspreid, zodat hij genoodzaakt was zijn rijdier in te houden, om te voorkomen dat het zich zou bezeren en daardoor

onbruikbaar zou worden.

Het zou ook de bandieten noodzaken hun snelheid te beperken, wat dat betreft bleef het gelijk, dacht hij, maar als ze te dichtbij zouden komen, zouden hun vuurwapens weleens meer succes kunnen hebben dan tot dusver.

Terwijl hij in iets langzamer tempo voortreed hoorde hij achter zich de kreten van de bandieten, opnieuw gemengd met de knallen van schoten en nu, bemerkte hij, waren er ook geweerschoten bij.

Het werd tijd, dacht hij grimmig, om uit te zien naar een plek, die de nodige dekking zou bieden en hem in staat zou stellen zich tegen zijn achtervolgers te verdedigen.

Opnieuw knalde een schot en in een flits zag de Nachthavik een steensplinter, of was het de kogel, naast zijn voortrennend paard wegspringen.

Blijkbaar was hij binnen het bereik van een schutter, die wist hoe hij met een geweer moest omgaan en dat maakte het vinden van een plaats, vanwaar hij zijn achtervolgers het hoofd zou kunnen bieden, nog dringender.

„Als ik hier zonder al te veel kleerscheuren

uitkom,” gromde hij, „dan mag ik van geluk spreken.”

Links voor hem, op een afstand van een honderd meter, kwam de rotswand iets naar binnen en daarachter, half zichtbaar, torende een brede rotskegel een aantal meters de lucht in.

De Nachthavik wendde zijn paard in die richting, hopende dat hij daar een beschut plekje zou kunnen vinden, om zijn belagers van zich af te houden.

Plotseling drukte hij zijn voeten vaster in de stijgbeugels toen zijn paard half struikelde en dreigde te vallen. Maar het dier herstelde zich en draafde door tot voorbij de rotskegel.

Daar ontdekte de Nachthavik een smalle canyon, niet veel meer dan een brede spleet in het rotsplateau, waarin al deze kloven en ravijnen, in een tijdperk van eeuwen, waren uitgeschuurd.

De spleet, slechts enkele meters breed, liep langzaam op en maakte na een twintigtal meters een scherpe bocht. Wat daarachter lag kon hij niet zien maar hij bedacht zich geen ogenblik en stuurde zijn grijze paard erin.

Hij had, dacht hij, ook geen andere keus want hij bemerkte dat het dier moeilijker liep. Blijkbaar had

het bij zijn struikeling een pees verrekt.

Even voorbij de bocht hield hij zijn paard in en sprong uit het zadel.

Hij hoorde het gedaver van de hoefslagen van de bandieten naderbij komen. Hij twijfelde er niet aan of ze zouden vermoeden, dat hij in deze spleet de wijk genomen had.

Het grijze paard hijgde zwaar terwijl het zweet langs de flanken droop. Het hield het rechtervoorbeen iets opgetrokken en het hinkte toen de Nachthavik het naar de rotswand leidde waar schaduw was.

„We zullen direct eens kijken wat er met jou aan de hand is, grijze,” bromde de Nachthavik, „maar op het ogenblik heb ik andere zaken aan m’n hoofd.”

Hij veegde met zijn halsdoek het zweet van zijn gezicht, nam een lange teug uit zijn veldfles, trok daarna het pistool uit de holster en liet de cilinder draaien.

Het hoefgestamp, luid en dichtbij, hield plotseling op toen de achtervolgers hun paarden inhielden.

„Hij moet die kant op zijn gegaan,” schreeuwde een stem. „Anders zouden we ’m nog in zicht hebben.”

Blijkbaar zette hij zijn rijdier weer aan om de jacht

voort te zetten, want de stem van Kid Young zei waarschuwend: „Blijf hier, Slim. Die vent is niet ver weg. Zit vermoedelijk hier om de eerste bocht te wachten om ons neer te knallen.”

Hij zweeg even en voegde er toen aan toen:

„We moeten er wat anders op vinden.”

„Hij zit als 'n rat in de val,” kwam een andere stem. „Die kloof loopt dood.”

„Weet je dat zeker, Rex.”

„Yeah!”

Even was het stil en de Nachthavik staarde met gefronste wenkbrauwen voor zich uit.

Hij zat in een moeilijk parket, peinsde hij. Hij herinnerde zich een vroeger avontuur, waarin hij een doodlopende kloof was ingereden en in de handen van zijn vijanden gevallen was. (*Zie: Terreur in San Pablo*) Er was één verschil. Nu was hij in staat zich te verdedigen als het nodig was. Het was alleen de vraag, of hij er de kans voor zou krijgen'. Als Kid en zijn kornuiten besloten tot een beleg, zouden zij het langer kunnen volhouden dan hij. Op den duur zou hij voor den dag moeten komen. Hij hoorde de stem van Kid Young:

„Je kunt maar beter te voorschijn komen, cowboy. Je hebt geen schijn van kans.”

„Dat zeg jij, Kid,” riep de Nachthavik terug. „Kom me maar halen.”

Kid Young lachte luidkeels.

„Je kunt rustig voor den dag komen, cowboy,” schreeuwde hij. „Je hebt van ons niks te vrezen. We willen alleen maar eens met je praten.”

„All right, praat.”

„Niet op deze manier.”

„Kom dan maar hier,” nodigde de Nachthavik hem uit. „Ik zal je niet opeten.”

De kleine gunman barstte opnieuw in een bulderende lach los.

„Hoor je dat, mannen. Hij zal me niets doen.”

„Je bent toch niet bang?” vroeg de Nachthavik op spottende toon.

„Bang? Voor niemand, cowboy!”

„Dan kom maar. Ik beloof je een eerlijk gevecht.”

Hij zag plotseling op de zon beschenen wand van de kloof tegenover hem een schaduw bewegen en keerde zich met een ruk om, zijn pistool in de hand.

Boven aan de rand van de andere rotsmuur stond

een van zijn achtervolgers, scherp afgetekend tegen de blauwe lucht, een geweer aan de schouder.

De Nachthavik wierp zich in een flits opzij en zijn Colt spuwde vuur...

De man uitte een luide kreet en tuimelde, zijn handen in de lucht, achteruit. Hij verdween uit het gezicht, terwijl zijn geweer naar beneden kwam en op de rotsbodem van de kloof neersmakte.

De Nachthavik haalde diep adem en krabbelde overeind.

Het was een valstrik geweest. Het gesprek dat Young begonnen was, was een afleidingsmanoeuvre geweest, bedoeld om een van zijn mannen gelegenheid te geven hem onverhoeds aan te vallen... Hij had al het geluk van de wereld gehad, dat hij de schaduw van de man op het rotsplateau had opgemerkt!

„Dat was geen succes, Kid,” schreeuwde hij uitdagend. „Je zult iets beters moeten verzinnen. Je bent nog steeds welkom hier, maar ik geloof dat je te laf bent.”

„We zullen je te pakken nemen, cowboy, al moeten we hier een week op wacht staan,” schreeuwde Kid

Young op woedende toon terug. „Slim, Rex, ga eens kijken wat er met Aron gebeurd is.”

„En als-ie nou eens voor den dag komt?” vroeg Slim. Kid Young lachte luid en grimmig.

„Ik hoop dat hij het doet, Slim. Dat hoop ik waarachtig.”

Het werd stil en de Nachthavik liet zijn pistool in de holster glijden en liep naar zijn paard.

Hij lichtte het voorbeen van het dier op en bekeek de hoof aan de onderzijde.

Een lange, scherpe steensplinter was langs het ijzer in de hoof gedrongen.

Hij gromde tevreden. Als het niet meer was, zou de kwaal vlug verholpen zijn.

Zonder zijn waakzaamheid te verliezen, haalde hij zijn mes te voorschijn en begon voorzichtig en met veel geduld de steen los te peuteren. Het was een karweitje van vijf minuten, toen kwam de splinter te voorschijn.

Hij kwam overeind en klopte het dier op de hals.

„Als mijn moeilijkheden ook zo vlug zouden zijn opgelost, hadden we niet te klagen,” mompelde hij.

Hij liet zijn blik over de beide rotswanden gaan die

een tiental meters boven hem oprezen. Ze waren steil en het zou onmogelijk zijn er tegenop te komen. Toch moest hij, voor het donker werd, het verdere gedeelte van de kloof onderzoeken, dacht hij. Hij moest zekerheid hebben dat deze rotsspleet inderdaad doodliep. Misschien zou verderop de klim naar boven wel mogelijk zijn. Als hij op het plateau kon komen, zou hij tegenover zijn aanvallers in het voordeel zijn. Zijn gedachten werden onderbroken door de stem van Slim, die al van verre riep:

„Aron heeft 'n lamme vlerk. Een kogel door z'n bovenarm...”

Kid Young vloekte luid.

„Dat was een stomme streek van je, Aron,” riep hij nijdig. „Je had 't voorzichtiger aan moeten leggen.”

Er kwam geen antwoord van Aron. Blijkbaar was-ie 't wel met zijn aanvoerder eens.

De Nachthavik haalde zijn tabakszak te voorschijn en tegen de rotswand leunend, rolde hij een sigaret. De schaduw op de tegenover liggende wand was hoger gekropen, merkte hij. De zon begon al te zakken. Rustig rokend dacht hij over de toestand na. Van zijn belagers was niets meer te merken, maar hij

twijfelde er niet aan dat ze nog altijd aanwezig waren, als katten voor een muizenhol.

Hij smeed het eindje sigaret weg, trok zijn pistool en bewoog zich langzaam, dicht langs de grond naar de bocht in de kloof. Hij gluurde om de hoek, ving een glimp op van de kerels, die gedeeltelijk in zijn gezichtsveld kwam, loste een schot en trok zich haastig terug, toen een kogel langs de rotswand schampte, vlak boven zijn hoofd.

„Ik had 'm bijna te grazen, Kid,” schreeuwde een triomfantelijke stem.

„Kijk goed uit. Hij zal het nog wel eens proberen,” antwoordde Young. „En pas op dat-ie jou niet te grazen neemt.”

De Nachthavik holsterde zijn pistool met een wrevelig gezicht. Hij zat lelijk in de penarie, daar was geen twijfel aan.

Zolang de uitgang van de kloof werd bewaakt, en het zag er niet naar uit dat die kerels van plan waren de bewaking op te heffen, was er geen mogelijkheid om langs die weg te ontsnappen. Het zou kogels regenen, zodra hij te voorschijn kwam.

Misschien zat er een kans in als het donker zou zijn,

maar Kid Young zou er wel op bedacht zijn dat hij in het duister zou proberen weg te komen en hij zou zijn maatregelen wel nemen.

Het enige wat overbleef was de kloof verder te verkennen om te zien of langs die kant een ontsnappingsweg te vinden was.

Hij keek naar het grijze paard, dat nu weer rustig op het voorbeen steunde, waaruit hij de steensplinter verwijderd had. Met het paard was niets meer aan de hand. Hij overwoog of hij het dier op zijn onderzoekingsstocht door de kloof zou meenemen. Beter van niet, besloot hij. Hij zou het vlugger alleen kunnen doen en misschien zouden ze de hoefslag horen, en een deel van de kloof bezetten. Dan werd het nog moeilijker.

Snel liep hij verder de kloof in die, met veel scherpe hoeken, in het rotsplateau was uitgesneden. Op sommige plaatsen bogen de wanden naar elkaar toe, zodat er maar een doorgang van enkele meters overbleef. Maar nergens waren de wanden zo dicht bij elkaar, dat hij daar tussenin omhoog zou kunnen klauteren.

Op enkele plaatsen was de rotsmuur sterk

verweerd en gekerfd maar nog zo steil, dat het onmogelijk was er tegenop te komen. Hij probeerde het, maar moest, toen hij enkele meters geklommen had, zijn poging al snel opgeven.

Nadat hij een paar honderd meter had afgelegd, bereikte hij het einde van het ravijn en met een somber gezicht bekeek hij de wand die de afsluiting vormde, even steil en grijs en onneembaar.

Met opeengeklemdde lippen, zijn voorhoofd gefronst, keerde hij terug naar de plaats waar hij zijn paard had achtergelaten.

Hij nam zijn veldfles van de zadeldknop, dronk en goot de rest van het water in zijn stetson, waaruit hij ook het paard liet drinken. En dat was dat.

Het gedeelte van de kloof, waarin hij zich bevond, was nu geheel in de schaduw gehuld en het zou niet lang duren, eer de schemering erin zou aanbreken.

Hij begon opnieuw een sigaret te rollen en piekerde over een oplossing. Hij vond er geen. Hoe hij het ook bekeek, hij zat in de val en er was maar één mogelijkheid om eruit te ontsnappen. En die hield in dat-ie alle kans had om tegen een aantal kogels aan te lopen.

Niets aan te doen. Dat zou hij moeten riskeren.

Hij moest in het donker proberen weg te komen. Morgen zou het er niet beter uitzien, integendeel.

Eens kijken of de vijand nog steeds op zijn qui vive was.

Hij nam een kleine steen op en smet die naar de bocht van de kloof.

De steen kwam met een luide tik op de rotsbodem neer en werd onmiddellijk gevolgd door de luide knallen van enkele pistoolschoten. De Nachthavik zag de splinters wegspringen toen de kogels tegen de granietwand te pletter sloegen.

„Je kunt maar beter voor de draad komen, cowboy,” klonk de stem van Kid Young. „Als je je pistool neergooit waar wij ’t kunnen zien en met je handen omhoog naar buiten komt, wordt er van hier niet geschoten. Dat beloof ik.”

„Je belofte is me geen cent waard, Kid,” riep de Nachthavik terug. „Maar als jij hier komt, beloof ik jou ’n eerlijk gevecht.”

Kid Young lachte schamper.

„Hoe krijg je me zo gek,” schreeuwde hij. „’t Is voor ons alleen maar een kwestie van rustig wachten,

cowboy, en dan hebben we je. Denk niet dat je als 't donker is, een betere kans zult hebben. Dat zul je merken.”

De Nachthavik deed er verder maar het zwijgen toe.

Roerloos, als een Indiaan, stond hij een tijdlang tegen de rotswand geleund, zijn ogen gesloten, wachtend tot de duisternis zou zijn gevallen.

De schemering in de kloof werd dieper en toen hoorde hij hoefgetrappel dat langzaam naderbij kwam.

Hij luisterde scherp, plotseling gespannen.

Even later hoorde hij de opgewekte stem van Young:

„Hello Joe, ben jij Rex tegen 't lijf gelopen? Je hebt ook maar 'n portie meegebracht, zie ik. Good, daar komen we de nacht wel mee door.”

Hij lachte luid.

„Rex heeft je zeker al verteld dat we 'n rat in de val hebben?”

Joe lachte schor.

„Yeah!” antwoordde hij hees. „En ik heb altijd al 'n hekel aan ratten gehad. Daarom ben ik maar

meegekomen. Aron was er niet te best aan toe, zag ik, maar Jensen zal 'm wel opkalefateren.”

„Sure! Leg 't daar maar zolang neer, Rex. Bij elkaar.”

De Nachthavik luisterde zwijgend toe.

Het was duidelijk wat er gebeurd was. Rex was met de gewonde Aron weggereden en had onderweg Joe, die ook tot de bende moest behoren, ontmoet. En Joe was met Rex teruggereden om het feest mee te maken.

Hij haalde onwillekeurig de schouders op.

Eén meer of minder maakte niet veel uit.

Toen schoot het plotseling door hem heen wat het tweetal had meegebracht.

Brandstof.

Vermoedelijk zouden ze bij de ingang van de kloof een vuur aanleggen als het donker werd, zodat ze hem duidelijk zouden zien, als hij een poging zou doen om die te verlaten. En zijn belagers zouden op korte afstand gereedstaan om hem met kogels te ontvangen als hij te voorschijn kwam.

Toch zou hij het proberen, er was geen andere weg, peinsde hij grimmig.

De tijd verstreek en de duisternis was nu in de kloof gevallen. Boven hem zag hij de eerste sterren aan de hemel verschijnen en toen merkte hij plotseling een vage lichtschijn bij de bocht in de kloof. Hij liep er langzaam heen, zijn hand op de kolf van zijn pistool. Er was geen twijfel aan. Buiten was een vuur ontstoken, blijkbaar vlak bij de ingang van het ravijn.

Ze hadden het zo stil mogelijk gedaan om niet voortijdig zijn aandacht te trekken.

Toen kwam weer de stem van Kid Young.

„Vanaf dit ogenblik kun je alleen maar op 'n kogel rekenen als je te voorschijn komt, cowboy!” schreeuwde hij. „We hebben een vuurtje aangestoken waar je niet ongemerkt langs kunt komen. En we hebben alle tijd.”

De Nachthavik antwoordde niet.

Hij liep naar zijn paard en diepte uit de zadeltas nog een holster met een pistool op, hij bevestigde de holster aan zijn patroonriem en controleerde voor alle zekerheid het pistool.

Toen haalde hij de plunjezak van achter het zadel vandaan en begon zich langzaam om te kleden.

Hij verwisselde zijn bruin leren vest en geblokte shirt met een zwart shirt en zwart leren vest, dat hij uit de plunjezak te voorschijn haalde.

In de plaats van de helgekleurde halsdoek kwam een zwarte en zijn grijze stetson werd vervangen door een zwarte, vormloze hoed, die eveneens in de plunjezak zat opgeborgen.

Hij fatsoeneerde de hoed zo goed mogelijk in model eer hij hem opzette en propte toen de verwisselde kleren in de zak, die hij weer achter het zadel vastbond.

In deze donkere uitrusting zou hij in het duister minder zichtbaar zijn en het zou zijn kans om zonder al te veel kleerscheuren weg te komen, vergroten.

Hij vroeg zich af hoe groot de kans zou zijn en hij kwam tot de conclusie dat ze maar verdraaid klein was.

Hij zou maar afwachten en er het beste van hopen. Hij had trouwens geen keus.

Van buiten drongen vage geluiden tot hem door en hij sloop voorzichtig naar de bocht in de kloof.

Het vuur was aangelegd vlak bij de ingang en werd door de bandieten ijverig gaande gehouden. Terwijl hij

keek zag hij, hoe er enkele takken werden opgesmeten. De kerel die het deed, bleef buiten zijn gezichtskring.

In elk geval verlichtte het vuur de ingang van de kloof zo duidelijk dat het vrijwel onmogelijk was om ongezien naar buiten te komen. En daar zouden de nodige pistolen klaarstaan voor een warme ontvangst.

Waar zouden die kerels zich bevinden? Vermoedelijk waren ze bij elkaar vanwege de gezelligheid. Er was geen reden om zich verspreid op te stellen. Ze hoefden maar één plaats in het oog te houden, de ingang van de kloof en daarop konden ze hun schoten concentreren.

Aan de plaats van het vuur te zien, bevonden ze zich rechts van de toegang.

Hij zou bij een vluchtpoging naar links moeten uitwijken en hij moest ervoor zorgen dat hij zoveel mogelijk voor kogels die van rechts kwamen, dekking had.

Hij knikte zwijgend voor zich heen toen hij tot die conclusie gekomen was en liep naar zijn paard.

Hij haakte de lasso van de zadelknop en ging aan

het werk.

Het was een bekende truc die vooral de Indianen veelvuldig toepasten, wanneer ze onder vuur werden genomen. Ze lieten zich van hun paard glijden en bleven opzij van hun rijdier hangen, hun voet in een lus van de lasso gehaakt. Op die manier gebruikten ze hun paard als dekking en waren zelf nog in staat onder de hals van hun rijdier door, de vijand onder vuur te nemen.

Toen hij klaar was, leidde hij het paard aan de teugel tot aan de bocht in de kloof en hij moest er zo snel mogelijk doorheen.

Langzaam trok hij de zwarte halsdoek voor zijn gezicht, zodat alleen zijn ogen vrij bleven en trok zijn hoed naar voren.

Hij luisterde scherp en probeerde zich de situatie buiten de kloof voor de geest te halen...

De stilte werd eensklaps uiteengereten door een ratel van schoten...

De Nachthavik hoorde een kreet en daarop een luide vloek en de donderende stem van Kid Young:

„Zoek dekking... Maak dat je bij het vuur wegkomt.”

Luid rumoer van hollende voetstappen... geschreeuw... gevloek en hernieuwde schoten die hard en luid in de duisternis door de kloof galmden.

De Nachthavik aarzelde geen ogenblik. Hij wist niet wat er aan de hand was maar het was in elk geval een situatie waarvan hij moest profiteren.

Hij liet het grijze paard de sporen voelen en het dier wierp het hoofd in de nek, steigerde uit angst voor het hoog oplaaiende vuur en de felle gloed aan de uitmonding van de kloof.

Toen de Nachthavik opnieuw de sporen tegen de flanken drukte, raakte het half in paniek en stormde naar de uitgang...

Met een koene sprong zweefde het dier, geleid door een vaste hand, over het breed uitwaaierende vuur, kwam viervoets op de gladde rotsbodem neer... schoof weg, maar herstelde zich en raasde het duister in.

De Nachthavik, laag over het paard gebogen, hoorde kreten achter zich en enkele kogels zoemden als nijldige bijen over hem heen...

Na een enkele minuut was hij buiten het bereik van de kogels en probeerde met zachte uitroepen bij de

oren van het paard en een langzaam aanhalen van de teugels, het dier tot rust te brengen.

Het lukte en na korte tijd ging het grijze paard in draf over terwijl zijn berijder een zucht van verlichting slaakte.

Hij trok de zwarte halsdoek van zijn gezicht en ademde de koele avondlucht in. Van een achtervolging was niets te merken. Die zou trouwens in de duisternis weinig gevaar hebben opgeleverd.

Terwijl hij in langzaam tempo verder reed en aandacht aan zijn omgeving begon te besteden, vroeg hij zich af wat er zich buiten de kloof kon hebben afgespeeld. Iemand had daar de belegeraars blijkbaar handenvol werk gegeven, door zijn pistool leeg te schieten... Misschien was het meer dan één man geweest.

Was het toeval of was het iemand geweest die van zijn benarde positie op de hoogte was en die hem op deze wijze te hulp was gekomen om zijn ontsnapping mogelijk te maken?

Zou het de zoon van de oude Chuck Danvers zijn, die zich opnieuw aan zijn zijde had geschaard?

Het waren vragen waar hij geen antwoord op

wist...

Hij bemerkte dat de bodem begon te stijgen en op enige afstand rezen een aantal bomen, donker tegen de hemel, omhoog. Na korte tijd bereikte hij de bomengroep, aan de oever van een smalle beek, en steeg af.

Hij nam het paard het bit uit, zodat het dier zich ongehinderd zou kunnen te goed doen aan het malse gras langs de oever. Zelf knielde hij neer aan de beek, waste zijn gezicht en handen, dronk en vulde zijn veldfles met het heldere koele water.

Daarna ging hij aan de voet van een boom zitten, rolde een sigaret en overwoog wat hem nu te doen stond.

Een bezoek aan Laryat en speciaal aan de kroeg van die naam, kon belangrijk zijn, peinsde hij. Er was alle kans, dat de bandieten daar bij elkaar zouden komen om hun teleurstelling over de mislukte operatie bij de drank te vergeten en misschien zou hij er daar achter kunnen komen, wat er precies gebeurd was. Als hij geluk had, zou hij wellicht nog meer dan dat te weten kunnen komen. Want waar de schuilplaats van de paardendieven lag en waar de gestolen paarden zich

bevonden, was nog altijd een geheim. Al had hij wel de overtuiging, dat de hideout niet ver uit de buurt kon zijn...

Hij smeeet het eindje sigaret weg en kwam overeind.

„All right, grijze,” mompelde hij tegen het paard, „laten we maar eens gaan kijken wat de nacht verder brengt...”

HOOFDSTUK V

De Nachthavik rijdt naar Laryat

Naar Laryat rijden was gemakkelijker gezegd dan gedaan, peinsde de Nachthavik, terwijl hij de teugels aantrok en het grijze paard in beweging zette. Er was geen enkele aanwijzing in welke richting hij moest gaan. Hij herinnerde zich nog de plaats, vanwaar hij, naar hij meende, de ligging van het gehucht had vastgesteld en in gedachten liep hij de route na, die hij verder gereden had. Het hielp niet veel en hij kon tenslotte maar tot één conclusie komen. Laryat moest in elk geval in de naaste omgeving liggen. Maar daarmee bleef het nog een beetje een zoeken van een naald in een hooiberg...

Langzaam reed hij in de stilte van de avond onder het licht van de sterren door het golvende heuvelland, terwijl zijn scherpe ogen, gewend aan de duisternis, het landschap, voor zover dit in het vage licht

zichtbaar was, afspoorde, op zoek naar enig teken... licht of geluid dat op de aanwezigheid van mensen zou kunnen duiden.

Enkele keren veranderde hij van richting, wanneer het terrein rotsachtig werd en ontoegankelijk en na drie kwartier van doelloos rondrijden was het het blaffen van een hond, dat hem een idee gaf van de richting waarin hij moest gaan.

Het klonk ijl en veraf in de stilte tussen de heuvels maar het was een voldoende aanwijzing en de Nachthavik wendde haastig zijn paard, om op het geluid af te gaan.

Het blaffen herhaalde zich bij tussenpozen, luider en doordringender en het was een bewijs dat hij de goede richting te pakken had.

Er was, dacht hij, een kans dat hij tenslotte bij een ranch terecht zou komen, maar daar zou men hem dan vermoedelijk de juiste weg kunnen wijzen.

Hij bereikte een lage heuveltop en plotseling zag hij, een eindweegs beneden zich, enkele lichten en hij wist dat hij het gehucht voor zich had.

Langzaam reed hij in schuine richting de met laag struikgewas begroeide heuvel af, tot hij op een pad

stuitte dat als een dun, gelig lint langs de helling naar beneden kronkelde. Hij volgde het pad tot hij het gehucht op korte afstand voor zich zag liggen. Toen hield hij zijn paard in om de omgeving eens wat nader op te nemen en zich enigszins te oriënteren. Het kon van belang zijn als hij haast zou moeten maken om weg te komen...!

Het was maar een kleine nederzetting. Een verzameling van houten huizen en hutten, kriskras door elkaar gegroepeerd, ruw en primitief gebouwd met scheve vensters en uit het lood gezakte gevels. In enkele huizen was licht te bespeuren. Op een honderd meter van de groep vandaan, ontdekte hij een alleenstaand huis, groter dan de anderen, in de schaduw van een paar hoge bomen. Alle vensters waren verlicht en voor het huis zag hij de donkere schimmen van enkele paarden.

Dat moest de Laryat zijn, de kroeg waarvan Chuck Danvers hem verteld had.

Rondom het kleine dal, waarin het gehucht lag, rezen de dichtbegroeide heuvels als donkere muren omhoog.

Het was een ideale plaats van samenkomst voor

outlaws en paardendieven, dacht de Nachthavik, terwijl hij, onbeweeglijk op zijn paard, de omtrek in ogenschouw nam.

Er was nog steeds geen ander geluid te horen dan het voortdurend blaffen van de hond, die blijkbaar ergens opgesloten zat en er geen genoeg mee nam.

Hij zette zijn rijdier aan en reed stapvoets de helling af in de richting van de saloon. Toen hij die tot op een vijftig meter genaderd was, steeg hij af bij een kleine groep manshoge struiken en bond de teugel van zijn rijdier vast aan een hoge tak. Er was weinig kans dat men het daar in het donker zou ontdekken.

Te voet ging hij verder en naarmate hij de kroeg naderde, werden zijn bewegingen omzichtiger. Er stonden drie paarden aan het rek voor het huis. Verder was er geen levend wezen te bekennen en vanuit de kroeg drong geen enkel geluid tot hem door.

Met voorzichtige schreden liep hij naar een van de lage vensters en gluurde naar binnen.

Er waren maar drie mannen in de gelagkamer aanwezig. De waard achter de tapkast, een kerel met het figuur van een worstelaar, enorme schouders en daarboven een klein kogelrond hoofd, zo kaal als een

ei, en twee bezoekers. Een van de twee was Harry Bogart, de andere een wat oudere kerel met een onguur gezicht onder een versleten vormloze hoed. Evenals Bogart droeg hij twee pistolen.

Het tweetal was druk in gesprek en de waard hing op de tapkast en luisterde toe.

De Nachthavik sloeg het drietal een paar minuten gade terwijl hij zich afvroeg wat hem te doen stond. Hij had verwacht dat ook Kid Young en zijn gezellen hier aanwezig zouden zijn maar die waren nog niet gearriveerd. Hij twijfelde er niet aan of ze zouden nog komen.

Zijn ogen bleven een ogenblik rusten op de drie paarden, enkele meters van hem vandaan.

Dat betekende dat er nog een bezoeker moest zijn...

Die was er.

De Nachthavik hoorde een vaag gerucht achter zich en toen een stem, die op spottende toon zei:

„Je kunt wel naar binnen gaan, vreemdeling. De toegang is vrij. Maar blijf met je handen bij je zesschieters weg.”

De Nachthavik draaide zich langzaam om.

De man tegenover hem was jong en mager als een lat. Hij had een lang paardengezicht en zijn dikke lippen waren vertrokken in een smalende grijns, die een stel brokkelige tanden blootlegde.

Alleen zijn ogen lachten niet en de zware revolver in zijn linkerhand was op de borst van de Nachthavik gericht.

Deze slikte zeer nadrukkelijk en trok een verschrikt gezicht.

Langzaam bracht hij zijn handen omhoog en stotterde:

„Dat... dat w-was ik van plan, eh... mister.”

„Oké, get in!” bromde de kerel met een verachtelijk lachje en hij maakte een nonchalant gebaar met het pistool in de richting van de deur.

„S... sure,” mompelde de Nachthavik.

Toen, eer de kerel erop verdacht was, suisde het scherp van zijn hand neer op de pols, vlak achter de hand die het pistool hield.

Het wapen viel in het zand... de kreet van pijn werd gesmoord in de onmiddellijk volgende vuistslag, die de man ruggelings tegen de grond smakte.

De Nachthavik stond in een oogwenk naast hem en

rukte hem aan zijn shirt overeind.

„Na jou, vriend,” siste hij grimmig, „en houd je mond dicht als je gezond wilt blijven.”

De man, die zijn mond al open had om zijn makkers te hulp te roepen, deed hem langzaam dicht en in zijn ogen was schrik en verbazing te lezen, nu de rollen plotseling waren omgekeerd.

„Vooruit maar,” bromde de Nachthavik en hij duwde de man naar de deur van de saloon. Met een vlugge beweging bracht hij de zwarte doek voor zijn gezicht en rukte zijn pistool uit de holster.

Op het ogenblik dat de kerel de deur van de gelagkamer opende, kreeg hij een gelaarsde voet in zijn rug en de duw die volgde, deed hem languit de gelagkamer binnentuimelen.

De Nachthavik bleef in de deuropening staan, zijn grijze ogen boven het zwarte masker gericht op het drietal bij de tapkast.

Harry Bogart en zijn makker keken met samengeknepen ogen naar de duistere figuur met het dreigende pistool. Bogart maakte een onwillekeurige beweging in de richting van zijn eigen Colt, maar zijn hand bleef halverwege steken en hij ademde diep.

De kastelein achter de tapkast stond onbeweeglijk... een van zijn grote, harige handen wreef nadenkend langs zijn stoppelige kin en zakte toen weg uit het gezicht...

Het schot uit het zware pistool van de Nachthavik vulde het hele vertrek met geluid en de kogel ging rakelings langs het ronde hoofd van de kastelein en vernielde een fles slechte whisky in het rek achter hem.

Hij vloekte zachtjes en zijn kleine berenogen fonkelden van woede.

„Hou je handen waar ik ze zien kan, vriend.”

De stem van de Nachthavik, gedempt achter het masker, klonk kort en duidelijk:

„En jullie tweeën, laat je schietijzers maar voorzichtig vallen en schop ze deze kant op.”

„Wat moet je eigenlijk van ons hebben, mister?” kwam de stem van Harry Bogart, terwijl hij, evenals zijn makker, zijn wapens uit de holster trok, ze langzaam op de grond legde en ze vervolgens met zijn voet een zetje gaf in de richting van de deur.

De jonge kerel met het paardengezicht was inmiddels overeind gekrabbeld en zei op

verontschuldigende toon: „Ik kon er niks aan doen, Harry.. hij kreeg me buiten te pakken. Ik wou jullie nog waarschuwen maar...” „Hou je bek, stommeling,” snauwde Bogart.

De Nachthavik deed enkele stappen naar de plaats waar de pistolen lagen en, zonder zijn ogen van het drietal af te wenden, nam hij ze één voor één op en smeed ze door de geopende deur naar buiten.

Toen duwde hij met de hak van zijn laars de deur dicht en deed een paar stappen naar voren.

„Wat ik moet hebben,” antwoordde hij, zijn ogen op Bogart gericht, „is informatie.”

„Waarover?”

„Over een paard... een zwart paard dat werd gestolen van een cowboy, in Buckaroo. Dacht dat jullie me zouden kunnen vertellen waar ik 't zou kunnen vinden...”

„Daar weten we niks van,” bromde hij en toen, met een blik naar zijn makker: „Wel, Burt?”

„Laat 'm naar de hel lopen,” grauwde Burt Wabble woest.

„Jij bent hardleers, vriend,” mompelde de Nachthavik.

De woorden waren gericht tot de kastelein wiens hand opnieuw achter de tapkast verdwenen was, vermoedelijk op zoek naar een wapen.

Een kogel uit het pistool van de Nachthavik veegde een bierglas in splinters van het blad en de dikke kerel vloekte opnieuw in machteloze woede.

„Kom er maar achter vandaan,” nodigde de Nachthavik uit met een korte beweging van het pistool. „Ik wil je graag helemaal zien al verwacht ik niet veel moois. Ga daar maar zitten.”

„En wat weet jij van dat gestolen paard?” wendde de Nachthavik zich tot de magere kerel die, als een geslagen hond, een eindje van de anderen vandaan, tegen de tapkast leunde.

„Jij houdt je mond dicht, Nick,” kwam Wabble op dreigende toon tussenbeide.

In twee stappen stond de Nachthavik naast hem.

„Jij praat te veel, vriend,” mompelde hij tussen zijn tanden. Toen schoot zijn voet uit en eer Wabble er erg in had, werden zijn benen onder hem weggeschopt en belandde hij met een smak op zijn zitvlak.

De bandiet braakte een reeks verwensingen uit

terwijl hij met een van woede vertrokken gezicht overeind krabbelde.

„Wel, wat weet jij ervan?”

Nick Pernel ging van het ene op het andere been staan en zijn ogen dwaalden schichtig door het vertrek, weg van de felle, grijze, doordringende ogen die op hem gericht waren.

„Wel?”

„Ik heb hier... ik weet nergens van, mister... ik... eh... eerlijk, mister, zo waar ik hier sta...”

„Ik geloof je niet.”

Pernel likte zijn dikke lippen en zijn ogen gleden naar de sombere wraakzuchtige gezichten van zijn beide kornuiten.

„Ik kan je niks vertellen, mister... ik heb hier niks mee te maken gehad. Ik weet echt niks af van een zwart paard...”

Al de bravoure, die hij even tevoren buiten had tentoongespreid toen hij een pistool in de hand had, was verdwenen, en de Nachthavik had er spijt van dat hij de man hier mee naar binnen had gebracht.

Chuck Danvers had hem verteld, dat Nick Pernel lid was van de bende en hij moest op de hoogte zijn van

de diefstal van Blackie. Hij was ervan overtuigd dat hij, als hij de man alleen onder handen had genomen, hem wel aan het praten had kunnen brengen.

Nu durfde Pernel niets te zeggen, uit angst voor de wraak van zijn beide makkers, als hij zijn mond voorbij zou praten.

Maar de fout kon nog altijd hersteld worden.

„Ik geloof nog altijd niet dat je me de waarheid vertelt Nick,” zei hij op lijzig, spottende toon. „Misschien doe je ’t liever onder vier ogen. Come on, let’s go, cowboy.

Wij zullen het samen best eens kunnen worden, denk ik.”

Nick Pernel, in het nauw gedreven, trok een gezicht alsof hij in huilen zou losbarsten.

„Please, mister,” kreunde hij met een stem die plotseling schor was, „laat me met rust. Ze zullen me van kant maken... bovendien weet ik nergens van...”

De Nachthavik hoorde de laatste woorden maar nauwelijks want zijn scherpe oren hadden een ander geluid opgevangen... de zachte roffel van naderende paardenhoeven...

Dat waren vermoedelijk Kid Young en zijn makkers

die naar de saloon op weg waren.

In de sombere ogen van Harry Bogart en Burt Wabble verscheen een glans van triomf en een flauwe grijns tekende zich op hun gezichten af.

De Nachthavik luisterde gespannen zonder zijn ogen van de anderen af te houden. Hij had de arm met het pistool laten zakken. Na enkele ogenblikken, toen het hoefgetrappel luider werd, kwam hij tot de conclusie dat het niet meer dan één ruiter kon zijn die daar aan kwam rijden.

Die zou niet veel moeilijkheden kunnen veroorzaken.

Langzaam trok hij zich terug naar een plaats naast de deur zodat hij, bij het openen van de deur, aan het oog van de bezoeker onttrokken zou zijn.

„De eerste de beste die alarm slaat, vangt ’n kogel,” kondigde hij aan.

„We krijgen jou nog wel te grazen, vreemdeling,” bromde Burt Wabble venijnig.

De Nachthavik antwoordde niet.

De ruiter kwam snel aangegaloppeerd en enige ogenblikken later hield hij zijn paard voor de saloon in en sprong uit het zadel.

De Nachthavik hoorde de vlugge voetstappen waarmee hij naar de deur liep. Blijkbaar was hij de bringer van groot nieuws en in elk geval had hij veel haast.

Hij viel inderdaad met de woorden in huis want nauwelijks had hij de deur open of hij riep:

„Hello, Harry, Burt... we hebben Lew Danvers te pakken...”

De Nachthavik herkende de stem. Het was een van zijn belegeraars, Rex.

De man bemerkte aan de reactie van de anderen dat er iets mis moest zijn, want hij hield plotseling zijn schreden in en wendde zich langzaam om.

„Laat je schietijzer maar vallen, vriend,” verzocht de Nachthavik terwijl hij met zijn voet de deur dichtschopte. „En zonder grapjes.”

„Wie ben jij?” vroeg Rex zonder aan het verzoek te voldoen.

Hij was een kerel van een jaar of dertig, slank, met brede schouders. Zijn ene mondhoek was opgetrokken als gevolg van een litteken dat dwars over zijn wang naar zijn rechteroor liep. Zijn ogen stonden dicht bij elkaar en zijn hele gezicht had een ongunstige

uitdrukking.

„Ik ben de man die wil dat je je pistool laat vallen,” zei de Nachthavik scherp. „Ik wil je ook ’n handje helpen, als je daar op staat.”

Opnieuw brulde de zware Colt en de kogel sloeg een splinter uit de kolf van het pistool dat Rex laag op zijn heup had hangen, en verdween in de voorwand van de tapkast.

„Drop it!” kwam weer de stem van de Nachthavik en nu haastte Rex zich om aan het bevel te voldoen.

„Ga nu maar weer verder met je verhaal,” nodigde de Nachthavik hem uit, terwijl hij zich van het pistool meester maakte en het tussen zijn riem stak.

„Ik heb verder niks te zeggen,” bromde Rex stug. „Da’s een vergissing van je,” bromde de Nachthavik. „Laat de rest maar eens horen.”

Rex zei niets, maar keek zijn makkers van ter zijde aan.

Hij veerde opnieuw van de grond, alsof een ratelslang hem gebeten had, toen een kogel, met daverend geweld, de hak van zijn laars scheurde.

Met ogen waarin woede en ontzag te lezen waren, keek hij de Nachthavik aan.

„Wat heb je d'r mee te maken,” snauwde hij. „Wat kom je hier doen?”

„Luisteren naar hetgeen jij te zeggen hebt,” antwoordde de Nachthavik luchtig. „En je kunt er maar beter haast mee maken.”

„Wat wil je weten?”

„Alles! Jullie hebben Lew Danvers te pakken. Wie is Lew Danvers?”

„Een paardendief, die een van onze kameraden overhoop geschoten heeft,” snauwde Rex. „We gaan 'm hangen!”

„Wie heeft-ie overhoop geschoten?”

„Joe Colerado, als je die kent.”

„Waarom?”

„Joe betrapte hem toen-ie probeerde een paard te stelen,” loog Rex vlot.

„Waar is-ie nu?”

„Wie... Joe? Die ligt in een cabin in de heuvels.”

„Dood?”

„Nee.”

„En waar is Danvers?”

Rex keek zijn makkers aan en zweeg.

„Wel?”

Rex likte zijn lippen. Het was duidelijk, dacht de Nachthavik, dat hij niet vlug genoeg een leugen had kunnen verzinnen.

„Hij is ook in de cabin.”

„Wie zijn er bij hem?”

„Twee van onze kameraden...”

„Wie?”

„Kid Young en Ralf Jackson,” antwoordde Rex onwillig. „Wat heb je d'r allemaal mee te maken, vreemdeling?”

Ralf Jackson was vermoedelijk de man die door Kid Young met de naam Slim was aangeduid, peinsde de Nachthavik.

„En hoe ver ligt die hut hiervandaan?” vroeg hij verder. „Ongeveer... eh... twaalf mijl,” antwoordde Rex aarzelend.

Dat was een leugen, dacht de Nachthavik. De hut lag ongetwijfeld veel dichterbij.

„Oostelijk of westelijk van hier?”

„Naar het oosten!” antwoordde Rex onmiddellijk met een zijdelingse blik naar zijn kornuiten.

De Nachthavik glimlachte achter het masker. Rex was niet bepaald sterk in het vertellen van de

waarheid. Dit laatste was een hele domme leugen want Rex was uit westelijke richting komen aanrijden en het was zonder meer duidelijk dat de cabin in die richting moest worden gezocht.

Zijn gezicht verstrakte, terwijl hij snel de situatie overwoog.

Hij moest naar de cabin toe en hij kon het zich niet permitteren om er lang naar te zoeken. Lew Danvers was in gevaar... in gevaar voor zijn leven.

Misschien dreigde er geen onmiddellijk gevaar, want Rex was ongetwijfeld naar hier gereden om de overige leden van de bende op te halen en tot zo lang, zou er met Lew Danvers vermoedelijk niets gebeuren.

Toen zag hij plotseling de oplossing voor zich.

Als hij zich meester maakte van de paarden, die buiten stonden, op één na, dan zou hij maar aan één man de kans geven om naar de hut te rijden. Dat zou ongetwijfeld gebeuren, want men zou de Kid op de hoogte willen brengen van de komst van de gemaskerde vreemdeling.

Wel, die ene man zou hij volgen en die zou hem zonder omwegen naar de hut brengen.

De anderen zouden tijd nodig hebben om zich van

andere paarden te voorzien en dan zou de bevrijding van Lew Danvers al een feit kunnen zijn, voor zij op het toneel verschenen.

Het volgen van de hele troep zou gemakkelijker gaan, maar als hij daarginds met vijf of zes kerels te maken kreeg, zouden de moeilijkheden weleens te groot kunnen zijn en hij mocht niets riskeren in het belang van de jonge Danvers.

„Wat ben je nu van plan te doen, vreemdeling?” kwam de stem van Rex. „Je kunt met ons meerijden als je wilt zien hoe wij met een paardendief handelen.”

De Nachthavik zag de grijnslachjes op de gezichten van de anderen en zijn ogen werden hard.

„Geen interesse,” antwoordde hij kil.

Hij bewoog zich langzaam naar de deur, zonder zijn pistool af te wenden.

„Kom me niet te vlug achterna,” waarschuwde hij. „De eerste man die naar buiten komt, loopt gevaar een kogel te ontmoeten.”

Toen trok hij de deur open en stapte naar buiten.

Haastig liep hij naar de paarden en maakte van drie de teugels los.

Hij gaf de dieren een klap op de achterkant, stootte een indianenschreeuw uit en schoot zijn pistool enkele malen af in de lucht.

Het bracht de dieren in paniek.

Een van de paarden steigerde, luid hinnikend en toen stormde het drietal weg in het duister, terwijl het vierde paard verwoede pogingen deed om zich los te rukken en de Nachthavik snel naar de plaats liep waar zijn eigen paard stond vastgebonden.

Achter zich hoorde hij luid tumult en daarna de luide knallen van pistoolschoten die in het wilde weg werden afgevuurd.

Het deerde hem weinig.

Toen hij zijn paard bereikte en zijn blik richtte op de saloon was daar alles weer rustig. De bandieten hadden zich teruggetrokken, vermoedelijk om te beraadslagen wat hun nu te doen stond, nu nog maar één man van een paard voorzien was.

Met zijn eigen paard aan de teugel, liep hij snel langs de heuvelhelling in westelijke richting. Hij moest voorkomen, dat de kerels erachter kwamen waar hij heen ging.

Toen hij ver genoeg van de kroeg verwijderd was,

steeg hij op en reed stapvoets verder om zeker te zijn dat de hoefslagen niet zouden kunnen worden gehoord.

Hij vroeg zich af of de bandieten ervan uit zouden gaan, dat hij het verhaaltje van Rex over de plaats waar de cabin zich zou bevinden, had geslikt. In dat geval zou de achtervolging van de kerel, die naar de cabin zou rijden, minder moeilijk zijn, omdat de man geen achterdocht zou hebben.

De bodem begon te stijgen en hij bereikte, langs een smal zandpad, de rand van de begroeiing. De vallei lag achter hem.

Hij week af van het pad en achter een bosje vethoutstruiken hield hij zijn paard in en steeg af.

Het was nu een kwestie van wachten... en luisteren.

Het duurde niet lang. Toen hoorde hij een zacht, langzaam luider wordend gebons van hoefslagen en na enige ogenblikken stelde hij vast dat er maar één ruiter op komst was.

Hij glimlachte flauwtjes. Wat dat betreft was zijn opzet in elk geval geslaagd.

Hij wachtte onbeweeglijk, zijn oren gespitst om de

richting van het geluid te bepalen, zijn ogen gericht op de plaats waar hij, aan het geluid te oordelen, de ruiter zou kunnen verwachten. Zijn hand rustte op de fluweelzachte neus van zijn paard, om te voorkomen dat het dier door gesnuif zijn aanwezigheid zou verraden.

Het gedender van de hoefslagen zwol aan en plotseling zag hij de ruiter als een schaduw uit het duister van de vallei opdoemen. Hij reed in gestrekte draf, het pad volgende dat de Nachthavik eerder gereden had. Het was te donker om de identiteit van de ruiter vast te stellen, maar de Nachthavik was er zeker van dat het Harry Bogart was.

Hij liet een aantal seconden verlopen, luisterend naar het zwakker wordende hoefgetrappel en zette toen zijn paard aan om in het spoor van de ruiter te volgen.

Dat was niet zo moeilijk, want boven het pad hing nog de dunne nevel van het stof dat door het paard voor hem was opgeworpen. Hij kon het zelfs ruiken.

Het pad slingerde zich over de heuvelhelling tussen dicht struikgewas door, maar steeds duidelijk zichtbaar in het zwakke sterrenlicht. Op de top van de

heuvel hield hij zijn paard een ogenblik in. Het geluid was er nog steeds, zwakker nu maar de richting was duidelijk te bepalen. Hij verhoogde het tempo om de afstand wat kleiner te maken. Er zat een risico in maar dat moest hij nemen. Hij mocht het spoor niet kwijtraken...

Nadat hij een viertal mijlen had afgelegd en de overtuiging had nog steeds op het goede spoor te zitten, liet hij opnieuw zijn paard stapvoets gaan en ontdekte plotseling dat het paardengetrappel ergens rechts van hem vandaan kwam, hoewel het pad recht voor hem uit verder liep.

Hij fronste de wenkbrauwen en bracht zijn rijdier tot staan.

Terwijl hij aandachtig luisterde, verdween het geluid en een ogenblik later drong zwak en ver weg, het hinniken van een paard tot hem door.

Met zijn paard aan de teugel liep hij terug, speurend naar de plaats waar de ruiter van het pad moest zijn afgebogen.

Na enig zoeken ontdekte hij een zijpad, niet veel meer dan een wildspoor, dat tussen de struiken verdween. De omgewoelde aarde en enkele verse,

afgerukte bladeren op de grond, leerden hem dat dit het punt moest zijn waar Harry Bogart, gesteld dat hij de ruiters was, van het pad was afgeweken.

Hij steeg weer op en reed stapvoets op dit nieuwe spoor verder.

De hut kon nu niet ver meer weg zijn.

Na een tweehonderd meter werd het pad breder en het struikgewas onder de bomen minder dicht en hij vermoedde dat hij zijn doel naderde.

Hij steeg af en voerde zijn rijdier naar een groepje struiken, ter zijde van het pad, en bond het daar vast.

Gewoontegetrouw controleerde hij zijn beide pistolen en ging toen, waakzaam en op zijn hoede, te voet verder, op zoek naar de cabin.

Hij ontdekte de hut op een kleine, open plek aan de rand van de begroeiing. Een vrij grote barak, van dunne boomstammen opgetrokken, met een aanbouw, die vermoedelijk als paardenstal dienst deed en daaraan grenzend een kleine omheinde ruimte.

Bij de hut stond een paard vastgebonden.

In de wand die hij voor zich zag, was een vensteropening uitgespaard, op een paar meter hoogte, die op een of andere manier was

afgeschermd, maar waarin toch een vaag lichtschijnsel zichtbaar was.

De Nachthavik bleef enkele minuten roerloos staan, terwijl hij de hut en de omgeving gadesloeg, maar niets wees erop dat men zich daar van zijn aanwezigheid bewust was.

De hut was een van de schuilplaatsen die de bende in deze omgeving had, dacht hij, en waarschijnlijk werden hier ook, als het nodig was, gestolen paarden tijdelijk ondergebracht.

Beschutting zoekend tussen het struikgewas, sloop hij in de richting van de hut.

Hij bereikte de corral, waar vier paarden slaperig bij elkaar stonden en hij stelde vast, dat Blackie er niet bij was.

Dat zou te mooi zijn geweest.

De stal, waarvan de deur halfopen stond, bleek leeg te zijn.

Behoedzaam gleed hij naar de cabin en onder de vensteropening bleef hij staan, zijn hand aan zijn pistool.

De opening was afgeschermd met een versleten, hier en daar gescheurde, paardendeken en in de

flauwe lichtschijn zag hij dunne slierten tabaksrook naar buiten drijven.

De deur, 'n paar meter van hem vandaan, was gesloten.

De eerste woorden die hij opving, kwamen van Kid Young.

„...zeker van, dat die kerel niet achter je aan gekomen is, Harry?”

De stem van Harry Bogart antwoordde.

„Pretty sure, Kid. You see, Rex vertelde hem een fantasieverhaaltje over de plaats waar deze hut lag...”

„Dat weet ik,” viel Kid hem in de rede, „dat heb je al verteld. Maar misschien is die vent niet zo stom als jullie denken. Welke kant is-ie opgereden?”

De stem van Bogart klonk aarzelend.

„Dat... eh... weet ik niet. You see, we hebben 'm niet horen rijden. Ik denk dat-ie z'n paard een eind weg had staan. Hij is in elk geval niet tot de Laryat komen rijden. Dan hadden wij 'm moeten horen. En Nick zeker, want die was buiten.”

„Nog zo'n stommeling,” bromde Young.

Het was een ogenblik stil. Toen klonk een luid

gekreun, onmiddellijk gevolgd door de stem van Kid Young, die op korzelige toon opmerkte:

„Houd je kiezen een beetje op elkaar, Joe. Zo erg is 't ook weer niet. Je bent weleens meer tegen een kogel aangelopen. We zullen Jensen morgen weleens naar die poot van je laten kijken.”

Joe Cameron, de man die in het gevecht met Lew Danvers blijkbaar een kogel in zijn been had gekregen, vloekte zachtjes.

„Ga je gang, Joe,” bromde Kid Young, „als je denkt dat 't helpt. Als de jongens straks hier zijn, zullen we van hem daar een lekker hapje maken voor de gieren. Denk daar maar aan, Joe.”

De Nachthavik op zijn luisterpost achter de deur glimlachte.

Dat laatste sloeg op de jonge Lew Danvers en er viel uit af te leiden dat de jongen daar aanwezig was. Daar ging het om. Hij was op tijd gekomen en, wat die maaltijd voor de gieren betrof, daar zou hij een stokje voor zien te steken.

Voorzichtig trok hij de zwarte halsdoek voor zijn gezicht en stond op het punt om zijn post te verlaten, toen de volgende woorden van Kid Young hem

weerhielden.

„Kan toch niet zeggen dat 't me erg bevalt, Harry. Ben er niet gerust op.”

„Er kan niets gebeuren, Kid,” suste Bogart. „Bovendien zullen de anderen wel vlug komen. Ik zit erop te wachten want ik moet terug naar de ranch. Anders zou de baas weleens wantrouwig kunnen worden.”

Even was het stil.

Toen kwam weer de stem van Young.

„Slim, wil jij buiten een oogje in 't zeil houden?”

„Oké, als je denkt dat het nodig is, Kid. Wat doe ik als ik die zwarte kraai in 't oog krijgt.”

„Dan probeer je er zes kogels in te schieten,” bromde de jonge bandiet.

„Precies mijn idee,” grinnikte Slim Jackson.

De Nachthavik hoorde een stoel verschuiven en hij week haastig enkele stappen terug en glipte de stal binnen.

Dicht tegen de wand gedrukt kon hij door de halfopen deur het terrein voor de hut waarnemen.

Even later zag hij Slim te voorschijn komen. Hij had een pistool in de hand maar hij vermoedde kennelijk

geen onraad.

Rustig keek hij om zich heen terwijl hij een sigaret rookte en met een half oor luisterde naar het gesprek dat binnen doorging. De Nachthavik kon het gemompel van stemmen horen maar niet verstaan wat er gezegd werd. Hij had er trouwens geen belangstelling meer voor.

Het verschijnen van Jackson was een beetje een streep door de rekening. Hij moest de man onschadelijk maken, zonder dat de twee mannen binnen het zouden merken. En de tijd drong. Het kon niet lang meer duren of de andere bendeleden zouden op het toneel verschijnen en dan zouden de zaken heel wat moeilijker liggen.

Hij had het goede moment voorbij laten gaan, dacht hij wrevelig.

Slim Jackson stond een meter of zes van hem vandaan en die afstand was te groot om hem ongemerkt te naderen. Hij moest onverwacht buiten gevecht worden gesteld, anders zou hij onmiddellijk alarm slaan en bovendien had hij een pistool, waarvan hij zonder twijfel gebruik zou maken.

Hij moest de kerel op een of andere manier naar

zich toe zien te lokken...

Voorzichtig bukte hij zich, zonder Jackson uit het oog te verliezen, en tastte met zijn hand over de grond. Hij vond wat hij zocht, enige kleine stenen. Hij kwam overeind en gleed achter de deur. Toen wierp hij een van de stenen tegen de houten wand en wachtte op het resultaat...

Er gebeurde niets.

Opnieuw wierp hij een steen, harder en de klap waarmee die tegen de planken kwam was duidelijk in de stilte te horen.

Hij wachtte gespannen en een ogenblik later ving zijn scherpe gehoor het geluid op van zachte voetstappen die naderbij kwamen...

Blijkbaar wilde Jackson op zijn beurt voor een verrassing zorgen en kwam hij nu voorzichtig aangeslopen.

De Nachthavik wachtte, zijn pistool in de hand, hopende dat zijn opzet zou gelukken.

De voetstappen hielden stil bij de geopende staldeur en hij hield de adem in...

Zou de man de stal binnenkomen?

Dat gebeurde niet.

Na enkele ogenblikken gingen de steelse voetstappen verder en de Nachthavik kwam geruisloos achter de deur vandaan en keek voorzichtig om de hoek.

Jackson stond geen twee meter van hem vandaan, tegen de stalwand, met zijn rug naar hem toe. Misschien had hij de plaats van het geluid dat hij gehoord had, niet precies kunnen bepalen en misschien ging hij ervan uit dat het om de paarden in de corral te doen was.

In elk geval stond hij daar onbeweeglijk, zich niet bewust van het gevaar dat zich achter hem bevond.

Met een diepe zucht zakte hij in elkaar, toen de pistoolkolf, gedreven door de geoefende hand van de Nachthavik, zijn achterhoofd raakte.

De Nachthavik ving hem op en sleepte het bewusteloze lichaam haastig de stal binnen. Jackson was voorlopig uitgeteld, dacht hij, terwijl hij de staldeur dichttrok.

En nu de rest van het programma. Er was geen tijd meer te verliezen.

Als een schaduw gleed hij naar de deur van de hut. Op het ogenblik dat hij die bereikte, hoorde hij de

stem van Kid Young.

„Slim!”

Er klonk ongerustheid in en Young herhaalde nu luidkeels: „Slim! Slim... where are ye?”

Toen drukte de Nachthavik de deur open en beval:

„Steek ze maar omhoog!”

Kid Young en Harry Bogart zaten aan een tafel in het midden van het vertrek, dat verlicht werd door een olielamp die aan een balk was bevestigd.

Hun gezichten waren naar de deur gekeerd en hun ogen werden groot en hun monden vielen open van verrassing toen ze, in plaats van hun makker, de donkere, dreigende figuur in de deuropening zagen staan, met de zware Colt, glanzend in het lamplicht, onheilspellend gericht. Het duurde maar een ogenblik.

Toen braakte Kid Young 'n daverende vloek uit, kwam half overeind, en viel woedend uit tegen Harry Bogart: „Wat heb ik je gezegd, you stupid fool!”

Toen keerde hij zich naar de Nachthavik en vroeg op woeste toon:

„Wat is de betekenis van die maskerade? Wie ben jij en wat kom je hier doen?”

Het antwoord was een daverende knal van de grote

revolver en een fles die op de tafel stond, vloog in stukken uit elkaar terwijl de drank in het rond spatte.

Harry Bogart kon een kreet niet weerhouden toen 'n glassplinter zich in zijn wang boorde. Kid Young zat onbeweeglijk, zijn handen op de tafel, en in zijn ogen, die strak op de Nachthavik gericht waren, lag iets van ongeloof... en van angst.

„Ik ben de man die je vertelde dat je je handen omhoog moest steken!”

De stem van de Nachthavik, gedempt achter het masker, was kort en fel.

Vanuit een ooghoek zag hij een man onder de vensteropening op een veldbed liggen en ontdekte het pistool dat de man met enige moeite te voorschijn had gehaald.

Joe Cameron, die zijn kans schoon zag om ook een steentje bij te dragen in de algemene feestvreugde, dacht hij.

Schijnbaar, zonder dat hij zijn ogen van de beide anderen afwendde, loste hij een schot...

De harde knal werd overstemd door de luide schreeuw van Cameron toen het wapen uit zijn hand werd gesleurd.

De ogen van Kid Young lichtten op in een laaiende woede en zijn stem was schor van emotie toen hij, bijna smekend vroeg: „Geef me eens kans, mister!”

Zijn handen zakten langzaam omlaag naar zijn pistolen en zijn ogen waren giftig en uitdagend, gericht op de donkere figuur met de dreigende Colt.

„Jij!” snauwde de Nachthavik, „gaat tegen die wand staan met je gezicht er naar toe en je handen omhoog! En jij,” en dat was tot Harry Bogart gericht, „laat je pistool vallen en maakt die man daar los.”

Kid Young haalde diep adem maar bewoog zich niet. Hij was niet gewend om op deze wijze gecommandeerd te worden en stond roerloos terwijl een tartend lachje om zijn mondhoeken speelde.

Met een klap viel het pistool van Harry Bogart op de grond.

Ook de Nachthavik stond onbeweeglijk, zijn grijze ogen kil en onbewogen op Kid Young gericht.

„Je hebt vijf seconden,” zei hij toonloos, en richtte langzaam het pistool.

De gunman haalde met een verbeterd gezicht de schouders op en liep naar de wand om aan het bevel te voldoen.

Bogart haalde een mes te voorschijn en liep naar de hoek van het vertrek waar Lew Danvers op zijn buik op de lemen vloer lag.

Met zijn handen op zijn rug was hij volledig met een lasso ingesnoerd, zodat hij volkomen onbeweeglijk moest blijven liggen.

Harry Bogart knielde bij hem neer en met enkele halen van zijn mes sneed hij het touw op verschillende plaatsen door.

De jongen bleef nog even roerloos liggen, toen schudde hij het hoofd en kwam moeizaam overeind.

Het gezicht dat hij naar de Nachthavik keerde was bijna vormloos. Zijn ene oog zat vrijwel dicht en was paarsblauw, zijn lippen waren gezwollen en over zijn ene wang liep een lange, bloederige streep. Ook in zijn verwarde haren kleefde bloed en zijn shirt hing als een verscheurd vod om zijn bovenlichaam.

Hij had of een stevig robbertje gevochten alvorens hij overmeesterd was of hij had 'n flink pak slaag opgelopen. Het laatste was het meest waarschijnlijk, dacht de Nachthavik. De bandieten waren natuurlijk stierlijk nijdig geweest over zijn tussenkomst bij de kloof die bovendien een van hen nog een schotwond in

zijn been had opgeleverd.

Lew Danvers kwam met wankelende passen naar de Nachthavik toe maar hij slaagde erin te glimlachen. Het werd een grijns en het veroorzaakte op alle mogelijke plaatsen in zijn gezicht pijn.

„Ze waren met z'n vijven,” mompelde hij, nauwelijks verstaanbaar, om daarmee zijn toestand te verklaren.

De Nachthavik knikte begrijpend.

„'t Is voorbij,” zei hij. „Denk je dat je in staat bent om te rijden?”

„I guess so!”

„Neem jij dat pistool,” wees de Nachthavik naar het pistool van Harry Bogart dat op de grond lag. Toen liep hij naar Young, die zich volledig bij zijn nederlaag had neergelegd en als een ondeugende jongen met zijn gezicht naar de wand gekeerd, daar stond alsof het hem niet aanging en rukte, met een vlugge beweging, diens pistolen uit de holsters.

„Een dezer dagen krijg ik je te pakken,” mompelde de jonge gunman, als in zichzelf, zonder zijn hoofd om te wenden. „Ik zal me jou weten te herinneren. Als we elkaar weer ontmoeten, dan stuur ik je naar de

duivel.”

De Nachthavik antwoordde niet maar keerde zich naar Lew Danvers.

„Come on, we hebben geen tijd te verliezen!”

Zijn oog viel op het wapen dat Joe Cameron had willen gebruiken en hij pikte het snel op. Cameron lag doodstil, zijn ogen gesloten, zijn ene hand om de andere geklemd.

Na een laatste blik door het vertrek, liep hij met de jonge cowboy naar buiten.

Hij wees naar het rijdier van Harry Bogart.

„Neem jij dat paard,” zei hij. „Het jouwe staat vermoedelijk in de corral, maar we hebben geen tijd om het te halen en te zadelen. We krijgen het wel terug. Kom mij maar achterna. Hurry!”

Haastig stak hij de open ruimte over, op weg naar zijn paard en intussen slingerde hij de buitgemaakte vuurwapens in de struiken. Toen hij het dier had losgemaakt, voegde Lew Danvers zich bij hem.

„Waar rijden we naar toe?” vroeg deze.

De Nachthavik knoopte zijn halsdoek om en hief plotseling zijn hand op.

„Luister...”

In de stilte van de nacht hoorden ze allebei het ritmische gestamp van de paardenhoeven... ruiters die op weg waren naar de cabin!

De Nachthavik grinnikte zachtjes.

„We hadden niet veel tijd te verliezen, son,” zei hij. „De jongens zijn op weg, maar de vogel is gevlogen. Come on, deze kant op!”

Met de paarden aan de teugel drongen ze door het dichte struikgewas, in een schuine richting op weg naar het pad, terwijl het hoefgedreun snel naderbij kwam.

Toen ze het pad naderden reden de ruiters hen voorbij... drie donkere schimmen...

Ze wachtten tot de ruiters ver genoeg weg waren en stegen toen op.

„Hoe voel je je, son?” informeerde de Nachthavik.

„Best,” verklaarde Lew Danvers. „Ik heb weleens meer een flink pak slaag gehad. 't Gaat over.”

„Prachtig. Volg mij maar!”

Even later stormden ze in galop het pad af in de richting van de vallei...

De Nachthavik hield zijn paard in toen hij de beek

bereikte die hij eerder op de avond, na zijn ontsnapping uit de kloof, was overgestoken.

„Laten we eens kijken wat we aan jou kunnen doen,” bromde hij, nadat ze waren afgestegen. Toen hij zijn zadeltas inspecteerde, vond hij een doosje met verbandmateriaal en pleisters en hij was sheriff Maynard dankbaar voor zijn goede zorg.

„Ga daar maar eens zitten, son,” nodigde hij uit en nadat hij zijn hoed vol water had geschept, ging hij aan het werk, ondanks de protesten van de jonge Danvers.

„Zo ziet het er beter uit,” bromde hij na een kwartier.

„Het voelt ook beter,” grinnikte de cowboy. „Thanks, mister Smith, thanks a lot voor alles wat je voor me gedaan hebt. Ik weet niet...”

„Laat maar rusten, son,” viel de Nachthavik hem in de rede. „Ik stond nog dik bij je in de schuld. Laten we eerst maar eens een stukje eten. Ik denk dat jij ook wel honger zult hebben.”

„Ik rammel,” bekende Lew Danvers.

Nadat ze het proviand, dat de Nachthavik meevoerde, duchtig hadden aangesproken en een

sigaret hadden gerold, vroeg de Nachthavik plotseling:

„Hoe kwam je daar bij de kloof terecht? Het was geen toeval, neem ik aan?”

De jonge cowboy schudde het hoofd.

„Geen toeval,” beaamde hij. „Een uur nadat jij van onze ranch was weggereden, ontmoette ik m’n vader en hij vertelde me wat jij hem had gezegd. Wel, toen besloot ik om achter je aan te gaan want het leek me dat je een nogal gevaarlijk karwei onder handen had genomen.”

De Nachthavik grinnikte zachtjes.

„M’n beschermengel,” mompelde hij met goedmoedige spot.

„Ik was in de buurt toen die kerels achter je aan zaten en ik wist dat je daar in een doodlopende kloof zat. Toen het donker was, heb ik voor ’n beetje afleiding gezorgd.”

„Ik zat lelijk in de purée,” gaf de Nachthavik toe. „Ik geloof niet dat ik het er zonder jouw hulp heelhuids zou hebben afgebracht. En toen raakte je zelf in moeilijkheden.”

„Yeah! Toen ik probeerde weg te komen, struikelde

m'n paard. Het gleed uit op die gladde rotsbodem en viel... en ik erbij. Toen had ik meteen 't hele stel schooiers op m'n dak. Ze waren woedend en vooral die ,gunslinger', Kid Young, was door het dolle heen. Ik geloof dat-ie me daar op de plaats zou hebben neergeschoten, als de anderen niet tussenbeide waren gekomen. Die waren ervoor om me in het bijzijn van de hele bende op te hangen. Da's gelukkig niet doorgegaan."

De Nachthavik knikte en vertelde op zijn beurt hoe hij erachter was gekomen dat ze Lew te pakken hadden gekregen en waar ze hem hadden heen gebracht. Toen vroeg hij: „Jij wist zeker al langer dat Harry Bogart tot die dievenbende behoorde."

„Ik vermoedde het. Ik ben ervan overtuigd, dat hij en... en... Mike Hart er de grootste schuld aan hebben dat ik een paar jaar in de gevangenis heb gezeten. Onschuldig. Daarom heb ik de laatste weken voortdurend in de buurt van de Lazy Horse rondgehangen om die kerels in het oog te houden in de hoop dat ik ze op 't een of ander zou kunnen betrappen... Daardoor ben ik ook een paar keer tussenbeide kunnen komen, toen ze het op jou gemunt

hadden.”

„Toen je mij de eerste keer in de gaten kreeg, ben je 'm vlug gesmeerd.”

„Ik moest me schuilhouden,” mompelde Lew.

„Yeah. Maar da's nu voorbij.”

De Nachthavik staarde naar de sterrenhemel.

„Wat ben je nu van plan te doen, mister Smith?” informeerde Danvers.

„Nog steeds proberen om de schuilplaats van die vervloekte kerels te vinden... de plaats waar de gestolen paarden zijn.”

„Weet je waar je moet zoeken?”

„Heb er een vaag idee van.”

„Kan ik meedoen?”

De Nachthavik dacht een ogenblik na over de vraag.

„Heb je slaap?” vroeg hij toen onverwachts.

„Niet bijzonder. Ik heb al verschillende uren liggen uitrusten!” bromde hij met een zuur lachje.

„Fit genoeg om nog 'n paar uur te rijden?”

„Als 't moet, ja!”

„Dan zou ik willen dat je als de bliksem naar Buckaroo rijdt, aan de sheriff vertelt hoe de zaken er hier bijstaan en hem vraagt om een posse samen te

stellen en als de weerlicht deze richting uit te komen.”

„Waar kunnen we jou dan vinden?”

„Bij het begin van de canyon, daarginds, ligt links een heuvelhelling. Als je die oprijdt, zul je vandaar de nodige aanwijzingen vinden. Ik zal op de grond aangeven in welke richting ik verder gereden ben. Het zal je geen moeite kosten die tekens te volgen. Gesnapt?”

„Sure,” lachte de jonge cowboy. „Zo op de manier als in Klein Duimpje!”

„In die geest.”

„Oké!” Hij stond op en keek de Nachthavik aan met een meewarig gezicht.

„Ik had graag met je meegedaan, mister Smith,” merkte hij op.

„Ik had je er graag bij gehad, son,” verzekerde de Nachthavik, „maar ik ben bang, dat dit voor twee man een te hachelijk karweitje wordt. We hebben bovendien ’n stel kerels nodig om die gestolen paarden terug te voeren. Als we ze tenminste kunnen vinden.”

Lew Danvers knikte en keek naar de lucht.

„Wel, dan rij ik maar eens aan. 't Is nog een hele rit in het donker.”

„Je kent de weg voldoende?”

„Dat wel.”

„Goed! Dan rijden maar, cowboy. Dan kun je morgen wat mij betreft uitslapen.”

„Nooit van m'n leven,” riep Danvers uit. „Wat dacht je. Ik kom morgen met de sheriff weer terug. Ik moet hem trouwens de weg wijzen en bovendien wil ik de finale niet missen.”

„Je ziet maar wat je doet, Lew. Denk erom, er is wel haast bij!”

„Ik zal geen tijd verliezen.”

Hij slingerde zich in het zadel en hief zijn hand.

„So long!”

„Be seein' ye!”

De Nachthavik luisterde, rustig rokend, totdat de hoefslagen in de nacht verstorven waren.

Toen smeed hij het eindje sigaret weg en kwam overeind. Met zijn paard aan de teugel liep hij een eindweegs het struikgewas in, tot hij een geschikt plekje vond om zijn bivak voor de nacht op te slaan.

Tien minuten later was hij in diepe slaap...

HOOFDSTUK VI

De Nachthavik rijdt naar de overwinning

Toen de eerste zonnestralen de schapenwolkjes tegen de oostelijke hemel rozig kleurden, rolde de Nachthavik uit zijn deken, richtte zich op, rekte zich uit en liep met stramme passen naar de beek om zich te wassen.

Het grijze paard, vastgezet aan een lasso, liep al te grazen in het sappige groene gras en, nadat hij zich had verfrist en opgeknapt, nam ook de Nachthavik zijn ontbijt, droge biscuits met gedroogd vlees, besproeid met het koele water uit de beek. Koffie, zijn lievelingsdrank, moest deze morgen achterwege blijven.

Terwijl hij een sigaret rookte, overdacht hij het ,plan de campagne' voor die dag. Zoals hij al tegen Lew Danvers had opgemerkt, zou het weleens een

hachelijke onderneming kunnen worden. Na de voorafgaande gebeurtenissen zouden de paardendieven zich weinig op hun gemak voelen en bijzonder op hun qui vive zijn. Hij vroeg zich af of het niet verstandiger zou zijn de komst van de sheriff met zijn posse af te wachten en dan tot een gezamenlijke actie over te gaan.

Hij haalde de schouders op.

Eerst maar eens proberen om erachter te komen waar de hideout zich bevond. Dan kon hij altijd nog verder zien wat hem te doen stond.

Hij was er vrijwel zeker van dat de schuilplaats niet ver weg kon zijn, maar ze zou wel goed verborgen liggen.

Het uitgangspunt voor zijn speurtocht zou moeten zijn de plaats nabij de heuveltop waar hij het spoor van de ruiters had ontdekt. Dat spoor zou ook nu nog zichtbaar zijn en het zou hem wellicht een eind in de goede richting voeren. Het was zonder twijfel gemaakt door de paardendieven en ze kwamen zeer waarschijnlijk van hun schuilplaats vandaan, toen hij gisteren het ongeluk had hen tegen het lijf te lopen.

Hij nam zijn zadel op, dat hem als hoofdkussen

gediend had, en liep naar het paard dat zich nog steeds te goed deed.

„Tijd om aan 't werk te gaan, grijze,” mompelde hij terwijl hij met een zwaai het zadel op de paardenrug legde.

Snel tuigde hij het dier aan, palmde de lasso in en zat met een lichte sprong in het zadel.

Het grijze paard zette onmiddellijk aan en langzaam reed hij in de richting van de kloof, waar hij zijn benauwde avontuur had beleefd.

De zon, nauwelijks boven de heuvels, zette het landschap in kleur, maar de Nachthavik had er weinig oog voor.

Hoewel hij, zo vroeg in de morgen, nog geen gevaar van zijn vijanden dachtte, gingen zijn blikken toch waakzaam rond en zijn hele lichaam was voldoende gespannen om, bij enig teken van onraad, onmiddellijk te kunnen reageren.

Zonder dat zich iets bijzonders voordeed, reed hij de canyon door en mende zijn paard naar rechts, de heuvelhelling op. Hij bereikte de plek waar hij de eerste keer op de paardensporen was gestuit. Ze waren nog duidelijk zichtbaar en hij bekeek ze

aandachtig.

Toen steeg hij af, zocht enkele stenen bij elkaar, die hij, duidelijk zichtbaar, op een rij in de berm naast het pad neerlegde. Dat zou voor de posse voldoende aanwijzing zijn.

Langzaam reed hij verder de heuvel op, over de top naar de plaats waar hij Kid Young en zijn kornuiten had zien verschijnen. Daar verdween het spoor in een dichte wirwar van struiken naast het pad. Hij liet zijn ogen onderzoekend rondgaan, steeg opnieuw af om een dorre tak dwars over het pad te leggen en stuurde daarna zijn paard het dichte struikgewas in.

Hier was geen spoor meer te volgen maar hij vermoedde dat zich ergens in deze verwarde massa van jeneverbes en mesquite, een begaanbaar pad zou bevinden.

Zijn vermoeden werd bewaarheid.

Nadat hij een dertig meter had afgelegd, ontdekte hij een pad, dat zich, duidelijk zichtbaar, door het struikgewas slingerde. Hier zag hij opnieuw de indrukken van paardenhoeven. Het pad liep zacht glooiend af en hij volgde het stapvoets, terwijl hij zijn volle aandacht besteedde aan de omgeving. Hij

had het gevoel op de goede weg te zijn maar bij iedere stap naar zijn doel werd het gevaar groter.

Hij bereikte het dal tussen de heuvels, dat dichtbegroeid was met laag struikgewas, waartussen hier en daar bomen oprezen met knoestige stammen en breed uitwaaierende kruinen, en bemerkte dat het pad naar links afboog. Nog steeds waren op verschillende plaatsen de paardensporen zichtbaar.

Het pad liep uit op een klein stroompje, snel vlietende over een bedding van geel zand. Hij hield zijn paard in en fronste de wenkbrauwen toen hij, de andere oever afspeurend, tot de ontdekking kwam, dat het pad zich aan de overzijde niet verder voortzette. De struiken groeiden, in dichte massa, tot vlak aan de rand van het water.

Voorzichtig stuurde hij zijn paard het water in om de situatie van vlak bij op te nemen, maar na enkele minuten kwam hij tot de conclusie dat hij het spoor bijster was. Als deze oever door paarden bestegen was, dacht hij, moesten daar sporen van te vinden zijn. Wel, ze waren er niet.

Verderop langs de beek misschien?

Hij rukte een dunne tak van een struik, stak die

schuin in de zachte grond langs de oever en wendde zijn rijdier.

Hij volgde het stroompje en terwijl de paardenhoeven zacht plonzend de waterdruppels opwierpen, zwierven zijn grijze ogen langs de rechteroever op zoek naar de plaats waar hij de verloren draad weer zou kunnen oppakken.

Na een vijftig meter boog het beekje af en plotseling ontdekte hij, vlak aan de waterrand, een duidelijke hoefindruk.

Hij mende zijn paard naar de kant en glimlachte tevreden toen hij verder op de oever de hoefindrucken van verschillende paarden gewaar werd. Hij zat weer op de goede weg.

Verder ging het over de langzaam stijgende bodem waar de struiken nu geleidelijk aan minder dicht werden en de grond harder werd. Hier en daar lagen stenen verspreid en de sporen werden onduidelijker. Maar ze waren nog steeds voldoende leesbaar om hem de zekerheid te geven, dat hij tot nu toe nog steeds in de juiste richting ging op zijn weg naar de schuilplaats van de paardendieven. Hij had het gevoel, dat die hideout niet eens meer zo ver

verwijderd kon zijn.

Hij bereikte de top van een heuvel en hield zijn paard in, om de omgeving in ogenschouw te nemen.

Voor hem strekte zich een rotsplateau uit, spaarzaam begroeid met laag struikgewas en hier en daar grote pollen kort, stug gras. Op enkele mijlen afstand ging de vlakte over in een hoge, rotsachtige heuvelrug die zich als een brede muur van verscheidene honderden meters hoog, naar links en rechts uitstrekte.

De Nachthavik haalde zijn kijker uit de zadeltas te voorschijn en liet zijn ogen gaan over de ruwe, gekloven en gekerfde steenmassa, rood en bruin glanzend in het morgenlicht.

Van hier uit gezien leek de heuvelhelling volkomen ontoegankelijk en er was ook nergens een doorgang te bespeuren. Naar links week de rotsketen weg naar de horizon om over te gaan in een dicht begroeide heuvelreeks die de verdere horizon omspande en een voortzetting leek van het heuvelachtige terrein dat nu achter hem lag.

De Nachthavik streek peinzend langs zijn kin nadat hij zijn kijker had opgeborgen.

Ergens, daarginds, moest de schuilplaats van de dieven en de gestolen paarden te vinden zijn, dacht hij. Het was alleen maar zaak om nu de juiste richting te bepalen.

Hij steeg af en begon langzaam en nauwgezet de bodem te onderzoeken naar sporen, die hem een idee zouden geven van de richting waarin hij verder moest gaan.

De oude Rusty Bowers had hem vroeger uitvoerig ingewijd in de kunst van het spoorzoeken en had hem geleerd, op welke kleinigheden daarbij moest worden gelet en welke conclusies daaruit getrokken konden worden. De Nachthavik was een ijverig leerling geweest en hij had er heel wat van opgestoken.

Toen hij, met veel geduld, over een afstand van een vijftig meter, in een halve cirkel, de rotsbodem had onderzocht, knikte hij tevreden. Er waren voldoende aanwijzingen, voor het ongeoeffende oog nauwelijks zichtbaar, dat nog maar kort geleden daar enkele ruiters hadden gereden, die, uit de sporen af te lezen, de rotsvlakte in schuine richting waren opgegaan. Wanneer ze een rechte lijn hadden gevolgd, en er was, dacht de Nachthavik, geen reden om daaraan te

twijfelen, dan waren ze gereden naar het punt waar de rotsketen overging in de beboste heuvelrij.

Na een aanwijzing te hebben achtergelaten voor de na hem komende posse, steeg hij op en reed in gestrekte draf de vlakte in.

Het gevaar dat men hem hier zou ontdekken was niet erg groot, want voor zover hij kon nagaan, was er in de verre omtrek geen levend wezen te bespeuren. Bovendien was er geen andere keus.

Toch zette hij zijn rijdier tot grotere spoed aan om zo snel mogelijk weer binnen de beschutting van het bos te komen.

Hij ademde opgelucht en veegde het zweet van zijn gezicht toen hij de grens van de begroeiing bereikte en langzaam verder reed over een zacht glooiende heuvelhelling, in de schaduw van het geboomte.

De rotsachtige heuvelrug lag nu rechts van hem, op een mijl afstand, de kam een grillige lijn tegen de blauwe lucht, zich uitstrekkend over verscheidene mijlen. Halverwege werd de lijn onderbroken door een diepe inkeping, een kloof, aan de voet waarvan een uitgestrekt veld lag van laag struikgewas. Het zou, dacht de Nachthavik, de ingang kunnen zijn naar het

dal, dat achter de heuvelrug moest liggen.

Hij vervolgde zijn weg met het gevoel dat hij nu zijn doel bijna bereikt had.

Ter hoogte van de kloof hield hij zijn paard in, haalde opnieuw zijn kijker te voorschijn en steeg af.

Hij liep naar een kleine zandheuvel, waarop een eenzame pijnboom wortel had geschoten en, leunend tegen de stam, bespiedde hij door zijn kijker de enkele tientallen meters brede kloof.

Daarachter moest ongetwijfeld een dal liggen, een vallei, misschien even rotsachtig als de heuvels, maar mogelijk ook begroeid met sappig gras... Er was in elk geval water, want aan een zijde kwam, als een smal zilveren lint, een kleine waterval langs de rotsmuur naar beneden...

Alleen leek de kloof volkomen ontoegankelijk want hij werd aan de voet geheel ingesloten door een vlakte van laag struikgewas dat hij herkende als chaparrel, een dichte, dorre, doornige massa waardoor mens noch dier zich een doortocht zou kunnen banen. Een paard zou in een oogwenk kreupel zijn en een man te voet zou geen drie meter ver komen.

Terwijl hij door de kijker de kloof meter voor meter bekeek, ontdekte hij dat de zuidelijke rotswand, op een hoogte van een twintig meter, met een scherpe hoek naar binnen week. Er was daar een vrij brede richel die achter de rotspunt verdween en aan de voorzijde langzaam naar links afliep.

Hij schatte de breedte op enkele meters.

Zou langs die richel de mogelijkheid bestaan om in het achter gelegen dal te komen? En zou zich daar inderdaad het gezochte roversnest bevinden?

Zijn gedachten hielden zich met de vragen bezig terwijl hij aandachtig door zijn kijker de situatie opnam.

Toen zag hij plotseling van achter de rotspunt de figuur van een man verschijnen, die eveneens gewapend was met een kijker. Hij herkende hem onmiddellijk... Harry Bogart!

Dat loste zijn beide vragen op, dacht hij met voldoening. Het maakte alleen zijn opdracht om in de hideout door te dringen niet eenvoudiger.

Hij liet zich haastig neer toen Bogart de kijker voor zijn ogen bracht. Maar die had geen belangstelling voor de omgeving waar de Nachthavik zich bevond.

Hij tuurde, tegen de rotsmuur geleund, in zuidelijke richting en na enkele ogenblikken liet hij de kijker, die aan een riem om zijn hals hing, zakken en begon een sigaret te rollen, kennelijk zonder er zich van bewust te zijn dat andere ogen hem bespieden.

Er verliepen enkele minuten waarin de Nachthavik de man niet uit het oog verloor. Toen zag hij hem de hand heffen en enkele ogenblikken later verscheen een ruiter in zicht, die bezig was de richel langs de rotsmuur te bestijgen.

De Nachthavik glimlachte flauwtjes toen hij de man herkende. Het was Mike Hart, de voorman van de Lazy Horse. Het was alleen maar een bevestiging van zijn vermoeden, dat ook Hart deel uitmaakte van de bende.

Zowel Hart als Bogart verdwenen achter de rotspunt en de Nachthavik liet zijn kijker zakken en, het voorbeeld van Bogart volgend, begon ook hij een sigaret te fabriceren, terwijl hij zich intussen afvroeg wat hem nu te doen stond.

Zou hij zich alleen verder aan dit avontuur wagen, of zou hij de komst van de sheriff en zijn mannen afwachten? Dat laatste zou betekenen dat hij nog

enkele uren van wachten voor de boeg had, en daar voelde hij niet veel voor.

In elk geval zou hij de toegangsweg naar de vallei kunnen verkennen en bovendien was hij nieuwsgierig om het roversnest eens te bekijken en te zien of Blackie daar was ondergebracht.

Hij grinnikte zachtjes voor zich heen toen hij naar zijn paard terug liep.

Het kwam, dacht hij, hierop neer dat hij er niks voor voelde om te wachten op de posse maar alvast aan het werk wilde gaan, omdat het avontuur hem aantrok.

En hij had altijd nog twee pistolen en een paar handen die daarmee bijzonder goed wisten om te gaan.

Hij borg de kijker weg en steeg op.

In lichte draf reed hij in zuidelijke richting en nadat hij een drietal mijlen had afgelegd, stuitte hij plotseling op een spoor, dat naar rechts liep. Hij steeg af en onderzocht het. Het ging in de richting van de heuvels en het was pas gemaakt. Hij twijfelde er niet aan of het was het spoor van Mike Hart.

Dat bespaarde hem de moeite om verder te zoeken

en hij wendde zijn rijdier om het te volgen.

Hij verloor het uit het oog, toen hij, aan de voet van een lange helling, een beek doorwaadde waarvan de andere oever uit rotsbodem bestond. Maar hij wist nu de richting waarin hij moest gaan en zonder aarzelen reed hij verder.

Toen kreeg hij, langs een brede zoom van hoog struikgewas, de aanzet van het pad, dat naar het roversnest leidde, in het oog.

Na een honderd meter bereikte hij de rotswand, waarlangs het pad zich voortzette, zacht hellend, ruim twee meter breed en glad, alsof het was uitgehouwen.

Langzaam reed hij aan, waakzaam nu, zijn ogen gericht op het voor hem liggende pad, zijn Winchester dwars voor zich op het zadel, gereed voor onmiddellijk gebruik. Hij hoopte vurig dat geen van de bandieten zich op het pad zou vertonen.

Op een tiental meters van de plaats waar het pad om de rotspunt heen boog, stopte hij het geweer in het foedraal en steeg af. Met het paard aan de teugel, een pistool in de hand, ging hij voorzichtig verder en bij de rotspunt gekomen stond hij stil, en luisterde

aandachtig naar enig gerucht dat gevaar kon betekenen.

Het enige wat hij hoorde was het zachte ruisen van de waterval, aan de overzijde van de kloof.

Toen sloop hij langzaam de rotspunt voorbij...

Het dal was vrij klein, ongeveer driekwart mijl lang en iets minder breed en het lag voor een groot deel onttrokken aan zijn oog door een grote groep struiken op de plaats waar de vallei naar de kloof afdaalde. De struiken hierbinnen en de chaparral buiten vormden een natuurlijke afsluiting van de vallei.

Het pad liep, zacht hellend, nog enkele tientallen meters langs de rotswand verder om dan af te buigen naar de vallei.

Er was geen man te zien. Blijkbaar voelden de bandieten zich hier zo veilig, dat ze het niet nodig hadden gevonden een wacht uit te zetten.

De Nachthavik haastte zich met zijn paard langs het pad naar het beschermende struikgewas. Hij zette het dier vast, haalde opnieuw zijn kijker te voorschijn en drong door de struiken tot hij een volledig uitzicht had op de vallei.

Het was een paardenranch in het klein, dacht hij.

Aan één zijde stond een ruime blokhut met nog een tweetal bijgebouwen, vermoedelijk een slaaphuis en een stal. Er was een kleine corral en in een omrasterd stuk weiland liepen een vijftiental paarden te grazen.

Aan het einde van de vallei kwam een brede waterstroom van de rotsen kabbelen, glinsterend in het zonlicht die als een smalle beek door de vallei liep en op een plaats, niet ver van hem vandaan, in een rotsspleet verdween.

Bij de blokhut stond een drietal paarden vastgebonden en op een bank vlak bij zaten Hart, Bogart en een man die de Nachthavik niet eerder had ontmoet.

Hij richtte zijn kijker op de groep grazende paarden en hij gromde van voldoening toen hij zijn eigen zwarte hengst Blackie, in het oog kreeg.

Het was, dacht hij, terwijl hij de omtrek van de vallei afspeurde, een ideale schuilplaats, goed verborgen, maar ze had toch één gebrek. Voor zover hij kon nagaan, was er maar één uitgang en hij alleen zou in staat zijn die uitgang te verdedigen en de bandieten te beletten om de wijk te nemen. Nu de plaats eenmaal ontdekt was, zaten ze als ratten in

een val. Aan de andere kant zou het ook voor hem en voor de posse niet eenvoudig zijn om iets te ondernemen, zonder dat het tot een vuurgevecht zou komen, waarbij ongetwijfeld slachtoffers zouden vallen. De bandieten konden zich goed verschansen terwijl het terrein open was en de aanvallers een gemakkelijk doelwit zouden vormen.

Het zou er ook van afhangen hoeveel bandieten hier aanwezig waren.

Als het er niet meer waren dan de drie die daar voor de blokhut zaten, zou het niet zo moeilijk zijn om de strijd spoedig te beslissen.

Als antwoord op zijn vraag ging een ogenblik later de deur van de blokhut open en vier mannen kwamen naar buiten. Hij kende ze alle vier. Kid Young, Wabble, Rex en de slungelige figuur, die hem een ogenblik onder schot had gehad, Nick Pernel.

Dat was bijna de hele bende.

Hij zag hoe Wabble zich tot de voorman richtte en na een kort gesprek, ijverig knikte. Mike Hart, dacht de Nachthavik, zou weleens de leider van de troep kunnen zijn.

De kerel verdween achter de blokhut en kwam even

later weer te voorschijn. Toen maakte hij een van de drie paarden los, die bij de hut stonden en slingerde zich in het zadel.

De Nachthavik keek gespannen toe en toen hij de bandiet zijn kant uit zag komen, haastte hij zich terug naar zijn paard en haakte de lasso van de zadelknop.

Wabble mocht hier niet wegkomen.

Er was een kans dat hij de posse in de armen zou lopen, maar de mogelijkheid was groter dat hij die tijdig zou ontdekken, terug zou keren en alarm slaan. En tegen een groep van minstens zeven desperate bandieten zou de posse een harde dobber hebben. Een openlijke strijd was precies wat de Nachthavik wilde voorkomen.

Verscholen achter de struiken met voldoende armslag voor zijn lasso, wachtte hij op Burt Wabble.

Hij hoorde de hoefslagen naderbij komen... luider en luider... en toen verscheen de man op het pad.

Op hetzelfde ogenblik suisde de lasso en sloot de strik zich om de schouders van de bandiet.

De Nachthavik zette zich schrap, zag in een flits het verbaasde, geschrokken gezicht dat naar hem toe gekeerd werd... toen trok het touw strak en Wabble

ging uit het zadel.

Eer hij zich van de schok had hersteld, stond de Nachthavik naast hem, zijn pistool in de hand.

„Sorry, vriend,” mompelde deze grimmig en toen daalde de pistoolkolf neer op de smerige hardos van de paardendief. Vrijwel zonder geluid viel hij achterover en bleef liggen. Snel palmde de Nachthavik de lasso in en sleepte het lichaam naar de struiken.

Het paard van de bandiet was doorgelopen en de Nachthavik vond dat wel zo goed. Het plotseling stilvallen van de hoefslagen had misschien bij de overige bandieten argwaan kunnen wekken.

Dat was in elk geval een vijand minder, dacht hij met een grimmig lachje terwijl hij opnieuw naar zijn uitkijkpost sloop om de situatie bij de blokhut verder gade te slaan.

Daar had men kennelijk van de tegenslag die hun makker had getroffen, niets bemerkt. Er was een druk gesprek aan de gang en uit alles bleek wel dat de dieven zich hier volkomen veilig voelden.

Hij keek rustig toe terwijl hij nadacht over de vraag hoe er gehandeld zou moeten worden om die kerels te pakken te krijgen zonder dat er al te veel

lood zou rondvliegen... dat slachtoffers zou maken...

Plotseling hoorde hij achter zich een zacht gerucht en in een flits wendde hij zich om, zijn Colt in de hand.

„Easy, son!”

Sheriff Maynard stond enkele meters van hem vandaan breed grijnzend. „Vond ’n paard en die kerel en ik dacht dat je hier wel op de uitkijk zou staan,” legde hij uit.

De Nachthavik glimlachte en liet zijn pistool in de holster glijden.

„Hello, Ken,” zei hij. „Blij dat je er bent. Waar zijn de anderen?”

„De paarden halen. We wisten niet hoe de situatie hier zou zijn en hebben de horses aan de voet van het pad onder bewaking achtergelaten. Maar we kunnen ze beter hier hebben, geloof ik.”

Hij kneep zijn ogen samen en staarde naar de blokhut.

„Je hebt dat vervloekte roversnest dus toch gevonden, son,” mompelde hij. „En de hele bende erbij, zo te zien!”

„Dat scheelt niet veel,” beaamde de Nachthavik.

„Geen moeite gehad om het spoor te volgen?”

„Niet veel. Alleen op 't laatst waren we de draad even kwijt. We hadden geen kijker bij ons en met de zon en de schaduw konden we op die afstand geen goed idee krijgen van de betekenis van het pad hier langs de rots. We vermoedden wel dat 't hier te doen was, maar we dachten dat de toegang ergens beneden in de kloof moest liggen.

Tot we plotseling een paard over het rotspad naar beneden zagen rennen.”

„Wabble's horse!”

„Yeah! Toen wisten we meteen hoe laat 't was. Verderop vonden we jouw spoor en toen was 't wel bekeken.” De Nachthavik knikte en keek achter zich toen hij daar opnieuw geluid hoorde.

Hij zag de oude Chuck Danvers en zijn zoon door de struiken dringen, tot zijn verbazing op de voet gevolgd door Jack Dane en nog twee anderen. Ze hadden allen geweren bij zich.

Lew Danvers keek de Nachthavik grinnikend aan. „Daar zijn we dan, mister Smith,” zei hij opgewekt. „Zoals we gisteren hadden afgesproken. Ik kon pa niet thuishouden.”

Chuck Danvers knikte resoluut dat het zo was.

„Goed werk, son. Hello Chuck... Dane!”

Dane keek de Nachthavik waarderend aan.

„Jij geeft 't niet gemakkelijk op als je ergens achter aan gaat, Smith,” bromde hij.

„Niet voor ik aan 't eind van het spoor ben,” antwoordde de Nachthavik met een droog lachje.

„Ik was in de stad toen ik hoorde dat de sheriff een posse aan het samenstellen was om achter de paardendieven aan te gaan,” legde hij uit om zijn aanwezigheid te verklaren. „En omdat ik er rechtstreeks bij betrokken ben, heb ik me met een paar van de jongens maar aangesloten.” Hij keek de Nachthavik onderzoekend aan.

„Dacht je nog altijd dat ik iets met die diefstallen te maken had?”

Deze schudde het hoofd.

„Je had me verzekerd dat 't niet zo was, dus...”

„Thanks!” mompelde Dane. „Mag ik even jouw kijker vasthouden?”

Hij richtte de kijker op het weiland met de grazende paarden en zijn gezicht verstrakte.

„Moet je daar zien, Pete,” mompelde hij nijdig

tegen een van zijn mannen, „er lopen daar zeker acht, negen paarden die van mij gestolen zijn. Jouw paard loopt er ook, Smith!”

„Dat had ik al ontdekt.”

Toen hij de kijker op de blokhut richtte, uitte hij een gesmoorde kreet.

„Verdraaid! Daar zit m’n voorman ook. Hoe komt die...”

„Hij is vermoedelijk de leider van de ,gang’,” bromde de Nachthavik.

„Wel heb ik van m’n leven. Een kerel die ik altijd vertrouwd heb als mezelf.”

Hij liet de kijker zakken en staarde de Nachthavik nog steeds ongelovig aan.

„Jij enig idee hoe we dit zaakje verder aan moeten pakken, Steve?” kwam de stem van sheriff Maynard, op bezorgde toon. „Als we ons hier op de vlakte begeven, worden we vermoedelijk getrakteerd op meer lood dan we kunnen verwerken. Die kerels kunnen zich in en achter de gebouwen voortreffelijk verschansen en wij...”

„Als we ieder ’n mannetje uitkiezen, kunnen we ze met één salvo neerleggen,” bromde de oude Chuck

Danvers strijdlustig.

„We zijn niet op eenden aan 't jagen, pa,” merkte zijn zoon op en de Nachthavik glimlachte.

„Nee, da's niet de manier waarop we het moeten aanleggen, Chuck,” zei hij. „We moeten ze levend in handen krijgen en ze moeten worden gevonnis door een rechter en een jury en de hoogste straf krijgen die ervoor staat. Zo zie ik het.”

„En ik,” bromde Ken Maynard, zijn ogen op de blokhut gericht. „Alleen zie ik niet goed hoe we die kerels zonder al te veel kleerscheuren bij hun kladden kunnen grijpen.” „Mag ik jouw paard nog even lenen, Ken?” vroeg de Nachthavik.

De sheriff keek hem verbaasd aan.

„Wat ben je van plan?”

„Ik rijd er naar toe... om de...”

„You're crazy,” viel de sheriff uit. „Eer je vijftig meter gereden hebt, schieten ze je aan flarden.”

„Dat geloof ik niet. Niet als ik alleen kom. Ze zullen wel denken dat ik stapelgek ben, maar ze zullen willen horen wat ik te zeggen heb. Ze zullen zich niet bedreigd voelen omdat ze me niet levend zullen laten vertrekken. Nee, ik geloof niet dat er veel gevaar bij

is. Ik zal proberen om de situatie even in de hand te krijgen en dan grijpen jullie in. Duidelijk! Niet eerder. We moeten bloedvergieten zien te voorkomen. Jij houdt je geweer in bedwang, Chuck.”

De oude rancher knikte brommend. Hij vond het erg dat er niet onmiddellijk op los geknald werd.

„Je loopt heel wat risico, Smith,” mompelde Dane. „Maar ik geloof dat als iemand dit zaakje kan klaren, dat jij ’t dan bent!”

„Ziet niemand een andere oplossing?” bromde de sheriff hulpeloos.

„Er is geen andere,” verklaarde de Nachthavik. Hij grijnsde en klopte de sheriff op de schouder.

„Don’t you worry, Ken. Ik kan heel aardig voor mezelf zorgen.”

Hij controleerde de beide pistolen en stopte ze terug in de holsters.

„Houd een oogje in ’t zeil en als er geschoten wordt, dan over de hoofden heen. Je merkt wel als ik jullie nodig heb.”

Met een flauw glimlachje op de lippen liep hij langzaam door het struikgewas naar de plaats waar zijn paard stond.

Hij maakte het dier los en slingerde zich met een kwieke sprong in het zadel. Langzaam reed hij naar het pad en liet toen het dier in draf overgaan...

Zijn ogen waren strak gericht op de groep bij de blokhut en iedere spier in zijn lichaam was gespannen. Hij was gereed om onmiddellijk zijn paard te verlaten als de verwachting, die de sheriff had uitgesproken, bewaarheid zou worden.

Hij had ongeveer vijftig meter afgelegd, toen de bandieten bij de blokhut zijn komst gewaar werden.

Mike Hart en Harry Bogart veerden overeind en staarden naar hem alsof ze hun ogen niet konden geloven. De Nachthavik zag hoe Bogart langzaam naar zijn pistool greep maar een zijdelingse opmerking van Hart deed hem zijn hand weer terugtrekken.

Toen de Nachthavik op een tiental meters van de groep zijn rijdier inhield, staarden zes paar ogen hem aan... ogen waarin verbazing en ongeloof was te lezen, vermengd met vijandigheid en afkeer tegenover deze vreemdeling die hun schuilplaats had ontdekt en het waagde zomaar in het hol van de leeuw door te dringen.

Met een onbewogen gezicht steeg de Nachthavik

van zijn paard en Mike Hart kwam enkele stappen naar hem toe, zijn mond vertrokken in een boosaardige grijns die zijn gezicht meer dan ooit op een roofvogel deed lijken.

Met harde stem, waarin een verbeterde woede te ontdekken viel, zei hij:

„Ik weet niet wat je hier komt doen, vreemdeling, maar je hebt nu je kop wel helemaal in een strop gestoken... een strop waar je niet meer uitkomt. Wij zullen 'm dichttrekken.”

De Nachthavik trok zijn wenkbrauwen op en antwoordde op luchtige toon:

„Heel aardig gezegd. Maar je weet waarom ik hier ben. Ik ben op zoek naar m'n paard dat werd gestolen en het ziet ernaar uit dat ik 't heb gevonden...”

Hij wendde het hoofd naar het weiland en deed enkele stappen opzij, min of meer onwillekeurig maar met de bedoeling om het schootsveld voor de sheriff en zijn mannen zoveel mogelijk vrij te maken.

„En dat is zowat 't laatste wat je in deze wereld dan gevonden hebt, mister,” merkte Harry Bogart op. „Bekijk 't maar goed, want lang zul je 't niet meer zien.”

Hij lachte spottend met een blik naar de anderen, die op hun beurt grijnslachten, met uitzondering van de kleine gunfighter, Kid Young.

Young had zijn ogen nadenkend op de Nachthavik gericht en het was duidelijk dat hij zich zat af te vragen, of dit de man was waarmee hij het de vorige avond aan de stok had gehad.

Nick Pernel en de bandiet, die hij niet kende, hadden hun handen op de kolf van hun pistolen, bemerkte de Nachthavik. Blijkbaar wilden zij op alle dingen voorbereid zijn.

„Ben je alleen gekomen?” kwam de stem van Mike Hart.

De Nachthavik knikte.

„Alleen,” bevestigde hij met een flauw glimlachje.

„Hij is stapelgek!” bromde de kerel die hij niet kende en de Nachthavik zag dat hij zijn handen van zijn pistolen had weggenomen. Van iemand die stapelgek was, viel blijkbaar niets te vrezen.

„Hoe ben je hier gekomen?” ging de stem van Mike Hart verder.

De Nachthavik haalde de schouders op.

„Dat was niet zo moeilijk. De sporen waren

duidelijk!”

„Hij zal Wabble gezien hebben,” veronderstelde Rex.

„Ik heb Wabble ontmoet,” gaf de Nachthavik toe.
„Maar toen wist ik al dat ik hier moest zijn.”

Mike Hart keek hem met samengeknepen ogen aan.

„Wat is er met 'm gebeurd?”

De Nachthavik maakte een luchtig gebaar.

„Niet veel. Hij zal alleen wat koppijn overhouden als-ie weer boven water komt.”

„Daar zul jij geen last van hebben, mister,” bromde Bogart op venijnige toon. „Wel Mike, waar wachten we op?”

Mike Hart antwoordde niet. Zijn ogen waren op de Nachthavik gericht en deze had de indruk dat de bandiet het toch niet helemaal vertrouwde.

Toen kwam de stem van Kid Young.

„Wij hebben samen nog 'n rekening te vereffenen, stranger!”

„Hebben we dat?”

„De afgelopen nacht hebben we elkaar ontmoet, herinner je je nog. Jij zette me met m'n gezicht tegen de muur. Remember?”

De stem van de gunman klonk zacht, bijna toonloos, maar de Nachthavik kon er de smeulende woede in ontdekken.

Hij knikte langzaam.

„Je gaf me geen kans,” vervolgde Young met gesmoorde stem.

„Het was niet nodig. Je nam je medicijn heel vlot,” mompelde de Nachthavik.

„Yeah!” Kid Young spuwde het woord bijna uit. „Maar je weet wat ik je beloofd heb... als we elkaar weer zouden ontmoeten.”

„Sure!”

De Nachthavik keek de kleine gunman met een rustige, koele blik aan. Dit was het ogenblik waarop hij gewacht had. Het moment dat hem in staat zou stellen een pistool in de vuist te krijgen zonder dat ze zich allen onmiddellijk in de strijd zouden mengen... Ze kenden de kwaliteiten van de Kid en hadden geen enkele twijfel over de uitslag van het gevecht.

Hij zag hoe Nick Pernel en de man die hij kende als Rex, van de kleine gunman wegschuifelde om geen gevaar te lopen... hoe Harry Bogart gespannen toekeek terwijl zijn hand onwillekeurig naar zijn

eigen vuurwapen zakte. Daar moest hij rekening mee houden.

Toen richtte hij zijn rustige, grijze ogen op zijn tegenstander. Young's mond was vertrokken tot een lichte mechanische grijns en in zijn ogen zat iets schichtigs... alsof hij niet zo zeker was van zichzelf.

„Wel, waar wacht je op, little man?”

De stem van de Nachthavik klonk plotseling uitdagend.

Het gezicht van de gunman vertrok tot een afschuwelijk masker en zijn hand dook naar zijn pistool.

De beide Colts brulden vrijwel gelijktijdig...

De Nachthavik voelde een kogel rukken aan zijn mouw... zag in een flits het verbaasde gezicht van Kid Young die plotseling het pistool uit zijn hand kwijt was... zag de kleine man vooroverduikelen in het stof en wierp zich opzij, toen hij de Colt ontdekte in de vuist van Harry Bogart. Opnieuw haalde hij, vallend, de trekker over en de kreet van Bogart vertelde hem dat hij raak geschoten had...

Toen was plotseling de vallei gevuld met het geknal van de geweerschoten, vermengd met het dreunende

hoefgedonder toen de sheriff en zijn posse vanuit de schuilplaats kwamen aanrazen...

Nick Pernel sloeg tegen de grond, getroffen door een geweerkogel...

De Nachthavik hoorde de kogels inslaan tegen de blokhut... Rex en de onbekende bandiet hadden zich op de grond geworpen om daar beveiliging te zoeken voor het rondvliegende lood.

En toen, volkomen onverwacht, begon Mike Hart te rennen in de richting van de wei waar de gestolen paarden liepen te grazen...

Kogels floten om hem heen maar hij bleef lopen, laag bij de grond en dook onder de afrastering door...

Het was, dacht de Nachthavik, louter paniek, want er was geen mogelijkheid om weg te komen.

Hij liep achter de man aan, hoorde de kreten van de aanstormende ruiters... het schieten hield plotseling op, want geen van hen wilde riskeren dat een van de paarden zou worden getroffen.

De Nachthavik, staande aan de afrastering, schreeuwde: „Blackie!”

Het zwarte paard hief met een ruk het hoofd op, hinnikte, verhief zich op de achterbenen en rende

toen als razend achter de vluchteling aan.

De Nachthavik hoorde de luide kreet van Mike Hart die eensklaps stil bleef staan toen hij het gevaar bemerkte en zijn armen in een wanhopig gebaar in de lucht stak toen het grote paard als een zwarte furie op hem aanstormde...

Hij probeerde weg te duiken en het dier op het laatste ogenblik te ontwijken maar het lukte maar half en de zwarte hengst liep hem tegen de grond. Hart rolde om en om, luid gillend, en de Nachthavik holde, zo hard hij kon het weiland in waar nu ook de overige paarden, opgeschrikt en schichtig door het tumult, met wapperende staarten, rondgaloppeerden.

De zwarte hengst had zich opnieuw naar zijn vijand gewend... hij torende hoog boven de liggende figuur van Hart uit, de voorbenen klauwend in de lucht, gereed om de vijand met zijn machtige hoeven te verpletteren...

De voorman gilte van doodsangst...

De Nachthavik, rennend alsof zijn leven ervan afhing, schreeuwde opnieuw, half smekend, half dreigend:

„Niet doen, Blackie!” in een uiterste poging om het

gevaar dat hij opgeroepen had, te bezweren.

Het dier scheen een ogenblik te aarzelen... toen kwamen de hoeven op de grond... naast het lichaam van Hart.

Een ogenblik later hing de Nachthavik om de slanke hals van zijn zwarte paard.

„Blackie, you son of a gun, je had me bijna tot een moordenaar gemaakt,” mompelde hij en het klonk bijna als een snik.

Toen slingerde hij zich, hijgend en plotseling doodmoe, op de rug van het dier en reed langzaam naar de afrastering...

„Als we dan nu de balans opmaken,” bromde sheriff Maynard een kwartier later, „dan hebben we ’t er lang niet slecht afgebracht, son. Zelf hebben we geen schram opgelopen en die kerels hebben vier gewonden... geen van allen ernstig. Young een kogel in zijn been...”

„Die heb ik ’m bezorgd,” viel Chuck Danvers hem in de rede. „Vond ’t jammer om een goeie patroon zomaar te verknoeien.”

„...en Mike Hart zit, als ik ’t wel heb, met een stel gebroken ribben. Hij zal geen plezierig ritje hebben

naar Buckaroo. Geen van allen, wat dat betreft. Jee, Steve, ik word er nog koud van als ik voor me zie, hoe dat zwarte paard van jou reageerde. Als een duivel.”

„Ik ook, Ken,” mompelde de Nachthavik, na een peinzende trek aan zijn sigaret. „Ik heb nooit meer angst in m’n leven gevoeld, wil je dat geloven?”

„Ik weet hoe je je voelt, son. Maar het is allemaal goed afgelopen. De hele bende zal terecht kunnen staan en ze zullen de straf krijgen die ze verdienen. Jij hebt je paard terug en Jack hier...”

„...heeft ook een aantal goeie paarden terug en is verlost van een paar boeven,” vulde de rancher aan. „En ik zal geen bod meer doen op jouw paard, Smith. Dat is een paard dat zich maar bij één man thuis kan voelen.” „Zo is het!” verzekerde de Nachthavik...

HOOFDSTUK VII

De Nachthavik rijdt naar huis

Pepe, de kleine Mexicaan, kwam haastig uit de hut te voorschijn, toen de Nachthavik in de hoofdstraat van Buckaroo kwam aanrijden.

Het was nog vroeg in de morgen van de tweede dag na de afrekening met de bende van Mike Hart.

„Ga je de stad verlaten, mister Smith?” riep de jongen al van verre.

„Ik ben bang van wel, son,” glimlachte de Nachthavik.

„Moet je je paard dan nog niet eens laten drinken? 't Beste water dat er te krijgen is.”

„Ik weet 't. Mijn paard heeft er al om gevraagd.”

Hij lachte toen hij het ongelovige gezicht van de jongen zag, reed het erf op en steeg af bij het watervat. Blackie snoof en stak er onmiddellijk zijn snuit in.

„Fijn dat je 't weer hebt teruggekregen,” zei de jongen, „al heb je er wel voor moeten vechten...”

„Wie heeft je dat verteld?”

„Pat van de saloon. Wel, mister, als ik zo'n paard had en ik raakte 't kwijt, nou, dan... dan zou ik er ook voor vechten. Reken maar. 't Is zowat het mooiste paard dat ik ooit gezien heb.”

De Nachthavik knikte terwijl zijn ogen met welgevallen op het zwarte paard bleven rusten.

Hij haalde een vijfdollarstuk te voorschijn en knipte het tussen duim en wijsvinger in de lucht. Het wentelde rond, glinsterend in het zonlicht, tot de jongen het, opspringend, uit de lucht graaide.

„Jee, mister,” riep hij enthousiast, „zo veel geld heb ik nog nooit gekregen.”

„Wel son,” mompelde de Nachthavik, „je hebt ook nog nooit zo'n paard te gast gehad.”

Even later raasde het zwarte paard door de vlakke terwijl de ruiter de koele morgenwind langs zich heen voelde suizen.

De Nachthavik reed naar huis.

Of naar een nieuw avontuur?

DE JACHT OP DE PAARDENDIEVEN

DEEL VIII UIT DE NACHTHAVIK-SERIE

Wanneer de Nachthavik, alias Smith, op pad is kun je er van opaan, dat er wat staat te gebeuren. Ditmaal worden de paardenfokkers in de omgeving van Buckaroo door een ongrijpbare bende paardendieven geterroriseerd.

Weliswaar is Chuck Danvers gearresteerd, maar alles wijst er op dat Chuck op een lelijke manier de diefstallen in de schoenen is geschoven.

Als de Nachthavik in de omgeving opduikt beginnen de poppen onmiddellijk te dansen en dat houdt niet op voordat alle boeven één voor één zijn uitgeschakeld.

KLUITMAN WILD-WEST SERIE

